

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

ROSOR I BLOM

D. Wahlström

AV

LOUISA M. ALCOTT

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

Fr. 40
749

LOUISA M. ALCOTT
ROSOR I BLOM

LOUISA M. ALCOTT
ROSOR I BLOW

LOUISA M. ALCOTT

ROSOR I BLOM

FÖRFATTARE TILL: »EN PRÄKTIG FLICKA» OCH »ÅTTA KUSINER»

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

FRÅN ENGELSKAN

AV

OSCAR NACHMAN

STOCKHOLM 1927

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

ROSSOR I BLOM

STOCKHOLM 1927

B. Wahlströms Förlagstryckeri

ROSOR I BLOM

I.

HEMKOMSTEN.

En vacker oktoberdag stodo tre unga män tillsammans på en kaj och inväntade en oceanångare med en otålighet, som tog sig utlopp i livliga skärmytslingar med en liten gosse, som samtidigt fanns överallt, liksom ett irrbloss, och i hög grad roade alla andra grupper, som samlats där.

— Det är Campbellar, som väntar på sin kusin, som varit utomlands i flera år med sin farbror, doktorn, viskade en dam till en annan, då den vackraste av de unga männen hälsade på henne, i det han gick förbi, släpande med sig pojken, som han just räddat från en liten färd ned bland kajpälarna.

— Vilken av dem är det där? frågade den främmande damen.

— Prins Charlie, såsom han kallas — en ståtlig ung man, den mest lovande av alla sju, men litet lätt-sinnig av sig, påstås det.

— Är de andra hans bröder?

— Nej, kusiner. Den äldre är Archie, en mycket exemplarisk ung man. Han har just börjat på sin farbrors kontor och lovar att göra familjen heder. Den andra, han med glasögonen och utan handskar, är Mac, den besynnerliga, som just tagit studentexamen. Och gossen är Jamie, Archibalds yngsta bror och hela familjens kelgris.

Damernas samtal upphörde plötsligt, ty just vid det laget att Jamie blivit fiskad upp ur ett stort fat, kom ångaren i sikte, och allt annat var glömt. Då den långsamt svängde omkring för att lägga till vid kajen, skrek en pojkröst: »Där är hon! Jag ser henne

och farbror och Phebe! Hurra för kusin Rose! Och Jamie uppgav tre små hurrarop, där han stod på en pollare och viftade med armarna som en väderkvarn, under det att brodern höll fast honom i jackan.

Ja, där voro de — farbror Alec, svängande hatten som en pojke, med den småleende och nickande Phebe på ena sidan och på den andra Rose, som förtjust kastade slängkyssar med båda händerna, då hon såg välbekanta ansikten och hörde välbekanta röster önska henne välkommen hem.

— Välsigna hennes kära hjärta, hon är sötare än någonsin! Ser ut som en madonna — gör hon inte? — med den där blåa kappan och det blonda håret fladdrande för vinden! sade Charlie ivrigt.

— Madonnor har inte så'na hattar. Rose har inte förändrats mycket, men det har Phebe. Hon är ju en riktig skönhet! svarade Archie och stirrade av alla krafter på den mörkögda unga kvinnan med den friska färgen och de svarta, glänsande flätorna, som lyste i solskenet.

— Den kära gamla farbror! Är det inte härligt att åter ha honom hemma? var allt, Mac sade; men han såg inte alls på »den kära gamla farbror», när han sade detta, ty han hade endast ögon för en spenslig, blond flicka, och han sträckte ut händerna efter hennes, glömsk av det gröna vattnet, som skilde dem åt.

Under den förvirring, som rädde ett ögonblick medan ångaren förtöjdes, blickade Rose ned i de tre mot henne uppåtvända ansiktena och tycktes sig i dem läsa något, som beredde henne både glädje och smärta. Det var endast en blick, men genom dimman av glädjetårar fick hon det intrycket, att Archie var ungefär densamme som förr, att Mac avgjort förbättrats och att det var något fel med Charlie. Hon fick emellertid ingen tid till iakttagelser, ty om ett ögonblick började rusningen i land, och innan hon hunnit taga sin kappsäck, klängde Jamie sig fast vid henne som en överförtjust ung björn. Hon blev med svårighet befriad ur hans omfamning för att i stället emottaga mildare sådana av de äldre kusinerna, som begagnade sig av tillfället att med opartiskhet hälsa de båda

blomstrande flickorna välkomna. Sedan fördes rese-närerna i land i en triumfprocession, under det att Jamie dansade en hänförd jigg framför dem på land-gången.

Archie stannade kvar för att hjälpa farbrodern med bagaget, och de andra följde de unga damerna hem. Men så fort ungdomarna befunno sig i vagnen, tycktes en ny och sällsam förlägenhet lägga sig över dem; ty de insågo med ens, att deras forna lekkamrater nu voro män och kvinnor. Lyckligtvis var Jamie absolut fri från denna känsla av förlägenhet, och där han stod på knä mellan de unga damerna, tog han sig alla möjliga friheter med dem och deras tillhörigheter.

— Nå, min lille man, vad säger du nu om oss? frågade Rose för att bryta tystnaden.

— Ni har båda blivit så söta, att jag inte kan avgöra, vem jag tycker bäst om. Phebe är störst och ser bäst ut, och jag har alltid tyckt om Phebe, men hur det nu är, så ser du så rar och söt ut, att jag verkligen måste krama dig en gång till. Och pysen gjorde det stormande.

— Om du älskar mig högst, fäster jag mig inte alls vid att du tycker, att Phebe är vackrast, för det är hon. Icke sant, gossar? frågade Rose med en odygdig blick på herrarna mitt emot.

— Jag är så bländad av all den strålgans och skönhet, som plötsligt överrumplade mig, att jag icke har några ord för mina känslor, svarade Charlie och undvek chevalereskt den kitsliga frågan.

— Jag kan inte svara ännu, för jag har inte haft tid att se på någon av er. Jag ska göra det nu, om jag får lov. Och till de övrigas stora munterhet rättade Mac med allvarlig min på glasögon och granskade dem.

— Nå? sade Phebe, rodnande och småleende under hans rättframma blick, ehuru hon icke tycktes bli förargad över den, såsom hon blev över den högdraget gillande min, som kom henne att besvara blicken ur Charlies djärva, blåa ögon med en blixtnur sina egna svarta.

— Jag tror, att om ni vore min syster, skulle

jag känna mig mycket stolt över er, därför att ert ansikte utvisar, vad jag beundrar mer än dess skönhet — sanningskärlek och mod, Phebe, svarade Mac med en liten bugning, som uttryckte en sådan uppriktig aktning, att tårar av överraskning och tillfredsställelse släckte elden i flickans ögon. Rose klappade i händerna, liksom hon brukat göra när hon tyckt mycket om någonting, och såg på Mac med ett strålande leende, i det hon sade:

— Det där var verkligen en kritik, som det lönar sig att få, och vi är dig mycket förbundna. Jag var säker på att du skulle beundra min Phebe, när du lärde känna henne, men jag trodde inte, att du skulle se det med ens, och du har stigit flera pinnhål i min aktning, det försäkrar jag dig.

— Som du nog kommer ihåg, har jag alltid varit intresserad av mineralogi, och jag har på senaste tiden strövat omkring mycket och knackat, så jag har lärt mig urskilja ädel metall, när jag får se den, sade Mac med sitt kloka leende.

— Det är således din sista käpphäst? Dina brev har roat oss ofantligt, för vart och ett av dem hade en ny teori eller ett nytt experiment att omtala, och det senaste var alltid det bästa.

— Den här gamla gossen utgjorde föremål för hela klassens skämt. De kallade honom don Quixote, och det var en syn för gudar att se, hur han attackerade alla möjliga slags väderkvarnar, inföll Charlie, som uppenbarligen tyckte, att Mac blivit klappad på huvudet mer, än som var hälsosamt för honom.

— Men det oaktat tog han en vacker studentexamen. O, vad jag var stolt, när tant Jane skrev och omtalade, att han var primus i klassen!

— Äh, seså! Det där är bara mammas dumheter. Jag började tidigare än de andra pojkar och tyckte bättre om det. Men prinsen har rätt — jag bar mig åt som en riktig åsna. I det stora hela är jag emellertid icke säker på att inte min vildhavre var bättre än den, som en del andra sått. I varje fall så kostade den inte mycket, och jag har inte tagit någon skada av den, sade Mac lugnt.

— Jag vet vad som menas med »vildhavre». Jag

hörde farbror Mac säga, att Charlie sådde sin för fort, så jag frågade mamma, och hon talade om det för mig. Och jag vet, att han blev responderad eller sulegerad eller något annat otrevligt och att tant Clara grät, utbrast Jamie ivrigt.

— Vill du kanske sitta på kuskbocken? frågade Charlie bistert.

— Nej, det vill jag inte.

— Håll i så fall munnen.

— Ja, men Mac behöver inte sparka mig, för —

— Det är tillräckligt, sade Charlie strängt. Och sedan började Mac och Charlie prata om allt möjligt trevligt.

En lavin av tanter slog ned på Rose, så fort hon anlände hem, och under återstoden av dagen surrade det i det gamla huset som i en bikupa. På kvällen var hela släkten samlad i salongerna, dock med undantag av tant Peace, vars plats numera stod tom.

Naturligt nog drogo om en stund de äldre sig litet för sig själva, under det att gossarna skockade sig kring flickorna, liksom fjärilar kring två tilldragande blommor.

Låt oss först höra på vad de äldre säga, ty de hålla redan på att bygga luftslott för gossarna och flickorna att bebo.

— Det kära barnet! Vad det är härligt att ha henne hemma igen och se henne så frisk och lycklig och lik sitt eget älskliga lilla jag! sade tant Plenty.

— Det skulle inte förvåna mig, om du kom underfund med att du fört en eldbrand in i familjen, Alec — faktiskt två, för Phebe är en stilig flicka, och det har gossarna redan uppdagat, om jag inte misstär mig, sade farbror Mac med en knyck på huvudet mot det andra rummet.

Allas blickar följde riktningen av hans, och en högeligen betecknande tablå framställde sig för den faderliga och moderliga publiken i inre salongen. Rose och Phebe, som sutto bredvid varandra i soffan, tycktes redan ha intagit de platser, som de till följd av ungdom, kön och skönhet voro destinerade att fylla, ty Phebe hade för länge sedan upphört att vara tjänarinnan och i stället blivit väninnan, och Rose ville med ens ha detta faktum fastställt.

Jamie låg på fällen, på vilken Will och Geordie stodo. Steve låg graciöst tillbakalutad i en länstol, över vars ryggstöd Mac stod lutad, under det att Archie stödde ena armbågen mot kakelugnen och småleende blickade ned på Phebe. Men Charlie gjorde sig i all synnerhet gällande, ehuru han satt på pianostolen, den mest prövande ställning en man gärna kan intaga.

Tant Clara smålog, som om hon vore belåten, tant Jessie såg tankfull ut, tant Janes skarpa ögon vandrade med ett ängsligt uttryck från den elegante Steve till den bredaxlade Mac, tant Myra mumlade något om sin »välsignade Caroline», och tant Plenty sade med värme:

— Gud välsigne de raringarna! Vem som helst skulle kunna känna sig stolt över sådana barn som de.

— Jag är färdig att åtaga mig rollen av »förkläde», när helst du vill, Alec, för jag antar, att den kära flickan ska »komma ut» med ens, eftersom hon inte gjorde det, innan ni reste. Jag inbillar mig, att mina tjänster inte kommer att behövas länge, ty hon med sina många företräden kommer naturligtvis att bli bortsnappad under sin första säsong, sade tant Clara småleende.

— Allt det där får du göra upp med Rose; jag är inte kapten längre, bara första styrman, förstår du, svarade d:r Alec. Så tillade han i allvarlig ton: Det förvånar mig, att folk har en sådan brådska att »föra ut» sina döttrar, såsom det kallas. I mitt tycke ligger det något nästan patetiskt i att se en ung flicka stå vid livets tröskel, så oskyldig och förhoppningsfull, så okunnig om allt, som ligger framför henne, och vanligtvis så illa beredd att möta livets motgångar. Vi uppfyller våra plikter mot gossarna bättre, men de stackars små kvinnorna är sällan utrustade med ett pansar, som det är något bevänt med. Och de kommer dock säkert att behöva det, ty var och en måste utkämpa sin egen strid, och endast de starka och modiga kan vinna.

— Men Alec då, vad ska således det här barnet göra? utbrast Clara.

— Hör på och låt henne själv omtala det för dig,

svarade där Alec, och samtidigt hörde de Rose säga helt allvarligt:

— Nu, när ni alla omtalat era framtidsplaner, varför frågar ni inte oss om våra?

— Därför att vi redan vet, att det endast finns en sak för en söt flicka att göra — krossa ett dussin hjärtan eller så, innan hon finner ett, som passar henne, och se'n gifter hon sig och blir stadgad, svarade Charlie i en ton, som om intet annat svar varit möjligt.

— Det är kanske fallet med många men inte med oss. Ty Phebe och jag anser, att kvinnor har lika stor rättighet och skyldighet som män att göra något med sina liv. Skulle du vara nöjd med att roa dig en liten tid och se'n gifta dig för att icke göra något mer i hela ditt liv? tillade Rose, vänd till Archie.

— Nej, naturligtvis inte; det är ju endast en del av en mans liv, svarade han i bestämd ton.

— Och jag, fortsatte Rose, är utled på att höra, att det är allt en kvinna är lämpad för! Jag vill inte ha något att skaffa med kärlek, förrän jag bevisat, att jag är något mer än en hushållerska och småbarnssköterska.

— Bevara mig väl! Här har vi kvinnans likställighet, så det förslår! utbrast Charlie i låtsad förfäran, under det att de andra betraktade Rose med en blandning av överraskning och munterhet.

— Ah, du behöver inte låtsas vara förfärad; du kommer snart att vara det på fullt allvar, för det här är bara början, fortsatte Rose. Jag har föresatt mig att inte bli lurad på allt det verkliga, som gör en god och lycklig, och att inte — bara därför att jag är rik — sitta med hopknäppta händer och låta allt gå, som det vill. Det är inte för inte, som jag i alla dessa år levat tillsammans med Phebe; jag vet, vad mod och självtillit kan göra för en, och emellanåt önskar jag nästan, att jag inte hade ett öre, så att jag kunde följa med henne och själv förtjäna mitt uppehälle och vara lika modig och oberoende, som hon snart kommer att vara.

— Om du önskar arbete, kusin, gissar jag, att du snart får så mycket du vill ha, sade Archie, för jag

har hört folk säga, att rikedom har sina prövningar och bekymmer såväl som fattigdom.

— Jag vet det, och jag tänker försöka fylla min plats väl. Jag har redan några utmärkta små planer färdiga och har även börjat studera till mitt kall, sade Rose med en energisk liten knyck på huvudet.

— Vågar jag fråga, vilket det kommer att bli? frågade Charlie med låtsad fruktan.

— Filantropi är ett ädelt, gott och vackert kall, och jag har valt det för min räkning, därför att jag har mycket att giva. Jag är endast förvaltare av den förmögenhet, jag fått ärva efter pappa, och jag tror, att om jag använder den förståndigt till andras bästa, blir den till större välsignelse, än om jag behölle den helt och hållet för mig själv.

Detta sades mycket ljuvt och okonstlat, men det var egendomligt att se, hur olika de skilda åhörarna upptogo det. Charlie kastade en hastig blick på sin mor, vilken, liksom ofrivilligt, utbrast:

— Men hör du, Alec, tänker du låta flickan kasta bort en vacker förmögenhet på alla möjliga slags människovänliga dumheter och vilda planer att förhindra fattigdom och brott?

— »Den, som ger åt den fattiga, han lånar Herren», och det är detta slags kristendom i praktiken, som Han älskar högst, var allt, d:r Alec svarade, men det tystade ned tanterna och kom till och med den kloke farbror Mac att med plötslig tillfredsställelse tänka på vissa hemliga placeringar, han gjort, som icke lämnade honom någon annan avkastning än de fattigas tacksägelser. Archie och Mac sågo belåtna ut och utlovade sin medverkan, när helst den skulle behövas. Steve ruskade på huvudet men sade ingenting, och gossarna föreslogo med ens, att hon skulle grundlägga ett sjukhus för hundar och hästar och vita möss och sårade hjältar.

— Tycker du inte, Charlie, att det är ett bättre sätt för en kvinna att tillbringa sitt liv, än att dansa, göra toalett och försöka skaffa sig en man? frågade Rose, som lade märke till hans tystnad och var angelägen om hans gillande.

— Mycket nätt för en liten tid och även mycket

effektivt, ty jag vet ingenting mer tilldragande än en söt flicka, som går omkring till de fattiga och försköna deras hem med en förtjusande blandning av skönhet och välvillighet. Till all lycka tröttna de små raringarna snart på det, men det är himmelskt, så länge det varar.

— Det gör mig ont att höra, att du hyser en sådan låg tanke om kvinnor. Det gavs en tid, då du trodde uppriktigt på dem.

— Jag försäkrar på hedersord, att jag alltjämt gör det! De har inte en mera hängiven beundrare och slav här i världen än jag. Pröva mig och se! utbrast Charlie och kastade en slängkyss till könet i allmänhet.

— Tack, men jag vill inte ha några beundrare eller slavar, utan vänner och medhjälpare. Jag har levat så länge tillsammans med en vis och god man, att jag kanske är ganska svår att vara till lags. Men jag har icke för avsikt att sänka min måttstock, och var och en, som sätter värde på min aktning, måste åtminstone försöka uppfylla den.

— Brrr! Här har vi en vredgad duva! Kom och glätta ut hennes tillrufsade fjäderskrud, Mac. Jag smiter, innan jag ställt till mera skada. Och Charlie spankulerade in i det andra rummet, inom sig beklagande, att farbror Alec förstört en söt flicka genom att ingiva henne idéer.

Fem minuter senare önskade han sig tillbaka, ty Mac hade sagt något, som framkallat en skrattsalva, och när han kastade en blick över sin axel, kuttrade »den vredgade duvan» så glatt och vänligt, att han kände sig mycket frestad att återvända och vara med om det roliga. Men Charlie var bortskämd, och det föll sig svårt för honom att erkänna sig ha orätt, även när han visste, att han hade det. Förr eller senare fick han alltid, vad han ville ha, och alldenstund han redan för länge sedan beslutat, att Rose och hennes förmögenhet skulle bli hans, kände han sig i hemlighet förargad över den unga damens planer och åsikter, men han smickrade sig med att hon snart skulle ge dem på båten, när hon såg, hur omoderna och olämpliga de voro.

Under en informell bankett, som tant Plenty an-

ordnade, stötte Rose på de tre yngsta gossarna, som voro inbegripna i ett trevligt litet slagsmål i en vrå.

— Kom ut och låt mig titta på er, sade hon i lirande ton, ty hon förutsåg en explosion och offentlig skam och nesa, om icke freden hastigt blev återställd.

Efter att som hastigast ha snyggat upp sig litet trädde de unga herrarna fram och uppvisade till granskning tre blossande och muntra ansikten.

— Bevara mig väl, så ni två har vuxit! Ni långa drasuter! Hur vågar ni växa om mig så där? sade hon, i det hon stod på tåspetsarna för att kunna klappa deras lockiga hjässor.

— Alla Campbellar är långa, ståtliga karlar, och vi tänker bli de stiligaste av hela högen. Det skulle inte alls förvåna mig, om vi blev sexfotingar som farfar, anmärkte Will stolt.

Rose vände sig om och såg på Steve, som hon vinkade till sig.

— Säg åt de andra gossarna, att de ska komma hit. Jag har lust att ställa upp er i en rad och granska er, liksom ni gjorde den där gången, då ni nära nog skrämde livet ur mig, sade hon, skrattande åt detta minne.

De kommo och sedan de ställt upp sig, utgjorde de en sådan imponerande samling, att den unga kommandösen för ett ögonblick nästan kände sig rädd.

— Nu tänker jag stirra på er, liksom ni stirrade på mig. Det är min hämnd på er, sju elaka pojkar, för att ni narrade en stackars liten flicka i fällan och sedan njöt av hennes ängslan. Nu är jag inte ett dyft rädd, så darren och tagen er i akt! Medan Rose talade, blickade hon upp till Archie och nickade gillande; ty de gråa ögonen mötte stadigt hennes och mildrades, då de gjorde det — en tilltalande förändring, ty de voro av naturen snarare skarpa än vänliga. En äkta Campbell! Gud välsigne dig! sade hon och skakade hjärtligt hans hand. Sedan kom hon till Charlie, och där kände hon sig mindre belåten, ehuru hon knappast visste varför. Jag återfinner icke den Charlie, jag lämnade, men prinsen finns alltjämt kvar, ser jag. Sedan vände hon sig med en känsla av lättnad till Mac, tog varsamt av honom »innanfönstren», såsom

Jamie kallade dem, och blickade rätt in i de hederliga, blåa ögonen, som besvarade hennes blick så uppriktigt och vänskapsfullt, att hon kände sig riktigt varm om hjärtat. Du är icke förändrad, min kära gamla Mac, och det gläder mig så! sade hon, i det hon lämnade tillbaka glasögonen.

— Nu ska du säga något extra rart till mig, för jag är familjens prydnad, sade Steve, i det han vred den blonda mustasch, som uppenbarligen var hans livs största stolthet.

Rose såg med ens, att dandyn mer än någonsin gjorde sig förtjänt av sitt namn, och stukade ögonblickligen till honom genom att säga med ett litet skratt:

— I så fall vill jag inte ge så värst mycket för familjens prydnad.

— Hahaha! Där fick du! hånade Will.

— Var snäll och låt oss slippa undan lätt! viskade Geordie med tanke på att turen därnäst kom till dem.

— Ni välsignade bönstörar! Jag är stolt över er, men väx inte så att ni försvinner ur sikte eller så, att ni inte kan se en kvinna i ansiktet, svarade Rose med ett lätt klapp på vardera jättens blossande kind.

— Nu mej! Jamie anlade sin manligaste hållning, ty han insåg, att han inte gjorde sig något vidare gällande bland sina långa släktingar. Men han blev enligt allas enstämmiga åsikt primus i klassen, när Rose lade armarna om honom och sade med en kyss:

— Nu måste du bli min gosse, för alla de andra är för gamla, och jag vill ha en trofast liten page, som uträttar mina ärenden.

— Det vill jag! Det vill jag! Och jag gifter mig också med dig, om du väntar litet, tills jag blivit vuxen! utropade Jamie, som nästan tappade huvudet vid denna plötsliga befordran.

— Välsigna barnungen! Vad pratar han om? frågade Rose skrattande.

— Åh, jag hörde tanterna säga, att det blev bäst, att du gifte dig med en av oss, så att pengarna stannar i familjen. Så jag talar först, för jag håller mycket av dig och älskar lockar.

Stackars Jamie! Dessa ord hade knappast gått över hans oskyldiga läppar, förrän Will och Geordie svepte honom ut ur rummet som en virvelvind, och den stackars gossens tjut hördes från tortyrhallen.

De stackars gossarna, som stannade kvar, voro utom sig av förfäran, men deras förvirring var snart överstämningen, ty med en uppsyn, som de aldrig förr sett, avskedade Rose dem med ett kort kommando: »Höger och vänster om marsch! Revyn är över!» och gick fram till Phebe.

— Fördomelse över den där pojken! Han borde läsas in eller förses med munkavle! sade Charlie retligt.

— Han ska bli omskött, svarade stackars Archie.

— Förbaskat otrevligt! brummade Steve.

— Det är sanningen vanligtvis att höra, sade Mac med sitt kloka småleende.

Liksom om han misstänkt någonting, föreslog dr Alec musik efter denna kris, och ungdomarna tyckte, att det var ett utmärkt förslag.

— Det blir bäst, att jag börjar, ty sedan ni hört näktergalen, kommer ni inte att bry er om kanariefågeln, sade Rose, i avsikt att göra slut på Phebes förlägenhet. Jag ska ge er en av de kära gamla sånger, ni brukade tycka så bra om. Det här var en favoritsång. Och hon slog sig ned och sjöng den första välbekanta visa, som föll henne in. Hon sjöng den på ett trevligt, churu ingalunda fulländat sätt. Det blev händelsevis »Björkarna», och den återkallade livligt i hennes minne den tid, då Mac varit sjuk och hon pysslat om honom. Det minnet var ljuvt för henne, och ofrivilligt sökte hennes blick honom. Han salt just så, som han brukat göra, då hon tröstat honom i hans mest förtvivalde sinnesstämning — gränsle över en stol, med huvudet vilande på armarna. Hennes hjärta blev riktigt mildt, när hon såg på honom, och hon beslöt att förlåta honom, om också ingen annan. Ty hon var förvissad om att han icke hade några snikna planer att komma åt hennes eländiga pengar.

Charlie hade anlagt en tankfull uppsyn och såg på henne med ett uttryck av öm beundran, som

narrade henne att skratta, trots alla hennes ansträngningar att förefalla omedveten därom, så att Charlie började tappa humöret, när Phebe skulle till att sjunga, men då glömde han alltsammans i sin beundran av henne. Hon överraskade dem alla, ty två års undervisning i utlandet hade utträttat underverk, och den vackra röst, som brukat kvittra bland grytor och kastruller, hänförde nu alla åhörarna. Rose strålade av stolthet, när hon ackompanjerade väninnan, ty nu befann Phebe sig i sin egen värld — en härlig värld, där intet minne av fattighus eller kök, okunnighet eller ensamhet gjorde henne betryckt; en lycklig värld, där hon kunde vara sig själv och behärska andra med trollmakten av sin ljuva konst.

— Vid min salighet, Alec, det där är en röst, som rycker hjärtat ur en mans bröst! utbrast farbror Mac, i det han torkade sina tårar efter en av dessa härliga gamla ballader, som aldrig bli gamla.

— Det borde den göra! svarade d:r Alec i förtjust ton.

— Det har den gjort! tillade Archie i tankarna, ty just i detta ögonblick förälskade han sig i Phebe. Han gjorde det riktigt, och han kunde bestämma tiden på sekunden; ty en kvart över nio hade han endast tyckt, att hon var en förtjusande ung kvinna; tjugu minuter senare tyckte han, att hon var den älskligaste kvinna han någonsin sett, och tjugufem minuter över tio var hon en ängel, som sjöng sig till hans själ, och efter ytterligare fem minuter var han en förlorad man.

II.

GAMLA VÄNNER MED NYA ANSIKTEN.

— O, vad det är härligt att vara hemma igen! Det förvånar mig, att jag någonsin kunnat besluta mig för att resa! utbrast Rose, medan hon följande morgon strövade omkring i det gamla huset. Allt

tycks vara så, som vi lämnade det, till och med rosenbladen, vi brukade stoppa ner i den här, fortsatte hon, i det hon kikade ned i en av de höga indiska urnorna, som stodo i hallen.

— Kommer du ihåg, hur Jamie och Snokis brukade leka »Fyrtio tjuvar» med dem och hur du försökte krypa ner i den där blåa och fastnade och hur de andra gossarna fann dig där, innan jag lyckats få ut dig igen? frågade Phebe skrattande.

— Ja då, och när man talar om trollden, så står de utanför dörren, sade Rose, då de hörde en gäll vissling, åtföljd av klapprandet av hästhovar.

— Det är cirkusen! utbrast Phebe glatt, då båda komma att tänka på den röda giggen och klanens anfall.

Nu var det tyvärr endast en pojke, men han åstadkom tillräckligt med oväsen för ett halvt dussin, och innan Rose hunnit fram till dörren, kom Jamie inskuttande med »ett glänsande morgonansikte», ett sällträ över axeln, en röd och vit jockejmössa på huvudet, en stor boll i ena fickan, en massa kakor i den andra och munnen full av det äpple, han just expedierat i största hast.

— Morron! Jag har bara tittat in för att göra mig riktigt säker på att du är hemma igen och se efter, att du är all right, anmärkte han, i det han saluterade med sällträ och lyfte på mössan.

— God morgon, kära du! Ja, vi är verkligen hemma igen. Men du förefaller riktigt grann, Jamie. Vad tillhör du — en brandkår eller en jockejklubb?

— Nej, madame! Vad för slag? Vet du inte det? Jag är kapten för basebollklubben Stjärnan. Titta på den här! Och han knäppte upp jackan för att visa en hjärtformig röd flanellsköld, stor som ett tefat, som satt på hans av stolthet svällande bröst.

— Överdådigt! Jag har varit borta så länge, att jag glömt, att det finns ett sådant spel. Och du är kapten? utbrast Rose, djupt imponerad av den hedersbetygelse, hennes släkting förvärvat.

— Det är just vad jag är det, och det är ingen leksak, det kan jag tala om för dig, för vi slår ut tänderna på varandra och ger varandra blåa ögon lika

bra som de stora grabbarna. Kom ner på allmänningen mellan ett och två, så får du se, hur det går till. Jag ska lära dig sköta ett sällträ, om du vill.

— Nej tack, kapten. Det är vått i gräset, och du kommer för sent i skolan, om du stannar och väntar på oss... Men jag kan ännu springa, och du ska få se, att jag hinner före dig till grinden. Och givande efter för ögonblickets impuls, lade Rose i väg nedför trappan och vidare, innan den häpna Jamie hunnit svinga sig upp på sin ponni och följa efter.

Han satte genast av, men Rose hade fått försprång, så hon hann litet före till målet och stod där, skratande och flämtande, rosig av den friska oktoberluften, en vacker tavla för flera herrar, som åkte förbi.

— Bra gjort, Rosie! sade Archie, i det han hoppade ur giggen och skakade hand med henne, under det att Will och Geordie, som voro klädda i sina skoluniformer, gjorde honnör och farbror Mac skrattade åt Jamie, som såg ut, som om flickor stigit litet i hans aktning.

— Jag är så glad åt att det är ni, för ni blir inte chockerade. Men jag känner mig så lycklig över att vara hemma igen, att jag glömde, att jag inte längre är lilla Rose, sade Atalanta och ordnade sitt fladdrande hår.

— Du är mycket lik henne med håret hängande ned på axlarna som förr. Hur mår farbror och Phebe? frågade Archie, som, medan han talade, tittade över Roses huvud bort mot verandan, där en kvinnlig gestalt syntes bland kaprifolierna.

— Tack, alla mår bra. Vill du inte titta in ett slag?

— Hinner omöjligt, min kära vän. Affärer, förstår du, affärer. Den här mannen är min högra hand, och jag kan inte avvara honom en enda minut. Kom nu, Arch. Vi måste ge oss i väg, annars hinner gossarna inte med tåget, svarade farbror Mac och såg på sitt ur.

Rose stod kvar ett ögonblick, men skulle just återvända in, då ett munter »Ohoj! Ohoj!» kom henne

att titta upp, varvid hon fick se Mac komma gående, viftande med hatten.

— Campbellarna kommer tjockt och fort nu på morgonen, sade hon, i det hon sprang och mötte honom. Du ser ut som en snäll gosse på väg till skolan, som gluttar i sina läxor på vägen, tillade hon småleende, då hon såg honom taga fingret ut ur boken, han uppenbarligen just läst i, och stoppa den under armen. Det påminner mig om att jag i går kväll inte fick något tillfälle att höra mycket om dina planer. Vad har du bestämt dig för att bli, Mac? frågade hon, då de tillsammans gingo uppför allén.

— Först och främst karl och möjligt en bra sådan, sedan vad Gud vill.

— Jag tror, att du kommer att bli något stort, för du ser riktigt förklarad ut, när du går under den här valvbågen av gulnande löv med solskenet i ansiktet, utbrast hon, medveten om en plötslig beundran, hon aldrig förr erfarit, ty Mac var den oskönaste av alla kusinerna.

— Jag vet just inte det, men jag har mina drömmar och förhoppningar, och några av dem syftar ganska högt. Eftersträva det bästa, förstår du, och fortsätt att klättra, om du vill komma någon varl, sade han.

— Du är besynnerligare än någonsin. Men jag tycker om din äregirighet och hoppas, att du kommer att ta dig fram. Men borde du inte genast börja med något? Jag hade för mig, att du skulle bedriva medicinska studier under farbrors ledning — som du vet, var det vår plan.

— Det ska jag också tillsvidare, därför att jag håller med dig om att det är nödvändigt att ha ett ankare någonstans och att inte flyta omkring i en fantasiens värld utan barlast av rätta sorten. Jag har på senaste tiden börjat lägga mig på latsidan; det är inte för tidigt, att jag gör litet nytta, så nu ger jag mig i väg. Och Mac försvann hastigt in i farbroderns arbetsrum, under det att Rose slöt sig till Phebe inne i tant Plentys rum.

Efter en långvarig och allvarlig överläggning hade den rara gamla damen just bestämt, vilken av hennes

sex favorítefterrätter som skulle serveras till middagen, och hade följaktligen några minuter att avvara för sentimentalitet, så att när Rose kom in, bredde hon ut armarna och sade ömt:

— Jag kommer inte att tycka, att jag fått tillbaka mitt barn, förrän jag haft det i mitt knä en minut. Nej då, du är inte alls för tung, och min reumatism börjar inte förrän i november, så sitt här, älskling, och lägg båda armarna om min hals.

Rose lydde, och ingendera av dem sade något på en liten stund, medan den gamla kvinnan höll den unga tryckt tätt intill sig och tillfredsställde ett moderligt hjärtas två år långa längtan medelst de smekningar, som kvinnor giva sina käraste. Men mitt i en kyss hejdade hon sig plötsligt, sträckte ut ena armen och grep tag i Phebe, som just skulle till att smyga sig ut.

— Gå inte! Det finns plats för er båda i mitt hjärta, om också ej i mitt knä. Jag känner mig så tacksam över att ha fått tillbaka båda mina flickor, att jag knappast vet, vad jag gör, sade tant Plenty, i det att hon omfamnade Phebe så hjärtligt, att hon icke kunde känna sig förbisedd, utan stod där med sina svarta ögon glänsande genom glädjetårar. Så där ja! Nu har jag fått mig en ordentlig kramning och känner mig all right igen. Rose, var snäll och gör i ordning den där mössan igen — jag hade så bråttom att komma i sängen, att jag slet av banden och lämnade den i en hög. Kära Phebe, du ska damma av litet, såsom du brukade göra, ty ingen har kunnat göra det riktigt till min belåtenhet, sedan du reste, och det kommer att göra mig gott att se alla mina småsaker ordnade, som jag vill ha dem.

— Ska jag damma där inne också? frågade Phebe med en blick mot det inre rummet, som hon även haft hand om.

— Nej, kära barn, det gör jag helst själv. Gå in, om ni vill — ingenting är förändrat. Jag måste gå och se till min pudding. Och tant Plenty travade helt plötsligt i väg, ehuru hennes röst skälvde av sinnesrörelse.

Stående på tröskeln, som om det varit en helig

plats, tittade flickorna in med ögon som snart fördunklades av tårar av ömhet, ty det föreföll dem, som om den milda gamla tant Peace alltjämt varit där. Solen sken på de gamla geranierna i fönstret, den mjuka länstolen stod på sin vanliga plats, den vita morgonrocken hängde på dess ryggstöd, och de urblekta tofflorna stodo redo. Det vackra lugn, som alltid uppfyllt rummet, föreföll så naturligt, att båda ofrivilligt vände sig om mot sängen, där tant Peace brukat hälsa dem välkomna med ett småleende. Nu fanns det ej något älskligt gammalt ansikte på kudden, men de tårar, som fuktade de blomstrande kinderna, gällde icke henne som gått bort, utan henne, som lämnats kvar; ty de sågo något, som värtaligt vittnade om den kärlek, som överlever döden och gör den allra enklaste sak vacker och helgad. En nött pall stod invid sängen, och på lakanet syntes en fördjupning, där ett grått huvud vilade varje kväll, medan tant Plenty läste de böner, hennes mor lärt henne sjuttio år tidigare.

Utän ett ord drogo flickorna sakta till dörren, och medan Phebe ställde rummet i den utsöktaste ordning, snyggade Rose upp den enkla vita mössan, från vilken det icke längre fladdrade några skära eller gula band.

— Du älskade varelse, jag är så glad över att ha fått dig tillbaka! Jag vet, att det är skamligt tidigt, men jag kunde verkligen inte hålla mig borta en enda minut till. Låt mig hjälpa dig! Jag dör av längtan efter att få se alla dina vackra saker, för jag såg dina koffertar forslas förbi och vet, att du har massor av skatter med dig hem, utropade Annabel Bliss i ett enda andedrag en timme senare, i det hon omfamnade Rose och såg sig omkring i rummet, som var bestrött med en mångfald vackra saker. Visa mig dina paris-toaletter. Jag är formligen halvdöd av längtan efter att få se senaste modet, tillade hon med en hungrig blick på några stora lådor, som på ett förtjusande sätt antydde fransk elegans.

— Det har jag inga, sade Rose.

— Rose Campbell! Du menar väl inte, att du inte

skaffat dig åtminstone en paristoalett? utbrast Annabel i skandaliserad ton.

— Inte för egen räkning. Tant Clara beställde flera och blir förtjust att få visa dem, när hennes låda anländer.

— Ett sådant tillfälle! Själv på platsen och gott om pengar! Hur kan du älska din farbror efter denna grymhet?

Rose såg förbryllad ut ett ögonblick, men så tycktes hon förstå och sade, i det hon öppnade en spetskartong:

— Farbror förbjöd mig inte att göra det, och jag hade tillräckligt med pengar, men jag föredrog att inte förstöra dem på sådant.

— Kunde det och gjorde det inte! Jag kan inte tro det! Och Annabel sjönk ned i en stol, som om denna tanke varit för mycket för henne.

— Till en början hade jag mycket god lust att göra det. Faktum är, att jag var och tittade på några häpnadsväckande toaletter. Men de var mycket dyra och mycket utstofferade och inte alls i min stil, så jag uppgav dem och behöll, vad jag satte större värde på än alla de klänningar, som någon fashionabel damskräddare någonsin gjort — farbrors goda tanke. Farbror tycker nämligen, att man inte har rättighet att ödsla med pengar på dylikt. Men han är mycket frikostig och förtjust i att ge nyttiga, vackra eller egendomliga presenter. Titta — alla de här vackra smyckena är avsedda till presenter, och du får välja ut, vad du tycker bäst om.

— O, han är en riktig raring! utbrast Annabel och började plocka bland alla de nipper av kristall, filigran, korall och mosaik, som voro utbredda framför henne, under det att Rose gjorde hennes hänförelse fullständig genom att lägga till en hel del läckra småsaker från Paris.

— Tala nu om för mig, när du ska ha din »komut-tillställning? Jag frågar det, därför att jag inte har någonting färdigt och vill ha god tid på mig, ty jag antar, att det blir evenemanget för säsongen, sade Annabel några minuter senare, medan hon tvekade mellan ett skärt korallsmycke och ett av blå lava.

— Jag »kom ut», när jag reste till Europa, men jag antar, att tant Plen vill ha något slags muntration att fira vår hemkomst med.

— Vad tänker du ha på dig på den tillställningen? frågade Annabel.

— Den där vita klänningen där borta. Den är ny och fräsch, och Phebe har en likadan. Jag vill aldrig klä mig finare än hon.

— Phebe! Du menar väl inte, att du tänker göra henne till en fin dam? flämtade Annabel.

— Hon är det redan, och den, som visar henne bristande aktning, kränker mig, för hon är den bästa flicka, jag känner, och den allra raraste! utbrast Rose med värme. Innan hon hunnit säga något mer, ropade en röst från hallen:

— Lilla matmor, var är du?

— Inne hos mig, kära Phebe. Och in i rummet kom flickan, som Rose »skulle göra till en fin dam», och var så lik en sådan, att Annabel spärrade upp sina porslinsblåa ögon och ofrivilligt smålog, då Phebe — i lekfull imitation av sitt forna uppträdande — gjorde en liten knix och sade:

— Hur står det till, miss Bliss?

— Gläder mig att återse er, miss Moore, svarade Annabel och skakade hand med henne på ett sätt, som för alltid gjorde slag i saken, såvitt henne angick, ty denna korpulenta unga dam hade, trots sitt kläna huvud, ett gott hjärta och höll uppriktigt av Rose.

Hon kunde emellertid inte låta bli att stirra litet, när hon såg de båda väninnorna arbeta tillsammans och prata helt glatt med varandra.

— Det är mycket nått och vackert att se, men jag undrar just, vad folk kommer att säga, när hon umgås med oss alla. Jag hoppas, att Rose inte blir mycket besynnerlig, tänkte Annabel, när hon begav sig av för att sprida den sorgliga nyheten, att det inte skulle bli någon stor bal till firande av Roses återkomst och, värst av allt, att hon inte hade med sig en enda paristoalett.

— Nu har jag sett till och hört av alla gossarna utom Charlie, och jag antar, att han är alltför upptagen. Jag kan just undra, vad han har för sig, tänkte

Rose, då hon återvände in efter att ha följt den besökande till halldörren.

Ogonblicket efteråt fick hon denna sin önskan uppfylld, ty när hon trädde in i salongen för att se efter, var några av hennes tavlor skulle hänga, såg hon ett par stövlar i ena ändan av soffan och ett brunlockigt huvud i den andra och uppdagade, att Charlie var ivrigt upptagen av att göra ingenting.

— Flickan Bliss' röst hördes i landet, så jag smet, tills hon gick upp till dig, och sedan tog jag mig en kort siesta, medan jag väntade på att få gå upp och betyga den distingerade resenären, lady Hester Stanhope, min vördnad, sade han, i det han sprang upp och avlevererade sin finaste bugning.

— Latmaskens röst vore ett lämpligare citat, tycker jag. Trånar Annabel fortfarande efter dig? frågade Rose, som kom ihåg vissa ungdomliga kvickheter om obesvarad kärlek.

— Inte ett dugg! Fun har slagit mig ur brädan, och innan vintern gått till ända, kommer den fagra Annabella att vara fru Tokio, om jag inte misstar mig högeligen.

— Vad för slag? Lilla Fun See? Så löjligt det förefaller att tänka sig honom som vuxen och gift med Annabel. Det sade hon inte ett enda ord om, men det är förklaringen till att hon beundrade mina kinesiska saker så mycket och var så intresserad av Kanton.

— Lilla Fun är ett riktigt högdjur numera och mycket förälskad i vår feta väninna, som kommer att börja äta med träpinnar, så fort han säger ett enda ord. Jag behöver inte fråga, hur du mår, kusin, för i fråga om färg överträffar du vilken morgonrodnad som helst. Jag skulle ha kommit tidigare, om jag inte trott, att du behövde vila ut efter resan.

— Jag sprang i kapp med Jamie före nio. Vad gjorde du då, unge man?

— »Sovande, jag drömde, älskade, drömde, älskade, om dig», började Charlie, men Rose avbröt honom genom att säga i så förebrående ton, hon kunde:

— Då borde du ha varit uppe och arbetat, liksom alla de andra gossarna.

— Men min kära flicka, jag har ju inget arbete. Jag håller på att besluta mig för något, förstår du, och under tiden försöker jag ta mig så pysslig ut som möjligt. Det bör alltid finnas en gentleman i familjen, och det tycks ligga mest för min röst.

— Jag hoppas, att det inte finns annat än gentleman i vår familj, svarade Rose.

— Nej, naturligtvis inte. Jag borde ha sagt »fri gentleman». Förstår du, det är mot mina principer att slava så, som Archie gör. Vad tjänar det till? Behöver inte pengarna, har mer än tillräckligt av den varan, så varför inte njuta av dem och ha trevligt så länge som möjligt? Jag känner mig förvissad om att glada och trevliga människor är mänsklighetens välgörare.

— Du har ett sådant fintligt sätt att framställa saker och ting, att jag inte vet, hur jag ska kunna motsäga dig, fast jag alltjämt tycker, att jag har rätt, sade Rose allvarligt. Mac tycker lika bra som du om att lata sig, men han ämnar inte göra det, därför att han vet, att det inte är bra för honom att plottra bort tiden.

Charlie bytte skickligt om samtalsämne genom att säga med ängslig min:

— Jag tror minsann, att du kommer att bli lik tant Jane, ty hon slår alltid ned på mig, så fort hon får tillfälle därtill. Ta inte henne till mönster, det ber jag dig om. Hon är en god kvinna, men enligt min ödmjuka åsikt en väldigt otrevlig sådan.

— Har du slutat att måla? frågade Rose abrupt, i det hon såg på en förgylld Fra-Angelico-ängel, som stod lutad i soffhörnet.

— Det älskligaste ansikte jag någonsin sett och mycket likt dig kring ögonen, inte sant? sade Charlie, som tycktes ha för vana att besvara en fråga med en annan.

— Jag vill ha ett svar och inte en komplimang, sade Rose och försökte se sträng ut, i det hon ställde ifrån sig konstverket fortare, än hon tagit upp det.

— Nej då! Jag kluddar litet i olja, slaskar litet i vattenfärg, skisserar litet då och då och knäpar litet i ateljéerna, då det artistiska rycket kommer över mig.

— Hur är det med musiken?

— Mera blomstrande. Jag spelar inte över mycket, men jag sjunger en hel del i sällskap. I somras lade jag mig till med en gitarr och spelade trubadur i stor skala. Flickorna tycker om det, och det är trevligt bland män.

— Studerar du någonting?

— Ja, jag har några juridiska verk liggande på mitt bord — tjocka luntor med vist utseende — och en och annan gång tar jag en titt i dem, när nöjet förbleknar eller föräldrarna grälar. Men jag betvivlar, att jag i år lärt mig mer, än vad ett »allybi» är. Och ett putslustigt uttryck i Charlies ögon antydde, att han emellanåt begagnade sig av denna sin juridiska kunskap.

— Vad gör du således?

— Fagra korsförhörerska, jag roar mig. Amatörteater har varit på modet den senaste tiden, och jag har skördat sådana lagrar, att jag allvarligt funderar på att bli aktör.

— Verkligen? utbrast Rose bestört.

— Varför inte? Om jag måste arbeta, är det väl ett lika bra yrke som något annat, eller hur?

— Inte utan mer begåvning, än jag tror dig äga.

— Mac har inte en gnutta begåvning för någonting, och dock beundrar du honom för att han försöker bli läkare.

— Det är i varje fall respektabelt, och jag skulle hellre vilja vara en andra klassens läkare än en andra klassens aktör. Men jag vet, att du inte menar det, utan endast säger det för att skrämma mig.

— Alldeles! Jag säger det alltid, när någon börjar hålla moralpredikningar för mig, och det uträttar underverk. Farbror Mac bleknar, tanterna höjer händerna i helig fasa, och allmän panik följer. Då lovar jag ädelmodigt att inte dra skam och vanära över familjen, och i sitt första utbrott av tacksamhet går de kära själarna in på vad jag begär. Så freden är återställd, och jag fortsätter som hittills med att roa mig.

— Alldeles på samma sätt, som när du hotade med att rymma hemifrån och ge dig till sjöss, om

din mor motsatte sig någon av dina nycker. Du är inte förändrad i det hänseendet, ehuru du är det i andra. En gång i tiden hade du stora framtidsplaner, Charlie, och nu tycks du nöja dig med att vara hemma i allt möjligt men inte kunna någonting ordentligt.

— Pojkdumheter! Tiden bringar visdom, och jag kan inte inse det förståndiga i att jag binder mig vid något särskilt arbete och knogar med det år ur år in. Ensidiga människor blir så förbaskat trångbröstade och tama, att jag inte hårdar ut med dem.

III.

MISS CAMPBELL.

Det framkallade stor lättnad, då det blev bekant, att miss Campbell äntligen skulle »komma ut» riktigt, och inbjudningarna till tant Plentys festlighet blevo beredvilligt antagna. Tant Clara kände sig högeligen besviken, ty hon hade planerat en stor bal, men Rose var omedgörlig, och den rara gamla damen fick det, som hon ville.

Resultatet blev en förtjusande trevlig, informell tillställning, där vännerna samlades för att önska resenärerna välkomna hem.

Man kände sig mycket nyfiken i fråga om Phebe, och det pratades den kvällen mycket bakom uppfällda solfjädrar, ty de, som känt henne några år tidigare, funno det mycket svårt att känna igen den lilla husjungfrun i den vackra unga kvinna, som förde sig med en sådan lugn värdighet och tjusade dem alla med sin vackra röst. »Askungen har förvandlats till prinsessa», var det allmänna omdömet, och Rose njöt alldeles ofantligt av den lilla sensationen, ty hon hade måst utkämpa många små bataljer för sin Phebe, och nu hade hennes tro på henne fått upprättelse.

Miss Campbell själv var mycket eftersökt och gjorde les honneurs så nått, att till och med miss Bliss förlät henne, att hon så sorgligt försummat Worth,

churu hon ruskade på huvudet åt de vita klänningarna, som voro alldeles lika, förutom det att Phebe hade karminröda och Rose blåa garneringar.

Inte underligt alltså, att Rose fann sin nya värld förljusande och att det steg henne litet åt huvudet, när hon första gången läppjade på nöjets bågare, ty alla välkomnade och smålogo mot henne, smickrade och prisade och viskade angenäma förutsägelser i hennes öra.

— Jag nära nog önskar, att det inte gäves något »i morgon», utan att kvällen ville vara i all evighet. Det är så trevligt och alla är så snälla och vänliga, sade hon till d:r Alec med en liten suck av lycka, i det hon samlade ihop sina dunlätta kjolar.

— Jag ska fråga dig om din åsikt därvidlag klockan två i morgon bittida, sade han och nickade varnande.

— Jag ska säga dig den uppriktigt, var allt, Rose hann säga, innan Charlie förde henne med sig ut i svängen.

— Det tjänar ingenting till, Alec. Uppfostra en flicka hur förståndigt som helst, så sliter hon sig i alla fall alltid lös, när tiden är inne, och ägnar sig åt nöjen med samma iver som den mest frivola bland dem, för det ligger i deras natur, sade farbror Mac.

— Min lilla flicka ska pröva och smaka på allt, men om jag inte misstar mig, behövs det inte mycket för att tillfredsställa henne. Jag vill se, om hon kan bestå provet, ty i annat fall är hela mitt verk misslyckat, och jag vill veta av det, svarade doktorn med ett förhoppningsfullt småleende på läpparna men ett ängsligt uttryck i blicken.

— Hon går igenom det all right — välsigna hennes hjärta! — så lät henne så sin oskyldiga vildhavre och roa sig, tills hon är redo att stadga sig. Jag önskar, att alla våra ungdomar såge ut att så en lika liten skörd och att gå igenom den lika oskadda som hon, tillade farbror Mac, i det han ruskade på huvudet och kastade en blick på några av de unga männen, som dansade förbi.

— Inget fel med dina gossar, hoppas jag?

— Nej, gudilov! Än så länge har jag inte haft några

bekymmer för deras skull, ehuru Mac är en besynnerlig kurre och Steve en valp. Jag beklagar mig inte, för båda kommer att växa ifrån allt det där och är, tack vare sin mor, i själ och hjärta präktiga pojkar. Men Claras pojke är på dåliga vägar, och hon kommer att skämma bort honom som man, liksom hon gjort med honom som pojke, om hans far inte ingriper.

— Jag omtalade alltsammans för bror Stephen, när jag i fjol var i Kalkutta, och han skrev till gossen, men Clara har gjort upp en massa planer, så hon påyrkade att få behålla Charlie ett år till, när fadern ville beordra honom över till Indien, svarade doktorn, då de gingo vidare.

— Det är för sent nu att »beordra». Charlie är man nu, och Stephen kommer underfund med att han visat sig alltför efterlåten mot honom under alla dessa år. Stackars karl, det har varit svårt för honom, och jag inbillar mig, att det blir ännu svårare, om han inte kommer hem och ordnar saker och ting.

— Det gör han inte, om han kan slippa, för han har förlorat hela sin energi under vistelsen i det där heta klimatet och avskyr allt vad bråk heter, så du kan föreställa dig, vilken ansträngning det ska kosta honom att styra en dåraktig kvinna och en egen-sinnig pojke. Vi måste hjälpa till, Mac, och göra vårt bästa för stackars gamla Steve.

— Det bästa, vi kan göra för gossen, är att gifta bort honom så fort som möjligt.

— Min kära vän, han är bara tjugutre år, började doktorn, som om denna tanke förefallit honom löjlig; så förändrades hans uppsyn, och han tillade med ett melankoliskt småleende: Jag glömde, hur mycket man kan hoppas och lida till och med vid tjugutre års ålder.

— Och bli en så mycket bättre människa, om man modigt övertunnit det, tillade Mac med handen på broderns axel och det uppriktigaste gillande i tonfallet. Så återgick han till det förra samtalsämnet: Du delar således icke Claras åsikt i fråga om en viss sak?

— Nej, avgjort inte! Min flicka ska ha det bästa,

och Claras uppfostran skulle förstöra en ängel, sade d:r Alec hastigt.

— Men det blir svårt för oss att låta vår lilla Rose gå ut ur familjen. Hur skulle det vara med Archie? Han är väluppfostrad och en alltigenom praktig pojke.

Vid det här laget hade bröderna dragit sig tillbaka till arbetsrummet, och dock sänkte d:r Alec rösten, när han svaade:

— Du vet ju, att jag inte gillar giftermål mellan kusiner, så jag befinner mig i ett dilemma, Mac, för jag älskar flickan, som om hon vore min egen, och skulle icke kunna uppge henne åt någon man, som jag inte känner och litar på helt och hållet. Det tjänar ingenting till att vi gör upp några planer, för hon måste välja själv. Och dock önskar jag behålla henne kvar bland oss och ge åt en av våra gossar en hustru, värd att äga. Ja, fortsatte han, i det han besvarade den fråga, han hittills ignorerat, Archie är en praktig pojke, som skulle bli en utmärkt äkta man, om han någonsin kommer underfund med att han har ett hjärta. Jag är nog en gammal dåre, men jag tycker om att se litet mera romantik hos en så ung man som han, litet mer värme och entusiasm, förstår du. Välsigne gossen! Han skulle kunna vara fyrtio år i stället för tjugutre eller tjugufyra, så prosaisk, lugn och nykter är han. Jag är nu yngre än vad han är, och jag skulle kunna ge mig ut på giljarstråt som en Romeo, om jag endast hade ett hjärta att erbjuda en kvinna.

Doktorn såg ganska skamsen ut, medan han talade, och brodern brast i skratt.

— Hör du, Alec, det är riktig skada, att så mycken romantik och så många goda egenskaper som dina ska gå förlorade, så varför följer du inte dessa unga mäns exempel och ger dig ut på giljarstråt? Jessie har undrat, hur du burit dig åt med att inte förälska dig i Phebe på hela denna långa tid, och Clara är absolut säker på att du endast väntade, tills hon var i tryggt förvar under tants Plentys vingar, för att fria på hederligt, gammaldags maner.

— Jag! Doktorn var utom sig av häpnad vid denna

tanke. Så suckade han resignerat och tillade som en martyr: Jag skulle vara dessa kära kvinnor tacksam i all evighet, om de ville låta mig vara i fred. För Guds skull, Mac, laga, att de slår ifrån sig den tanken, ty annars slänger de den stackars flickan i mina armar och all trevnad blir förstörd för henne. Hon är en präktig kvinna, och jag är stolt över henne, men hon förtjänar något bättre än att bli bunden vid en gammal gosse som jag, vars enda förtjänst är hans trofasthet... Och i fråga om Rose, fortsatte han, så tjänar det, såsom jag sagt, ingenting till att göra upp några planer, men om jag finge välja bland gossarna, skulle jag ha mest smak för min gudson.

— Vad för något? Min fula ankunge! utbrast farbror Mac i största häpnad.

— Den fula ankungen förvandlades till svan, som du vet. Jag har alltid hållit av gossen mycket, därför att han är så genuin och så originell. Omogen som en äppelkart än så länge, men frisk alltigenom och behöver endast tid på sig för att mogna. Jag är förvissad om att han kommer att bli ett utmärkt exemplar av Campbellvarianten.

— Mycket förbunden, Alec, men det duger inte alls. Han är en bra gosse och kommer kanske i sinom tid att göra något, vi kan känna oss stolta över, men han är ej någon lämplig man för Rose. Hon behöver någon, som kan förvalta hennes förmögenhet, när vi gått bort, och för det är Archie rätta mannen, det kan du vara förvissad om.

— Jag ska fundera på saken, men kom ihåg, Mac, inte ett ord därom till systrarna. Vi är ett par riktiga idioter, som redan nu börjar tala om att gifta bort henne, men jag ser vad som väntar mig, och det bereder mig lättnad att få tala med någon därom.

— Jag förstår, och du kan lita på mig. Inte en halvdragen ande ens till Jane, svarade farbror Mac, i det han klappade brodern på axeln.

— Vad är det för mörka och förfärliga hemligheter, som försiggår här? Är detta en frimurarloge och det där de mystiska tecknen? frågade en munter röst från dörren. Och där stod Rose, uppfylld av undran över att se sina båda farbröder stå och nicka

helt hemlighetsfullt åt varandra. Kvinnor har naturligtvis inte tillträde, men ni två, kära gamla odd fellows, behövs, för tant Plenty vill ha en gammaldags kontradans, och jag ska anförä den tillsammans med farbror Mac. Jag väljer dig, farbror, för du kommer att göra den tipptopp, med »duvvingar» och allt. Så var nu snäll och kom. Phebe väntar på dig, farbror Alec. Som du vet, är hon ganska blyg men kommer att tycka om det, ifall du tar hand om henne.

— Tack! Tack! utropade båda herrarna och följde ivrigt med henne.

Den intet ont anande Rose njöt ofantligt av denna Virginiareel, ty »duvvingarna» voro överdådiga, och hennes kavaljer förde henne utan ett enda misstag genom alla de invecklade turerna. Så stannade de vid foten av trappan, för att farbror Mac skulle kunna hämta andan litet.

Lutad mot väggen och med håret över ögonen stod Mac junior med avgjort uttråkad uppsyn, sedan han förut med akttningsfull förvåning åsett sin fars evolutioner.

— Kom och ta ett varv, min gosse! Rose är fräsch som en tusensköna, men vi gamla gossar har snart fått tillräckligt, så du får inta min plats, sade fadern, i det han torkade sig i ansiktet, som glödde som en uppyrmd pion.

— Nej tack, far. Jag härdar inte ut här. Jag kan springa i kapp med dig kring gräsplan, kusin, men den här ugnen är för mycket för mig, löd Macs ohövlige svar, i det han backade mot fönstret.

— Ömtåliga varelse, jag ber dig att inte stanna för min skull. Jag kan inte lämna mina gäster för en kapploppning i månskenet, även om jag i min tunna klänning vågade mig ut i det fria en så sval natt som denna, svarade Rose, som inte blev det minsta förargad över Macs vägran, ty hon kände till hans sätt, och det roade henne.

— Tänker du ägna dig mycket åt så'nt här? frågade han med en ogillande blick på de dansande.

— Ja, tre månader, hade jag tänkt.

— I så fall — farväl till nyåret! Och Mac försvann bakom gardinerna.

— Min kära Rose, du måste verkligen ta hand om den där kamraten, innan han blivit en riktig björn. Alltsedan du reste, har han levat bland sina böcker och gjort sådana framsteg, att vi lämnat honom i fred, ehuru hans mor stönar över hans sätt. Jag ber dig att polera upp honom litet, ty det är på tiden, att han gör rättvisa åt den begåvning, som ligger bakom hans uppträdande, sade farbror Mac, som kände sig riktigt skandaliserad av sin sons sätt att tala rent ut.

— Jag känner honom alltför väl för att fästa mig vid hans taggar. Men andra gör det, så jag ska ta hand om honom och laga, att han gör familjen heder, svarade Rose beredvilligt.

— Ta Archie till mönster, för han är en på tusen, och den flicka, som får honom, hon får något extrafint, det försäkrar jag dig, tillade farbror Mac diplomatiskt.

— O, vad jag är trött! utbrast Rose och sjönk ner på en stol, då det sista ekipaget rullade bort mellan ett och två på morgonen.

— Vilken är numera miss Campbells åsikt? frågade d:r Alec.

— Min åsikt är den, att miss Campbell otvivelaktigt får ett muntert liv, om hon fortsätter, såsom hon börjat, och att hon än så länge finner det förtjusande, svarade flickan småleende.

IV.

TÖRNEN BLAND ROSORNA.

Oktober och november förflöto hastigt, och julen stod för dörren med alla sina trevliga hemligheter, bjudningar och goda önskningar.

Rose satt i sitt eget lilla allra heligaste innanför salongen och var ivrigt upptagen av att göra i ordning julklappar åt alla de kära femhundra vännerna, som tycktes hålla av henne allt mer och mer, ju

mer det led mot julen. Hennes byrålådor stodo öppna, så att man kunde uppfånga glimtar av alla de läckra småsaker, som hon knöt brokiga band om.

Vid dylika tillfällen bruka unga flickor se glada ut, men Rose hade en mycket allvarlig uppsyn, medan hon arbetade, och kastade då och då ett paket in i lådan med en liten knyck på nacken, liksom om ingen kärlek gjort gåvan dyrbar. Denna hennes uppsyn var något så ovanligt, att den slog d:r Alec, som just kom in, och förlånade hans ögon ett ångsligt uttryck, ty varje moln på hennes panna kastade sin skugga över hans.

— Kan du avvara en minut från ditt trevliga arbete och sy ett styng i min gamla handske? frågade han.

— Ja, farbror, så många du vill. Hennes uppsyn ljusnade, och hon sträckte fram båda händerna för att taga emot den nöta gamla körhandsken.

— Jag ser, att den givmilda damen är i full verksamhet. Kan jag hjälpa dig på något sätt? frågade han med en blick på alla de småsaker, som lågo framme.

— Nej tack, såvida du icke kan uppfylla mig med samma intresse och glädje över det här, som jag brukade känna förr i tiden. Tycker du inte, att det är gränslöst tråkigt att göra i ordning presenter åt andra än de, som vi älskar och som älskar oss? tillade hon med smått skälvande röst.

— Jag ger inga presenter till sådana människor, som jag inte håller av. Kan inte göra det, i all synnerhet inte till julen, när varje sak, vi ger, bör vara åtföljd av god vilja. Om alla dessa näpna saker är avsedda för kära vänner, måtte du ha en väldig massa sådana.

— Jag trodde, att de var mina vänner, men jag har kommit underfund med att många av dem inte är det, och det är just det, som bekymrar mig.

— Tala om alltsammans för mig, kära barn, och låt den gamla handsken vara, sade han, i det han slog sig ned bredvid henne med sin mest deltagande uppsyn. Finns det en droppe malört i bågaren, som lovade att bli så härlig, Rose?

— Ja, farbror. Jag har försökt tro, att det inte var det, men den finns där, och jag tycker inte om den. Jag blyges för att tala om det för dig, men jag vill det också, därför att du kommer att visa mig, hur jag ska förlåna den sötma, eller försäkra mig, att den kommer att göra mig bättre, liksom du brukade göra, när jag tog in medikamenter... Farbror, halva antalet av de människor, som är så vänliga mot mig, bryr sig inte ett dyft om mig för min egen skull, utan endast för vad jag kan ge dem; och det gör mig olycklig, därför att jag kände mig så lycklig och stolt över att vara omtyckt. Jag önskar verkligen, att jag inte hade ett enda öre här i världen, för då skulle jag veta, vilka mina verkliga vänner är.

— Stackars liten! Hon har redan uppdragat, att icke allt, som glimmar, är guld, och desillusionerna har börjat, sade doktorn för sig själv; så tillade han högt men med ett sorgset småleende: Och följaktligen är det intet nöje med julklapparna och själva julen är misslyckad.

— Nej då! Inte i fråga om julklapparna åt dem, som ingenting kan förmå mig att tvivla på. Det är härligare än någonsin att göra i ordning dessa saker, därför att mitt hjärta är med i varje styng, jag syr, och jag vet, att hur enkla dessa saker än är, kommer de att bli kära för dig, tant Plen, tant Jessie, Phebe och gossarna. Men de här — hon drog ut en byrålåda — de här har jag köpt och skänker bort dem endast därför att de är väntade. Dessa människor bryr sig endast om dyrbara gåvor och inte ett dugg om givarinnan, som de kommer att klandra i hemlighet, om hon inte är så frikostig, som de väntat. Hur ska något dylikt kunna bereda mig nöje, farbror?

— Det kan det ej, men du är kanske orättvis mot somliga av dem, min vän. Låt inte några fås avund eller egoism förgifta din tro på dem alla. Är du säker på att ingen av dessa flickor håller av dig? Frågade han, i det han läste namnen på några av paketen, som lågo kringspridda.

— Jag är rädd för att jag är det. Förstår du, då på kvällen hos Annabel hörde jag några av dem tala med varandra — endast några få ord, men det

pinade mig mycket, ty nästan var och en av dem undrade, vad jag skulle ge dem till jul, och hoppades, att det skulle bli något riktigt fint. »Hon är så rik, så hon bör vara generös», sade en av dem. »Jag har de senaste veckorna visat henne en absolut hängivenhet, så jag hoppas, hon inte glömmet mig», sade en annan. »Om hon inte ger mig några par av sina handskar, så kommer jag att tycka, att hon är mycket snål, för hon har massor, och jag provade ett par på skämt, så att hon skulle se, att de passade, och ta vinken ad notam», tillade en tredje. Som du ser, har jag tagit vinken ad notam. Och Rose öppnade en vacker ask, i vilken det låg flera par av hennes bästa handskar med så många knappar, att de kunnat tillfredsställa det sniknaste hjärta.

— Mycket silverpapper och parfym men inte mycken kärlek i det där paketet, inbillar jag mig? sade dr Alec, som inte kunde låta bli att småle åt den föraktfulla lilla åtbörd, varmed Rose sköt ifrån sig asken.

— Inte ens den allra minsta lilla gnutta och inte heller i de flesta av dem. Jag har givit dem, vad de ville ha, och tagit tillbaka det förtroende och den aktning, de inte brydde sig om. Jag vet, att det är orätt, men jag uthärdar icke att tänka på att all den skenbara vänskap, jag kommit i åtnjutande av, icke var uppriktig, utan endast låtsad i en viss avsikt. Det är inte på så sätt, jag handlar mot människor.

— Det är jag säker på. Men är det hela ditt bekymmer? Jag undrar, om det inte är en annan törntagg, som pinar dig. Låt oss dra ut den, så ska jag sedan »kyssa stället och göra det bra igen», såsom jag brukade göra, när jag drog ut stickor ur dina fingrar.

Rose skrattade, men färgen tilltog på hennes kinder, då hon svarade med en näpen blandning av jungfrulig blyghet och medfödd uppriktighet: Tant Clara oroar mig genom att varna mig för nästan alla de unga män, jag sammanträffar med, och påstå, att det endast är mina pengar, de vill åt. Det är ohyggligt, och jag vill inte höra på det, men emellanåt kan jag inte låta bli att tänka på det, för de är vänliga mot mig, och jag är inte nog fåfång att tro, att det beror

på min skönhet. Jag är kanske dåraktig, men jag tycker om att veta med mig, att jag är något mer än en rik arvtagerska.

Der Alec förstod den sinnesstämning, i vilken hon befann sig, och gjorde sitt bästa att varna henne, utan att samtidigt göra henne alltför sorgsen genom för mycket världslig visdom.

— För dem, som känner och älskar dig, är du något mer än en rik arvtagerska, så fatta mod, min flicka, och håll fast vid den tillit, som finns hos dig! Det finns en provosten för allt dylikt, och betvivla och undvik allt det, som inte har den rätta klangen. Pröva män och kvinnor, allteftersom du möter dem på din väg, och jag är förvissad om att samvete, instinkt och erfarenhet kommer att avhålla dig från att begå svårare misstag.

Efter ett ögonblicks tystnad svarade hon med ett plötsligt småleende kring läpparna:

— Farbror, om jag prompt måste ha friare, önskar jag, att de vore litet intressantare. Hur ska jag kunna tycka om eller högakta män, som går på såsom somliga av dem gör, och sedan inbillar sig, att kvinnor kan känna sig hedrade av ett erbjudande av deras hand? Hjärtan är numera omoderna, så dem säger de inte mycket om... Du vet ju, att vi har gammalmodiga åsikter, så jag var inte beredd på att män skulle fria till mig vid alla möjliga tillfällen och på alla möjliga platser, utan minsta varning förutom några få småleenden och ömma ord. Jag hade trott, att allt sånt där skulle bli mycket intressant, för att inte säga spännande, men det är det ej, och jag ertappar mig med att skratta i stället för att gråta och känna mig ond i stället för glad och att glömma alltsammans mycket snart. Vet du vad, farbror? En löjlig pojke friade till mig, då jag endast träffat honom ungefär tio gånger. Men han var förfärligt skuldsatt, så det var kanske förklaringen därtill. Och Rose dammade av sina fingrar, som om hon smutsat ned dem.

— Jag känner honom, och jag tänkte just, att han skulle göra det, sade doktorn och ryckte på axlarna.

— Du ser och vet allt, så det tjänar väl ingenting till att jag fortsätter?

— Jo, gör det! Vem mer? Jag har inte ens en aning därom.

— Nåväl, en annan kastade sig på knä i mrs Vans orangeri och utgöt manligt sin lidelse, under det att en stor kaktus hela tiden stack honom i benen. Kitty fann honom där, och det var oss omöjligt att hålla oss allvarsamma, så ända sedan dess har han hatat mig.

Det gjorde en gott att höra doktorn »Hahaha!», och Rose instämde, ty det var omöjligt att taga dessa episoder på allvar, eftersom ingen verklig känsla höjde dem över det löjliga.

— En annan skickade mig hela ris med poesi och gick an så byroniskt, att jag började önska, att jag hade rött hår och hette Betsey Ann. Jag brände upp alla verserna, så vänta inte att få se dem, och han, stackars karl, tröstar sig nu med Emma. Men den värsta av dem alla var den, som kurtiserade mig offentligt och prompt skulle fria mitt i en dans. Jag brukar sällan dansa kontradanser annat än med våra gossar, men den kvällen gjorde flickorna narr av mig, för att jag var så »pryd», såsom de kallade det. Nu fäster jag mig inte vid vad de säger, för jag kom underfund med att jag hade rätt, och insåg, att jag gjort mig förtjänt av mitt öde.

— Är det allt? frågade farbrodern.

— Det är en till, men honom kommer jag inte att berätta något om, för jag vet, att han menade allvar och verkligen led, ehuru jag var så vänlig som möjligt mot honom. Ännu är jag ung i fråga om dylikt, så det gjorde mig ont om honom, och jag bemötte hans kärlek med den ömmaste hänsyn.

Vid de sista orden sänkte Rose rösten nära nog till en viskning, och där Alec böjde på huvudet, som om han ofrivilligt saluterat en kamrat i olyckan. Så reste han sig upp, satte handen under flickans haka och blickade henne forskande i ansiktet, i det han sade:

— Önskar du ytterligare tre månader av det här?

— Det ska jag omtala för dig på nyårsdagen, farbror.

— Gott! Försök att hålla rak kurs, min lilla kapten, och ropa på din första styrman, om du siktar otrevligt väder.

— Ja, ja, sir! Jag ska komma ihåg det!

V.

PRINS CHARMANT.

Den gamla handsken låg glömd på golvet, medan Rose satt försänkt i tankar, tills raska steg hördes ute i hallen och en melodiskt nynnande röst närmade sig.

Rose sjöng orden till visan, då rösten tystnade och det knackade på dörren.

— God morgon, Rosamunda! Här är dina brev och din mest hängivne slav redo att utföra varje uppdrag, du har lust att ge honom, löd Charlies hälsning, då han trädde in, vacker, glad och elegant som vanligt.

— Tack, men jag har inga uppdrag att ge dig, såvida det icke är några svar på de här, som ska läggas på posten, så med din tillåtelse, prins... Och Rose började öppna de biljetter, han kastat i hennes knä.

— Ha! Vad är det för syn, som skymfar mina ögon? utbrast Charlie, i det han pekade på handsken och ryckte till helt melodramatiskt, ty i likhet med de flesta amatörskådespelare tyckte han om att uppträda teatraliskt i det dagliga livet.

— Farbror lämnade den kvar.

— Det är väl! Jag trodde, att måhända en rival varit här, sade Charlie, i det han tog upp handsken och roade sig med att lägga den på huvudet till en liten Psyche, som prydde kakelugnen.

Rose fortsatte att läsa sina brev, men tänkte hela tiden på sitt samtal med farbrodern och någonting annat, som föranletts av nykomlingen och hans visa.

Under de tre månader, hon varit hemma, hade hon träffat denne sin kusin oftare än någon av de andra, ty han tycktes vara den enda, som hade tid att »leka med Rose», såsom de brukat säga några år tidigare. Alla de andra gossarna arbetade, d:r Alec hade mycket att ordna efter sin långa frånvaro, Phebe var upptagen av sin musik, och tant Plenty hade alltjämt överinseendet över hushållet. Till följd därav föll det sig helt naturligt, att Charlie tittade in vid alla tider på dagen med brev, hälsningar, nyheter och trevliga planer. Han hjälpte Rose med hennes skisser, red tillsammans med henne, sjöng med henne och förde henne med sig på bjudningar, som om det varit något alldeles självfallet, ty tant Clara, som var den gladaste av alla tanterna, tjänstgjorde vid alla möjliga tillfällen som »förkläde».

Allt det där hade varit mycket trevligt för en tid, men så småningom började Rose önska, att Charlie finge något att göra, liksom alla de andra, och inte hade till uppgift här i livet att följa efter henne överallt. Och på senaste tiden hade hon tyckt sig märka, att han ansåg, att hela hennes tid och alla hennes tankar tillhörde enbart honom, och att han tog illa upp, om någon annan gjorde anspråk därpå. Det förgäde henne och ingav henne tanken, att han missuppfattade hennes vänlighet och intresse.

Dessa tankar drogo vagt genom hennes hjärna, medan hon läste breven, och utövade omedvetet sitt inflytande på henne under det samtal, som följde.

— Bara bjudningsbrev, och jag har inte tid att besvara dem nu, ty då blir jag inte färdig med det här arbetet, sade hon.

— Låt mig hjälpa dig. Låt mig tjänstgöra som din sekreterare, så får du se, vilken lättnad det blir för dig, sade Charlie.

— Ja, du kan besvara mina biljetter, om du vill. Ett avböjande svar på dem alla utom ett par. Läs upp namnen, allteftersom de kommer, så ska jag säga, vad du ska svara.

— Att höra är att lyda. Vem säger nu, att jag är en »frivol dagdrivare»? Och Charlie slog sig beredvilligt ned vid skrivbordet. Ordning är himmelns

första lag, och utsikten är härlig, men jag kan inte se till något brevpapper, tillade han, i det han öppnade brevpottföljen och med intresserad min granskade dess innehåll.

— Högra skrivbordslådan — violett monogram på brevpapperet — enkelt papper till affärsbrev.

— Tillitsfulla varelse! Tänk, om jag öppnar orätt låda och uppdragar din själs ömma hemligheter? fortsatte sekreteraren, i det han med manlig likgiltighet för ordning plockade bland brevpapperet.

— Det har jag inga, sade Rose sedigt.

— Vad för slag? Det kan jag inte tro, kusin. Vad jag gärna skulle vilja se dem, men jag vågar inte be därom.

— Det finns några få souvenirer i det där skrivbordet, men ingenting sentimentalt eller intressant. Du får titta på dem, om du vill, men bli inte besviken. Nedre lådan till vänster — den, som nyckeln sitter i.

— Ängel av godhet! Hur ska jag kunna löna dig? Intressanta ögonblick, hur är du icke uppblandad med skälvande sinnesrörelse! Och med en tragisk åtbörd öppnade han lådan. Sju hårlockar, alla blonda, i en ask! De ser mycket bekanta ut, och jag inbillar mig, att jag känner de huvuden, de beklätt.

— Ja, ni gav mig allesammans var sin, när jag reste, som du vet, och jag förde dem med mig jorden runt i den där asken.

— Jag önskar, att huvudena också fått följa med. Här är en stilig liten barnstengud med en guldring i ryggen och härligt doftande andedräkt, fortsatte Charlie, i det han förde en luktflaska till näsan.

— Den hade farbror med sig hem för länge sedan, och jag är mycket förtjust i den.

— Men det här ser misstänkt ut — en herr-ring med en lotusblomma i stenen och en biljett fäst vid den. Jag darrar av ängslan, när jag frågar: Vem? När? Var?

— En herre i Kalkutta skänkte mig den på min födelsedag.

— Jag andas åter — det var min anherre?

— Var inte löjlig! Ja, naturligtvis var det han, och han gjorde allt, för att min vistelse där skulle

bli så angenäm som möjligt. Jag önskar, att du ville uppsöka honom såsom en pliktrogen son i stället för att gå här och slå dank.

— Det är just vad farbror Mac jämt och ständigt säger, men jag tänker inte låta tvinga mig in i trampkvarnen, förrän jag haft litet roligt, mumlade Charlie. Men stackars gamla farsgubben — jag skulle gärna vilja träffa honom, för det är närmare fyra år se'n han var hemma senast, och han börjar bli till åren.

— Han är till åren. Kära Charlie, tänk mer på plikten än på nöjet, och jag är förvissad om att du aldrig kommer att ångra dig.

— Vill du, att jag ska resa? frågade han hastigt.

— Jag tycker, att du bör göra det.

— Och jag tycker, att du skulle vara mycket mer förtjusande, om du inte alltid bråkade om rätt och orätt! Farbror Alec har lärt dig det jämte alla andra besynnerliga idéer, han har.

— Det gläder mig, att han gjort det! utbrast Rose med värme. Så hejdade hon sig och sade med en liten suck: Du vet ju, att kvinnor alltid vill, att de män, de håller av, ska vara bra karlar, och att de inte kan rå för att de försöker göra dem till det. Vill du resa? tillade hon oförståndigt nog.

— Nej, det vill jag inte! Det var ett tillräckligt tydligt svar, och det följde en otrevlig paus, under vilken Rose drog till en knut onödigt hårt och Charlie fortsatte att utforska lådan med mera energi än intresse.

— Nej men — här är en sak, jag gav dig för länge sedan! utbrast han plötsligt i belåten ton, i det han höll upp ett litet agathjärta på ett urblekt blått band. Får jag ta tillbaka hjärtat av sten och i stället ge dig ett av kött? frågade han, halvt allvarligt, halvt skämtsamt.

— Nej, det får du inte, svarade Rose rakt på sak. Charlie såg smått stukad ut ett ögonblick, men så sade han helt glatt, i det han lugnt stoppade det lilla hjärtat i fickan och gjorde sig redo att skjuta igen lådan: Nu är vi kvitt. Nu ska vi låta ämnet falla och börja på ny kula. I detsamma fångade någonting hans blick. Vad är det här? utbrast han och ryckte

till sig ett porträtt, som låg till hälften gömt under en bunt brev med utländska frimärken.

— Ah, jag glömde, att det låg där, sade Rose hastigt.

— Vem är mannen? frågade Charlie, i det han med rynkad panna betraktade det vackra ansiktet på porträttet.

— Det är välborne Gilbert Murrey, som vi hade sällskap med uppför Nilen och som sköt krokodiler och andra små djur, därför att han var en väldig Nimrod, såsom jag omtalade för dig i mina brev.

— Och jag sluter mig till av alla dessa brev, att de inte har ätit upp honom ännu? sade Charlie svart-sjukt.

— Jag hoppas, att de inte gjort det. Hans syster sade ingenting därom i sitt senaste brev.

— Ah! Det är således med henne, du korresponderar? Systrar är emellertid farliga.

— I det här fallet är hon mycket bra att ha, ty hon har just underrättat mig om sin brors giftermål, vilket ingen annan skulle ha gjort sig besvär med.

— Ah, om han är gift, bryr jag mig inte ett dyft om honom. Jag inbillade mig, att jag kommit underfund med anledningen till att du är en sådan hårdhjärtad tjuserska. Men om det inte finns någon hemlig idol, är jag åter alldeles bortkommen.

— Jag är hårdhjärtad, därför att jag är kinkig och än så länge icke funnit någon, som faller mig i smaken.

— Ingen alls? frågade han med en öm blick.

— Ingen alls, svarade hon med en rodnad och det sanningsenliga tillägget: Jag ser mycket att beundra och tycka om hos många män, men ingen är tillräckligt stark och god att passa mig. Mina hjältar är gammalmodiga av sig, förstår du? Jag vill ha en gentleman i ordets bästa betydelse, och jag kan vänta, för jag har sett en och vet, att det finns flera likadana här i världen.

— För Guds skull, låt mig höra hans namn! Jag utstår en sannskyldig tortyr.

— Alexander Campbell.

— Farbror Alec? På min ära, det bereder mig

lättnad, fastän det är absurt. Jaså, när du finner ett ungt helgon av det slaget, tänker du således gifta dig med honom? sade Charlie, mycket road och ganska besviken.

— När jag finner en man, som är hälften så hederlig, god och ädel som farbror, ska jag känna mig stolt över att få bli hans hustru, om han ber mig, sade Rose i bestämd ton.

— En så'n besynnerlig smak kvinnor har! sade Charlie och såg mycket tankfull ut.

VI.

POLERING AV MAC.

— Kan jag få säga ett ord? löd den fråga, som måste upprepas tre gånger, innan ett rufsigt huvud stack upp ur den grotta av böcker, i vilken Mac vanligtvis satt, när han studerade.

— Var det någon, som sade något? sade han och blinkade i det solsken, som följde med Rose in i rummet.

— Tack, bara tre gånger. Men jag ber dig att inte låta mig störa dig, för jag ville bara säga ett enda ord, svarade Rose, i det hon hindrade honom från att erbjuda henne den länstol, i vilken han satt.

— Jag höll just på med ett komplicerat benbrott, så jag hörde inte. Vad kan jag göra för dig, kusin? Och Mac sköt ned en hög med böcker från stolen, som stod bredvid honom, och bjöd henne den.

Rose slog sig ned men tyckte icke finna det så lätt att säga »det enda ordet», ty hon vred näsduken mellan fingrarna i förlägen tystnad, tills Mac efter en forskande blick på henne frågade helt prosaiskt:

— Är det en träflisa, en rispa eller ett fulslag, madame?

— Ingendera delen. Glöm din tröttsamma läkar-

vetenskap för en minut, och var den raraste kusin, som någonsin funnits, svarade Rose.

— Kan inte lova något, så länge jag svävar i okunnighet, sade den försiktige unge mannen.

— Det är en tjänst, en stor tjänst, och jag har inte lust att be någon av de andra gossarna om den, svarade den sluga unga damen.

Mac såg belåten ut, lutade sig fram och sade i litet älskvärdare ton:

— Säg, vad det är, och jag ska säkert göra det, om jag kan.

— Följ med mig på mrs Hopes bal i morgon kväll.

— Vad för något? Och Mac ryggade tillbaka, som om hon tryckt en pistol mot hans panna.

— Jag har låtit dig vara i fred så länge, men nu är det din tur, så gör din plikt som man och kusin.

— Men jag går ju aldrig på bjudningar! utbrast det stackars offret i förtvivlan.

— På tiden att börja nu, sir.

— Men jag dansar inte så, att jag kan visa mig.

— Jag ska lära dig.

— Jag vet, att min frack ser förskräcklig ut.

— Archie lånar dig en, för han ska inte gå.

— Jag är rädd för att det är en föreläsning, som jag inte kan försumma.

— Nej, det är inte — jag har frågat farbror.

— Jag är alltid så trött och slö om kvällarna.

— Det här är just vad du behöver för att vila dig och pigga upp dig.

Mac uppgav ett stönande och sjönk övervunnen tillbaka, ty det syntes tydligt, att han inte skulle kunna slippa undan.

— Vad har ingivit dig en sådan vanvettig tanke? frågade han barskt.

— Nödvändigheten. Men gör det ej, om det är så förfärligt svårt för dig. Jag måste gå på flera andra tillställningar, därför att de är anordnade för min skull, men sedan ska jag säga nej, och ingen behöver besvära sig för min skull.

Något visst i Roses ton kom Mac att svara helt ångerfullt, i det han samtidigt såg förbryllad ut: Det var inte min mening att vara ohövlig, och jag följer

naturligtvis med dig överallt, om det är nödvändigt. Men jag förstår inte alls, hur denna nödvändighet kan existera, när du har till din disposition tre andra gossar, som allesammans dansar bättre och ser bättre ut än jag.

— Jag vill inte ha dem, och jag vill ha dig, ty jag har inte hjärta att släpa farbror med mig längre, och du vet ju, att jag aldrig följer med några andra herrar än dem, som tillhöra vår familj.

— Hör du, Rose — om Steve förargat dig på något sätt, så säg bara åt mig, och jag ska sköta om honom, som han är sjuk till, sade Mac, som tydligt såg, att det var något, som inte stod rätt till, och inbillade sig, att dandyn låg bakom.

— Nej, Steve har varit mycket vänlig, men jag vet, att han hellre vill vara tillsammans med Kitty Van, så jag känner mig som femte hjulet under vagnen, fast han naturligtvis är alltför artig att låtsas om något.

— En så'n idiot den pojken är! Men Archie — han är stadgad som en kyrka, och har ingen käresta, som kan ha något att invända däremot, fortsatte Mac, som föresatt sig att uppdaga sanningen och mer än misstänkte, hurudan den var.

— Han är på benen hela dagen, och tant Jessie önskar hans sällskap om kvällarna. Han är inte längre så road av att dansa, som han brukade vara, och jag antar, att han föredrar att vila sig och läsa. Rose hade kunnat tillägga: »Och höra Phebe sjunga», ty Phebe var inte borta lika mycket som Rose, och tant Jessie kom ofta över för att sitta och prata med den gamla damen, när ungdomarna voro borta, och den pliktrogne Archie följde förstas med henne — så ytterst villigt på senaste tiden!

— Vad är det för fel med Charlie? Jag trodde, att han var prinsen bland alla kavaljerer. Annabel säger, att han »dansar som en ängel», och jag vet, att inte ens ett dussin mödrar skulle kunna hålla honom hemma en kväll. Har du haft ett litet gruff med Adonis, så att du tar din tillflykt till stackars mig? frågade Mac, i det han till sist kom till den person, som han tänkt på allra först.

— Ja, det har jag, och jag tänker inte följa med honom ut på någon tid. Hans uppförande passar inte mig och mitt passar inte honom, så jag vill vara alldeles oberoende, och du kan hjälpa mig med det, om du vill.

Mac uppgav en dämpad vissling och sade med en åtbörd, som om han strukit en spindelväv ur ansiktet:

— Hör nu på, kusin: Jag är inte skicklig i att lösa gissgåtor och kommer endast att bära mig fumligt åt, om du för mig med förbundna ögon in i en fin manöver. Säg mig rent ut, vad du vill, att jag ska göra, och jag gör det, om jag kan. Låtsas, att jag är farbror, och lätta ditt hjärta för mig.

Han talade så vänligt, och de ärliga ögonen uttryckte en sådan vänskap, att Rose kände, att hon kunde lita på honom, och svarade så uppriktigt, som han gärna kunnat önska:

— Du har rätt, Mac, och jag har ingenting emot att tala lika öppet med dig som med farbror, för du är en sådan pålitlig kamrat och kommer inte att tycka, att jag är fänig, därför att jag försöker göra, vad jag anser vara rätt. Charlie gör det, och till följd därav blir det mycket svårt för mig att hålla fast vid min föresats. Jag vill hålla tidiga timmar, klä mig enkelt och uppföra mig passande, oavsett vad fashionabelt folk gör. Du håller med mig om det, det är jag säker på, och för principens skull kommer du att stå på min sida.

— Det vill jag, och jag börjar med att visa dig, att jag förstår denna kasus. Det förvånar mig inte alls, att du inte är belåten, ty Charlie är alldeles för anspråksfull och förmäten, och du behöver någon, som hjälper dig med att huta åt honom litet. Eh, kusin?

— Ett sånt sätt att uttrycka det! sade Rose och skrottade mot sin vilja. Så tillade hon: Så är det, och jag behöver någon, som hjälper mig att klargöra för honom, att jag inte tycker om att han tar mig i besittning på detta övermodiga sätt, som om jag tillhörde honom mer än någon annan medlem av familjen. Jag tycker inte om det, för folk börjar

prata, och Charlie vill inte se, hur otrevligt det emellanåt är för mig.

— Säg honom det! löd Macs rakt på sak gående råd.

— Det har jag gjort, men han bara skrattar, och sedan gör han om det igen, när jag befinner mig i en sådan situation, att jag inte kan säga något.

— Det är således ingen fara, att folk ska börja på att prata om oss? sade Mac med den besynnerligaste av alla sina besynnerliga uppsyner.

— Nej, naturligtvis inte — du är ju bara en pojke.

— Tack, men jag är tjuguett år, och prinsen är bara ett par år äldre, sade Mac, som med ens kände sig kränkt av denna förolämpning mot hans mandom.

— Ja, men han är lik andra unga män, under det att du är en rar gammal bokmal. Ingen skulle någonsin fästa sig vid vad du gjorde, så du kan lugnt följa mig på kalas varendas kväll, utan att någon säger ett ord därom. Och om de gör det, skulle jag inte fästa mig vid det, eftersom det är »bara Mac», svarade Rose och smålog, då hon citerade ett uttryck, som användes inom familjen för att ursäkta hans »tokiga idéer».

— Alltså är jag ingen? sade han med uppdragna ögonbryn, som om denna upptäckt förvånat och även förargat honom.

— Ingen i sällskapslivet än så länge, men privatim min allra bästa kusin, och jag har just visat, vilken aktning jag känner för dig, genom att utse dig till min förtrogne och riddare.

— Det kommer nog inte att göra mig mycken nytta, brummade Mac.

— Otacksamma pojke där, som inte uppskattar den ära, jag visar dig! Jag känner minst ett dussin, som skulle känna sig stolta över anställningen, men du bryr dig bara om komplicerade benbrott, så jag ska inte uppehålla dig längre förutom med att fråga, om jag kan anse mig försedd med eskort i morgon kväll? sade Rose, som kände sig litet kränkt av hans likgiltighet, ty hon var inte van vid att man vägrade att uppfylla hennes önskningar.

— Om jag vågar hoppas på den äran, sade han,

i det han reste sig upp och avlevererade en bugning, som var en sådan utmärkt imitation av Charlies mest storslagna uppträdande, att hon förlät honom med ens och utbrast i överraskad och road ton:

— Nej men, Mac! Jag visste inte, att du kunde vara så elegant! Jag accepterar med tacksamhet. God morgon, doktor Alexander Mackenzie Campbell.

När det på fredagskvällen kom bud upp, att hennes eskort väntade, sprang Rose ned, uppfylld av den innerliga förhoppningen, att han inte hade kommit i sammetsjacka, höga stövlar och svarta handskar eller begått något obetydligt misstag i den vägen. En ung herre stod framför den höga spegeln, uppenbarligen sysselsatt med att ordna sitt hår, och Rose tvärstannade, medan hennes blick vandrade från den svarta rocken till de med vita handskar beklädda händerna, som lade en ostyrig lock till rätta.

— Nej men, Charlie, jag trodde — började hon i överraskad ton, men kom inte längre, ty herrn vände sig om, och hon såg framför sig Mac i oklanderlig aftontoalett med håret benat, en bukett i frackuppslaget och en martyrs uppsyn.

— Ah, önskar du inte, att det vore han? Du har bara dig själv att tacka för att det inte är han. Är jag som jag ska vara? Dandyn har riggat upp mig, och han bör veta, hur allt ska vara, sade Mac, i det han knäppte ihop händerna och stod stel som en laddstake.

— Du är så storartad enligt konstens alla regler, att jag inte känner igen dig.

— Det gör inte jag heller.

— Jag hade ingen aning om att du i så hög grad kunde se ut som en gentleman.

— Och inte jag heller, att jag kunde känna mig så idiotisk.

— Stackars gosse! Han ser verkligen olycklig ut. Vad kan jag göra för att muntra upp honom, i gengäld för det offer, han gör?

— Sluta att kalla mig »gosse». Det kommer att mildra min vända ofantligt och inge mig mod att uppträda i djupt uringad rock och en lock i pannan,

för jag är inte van vid sådan elegans och finner den mycket prövande.

Mac talade i så patetisk ton och blängde så dystert på locken i fråga, att Rose skrattade honom rätt i ansiktet och räckte honom sin kappa, för att han skulle hjälpa henne på med den. Han granskade den med allvarlig min en minut, satte den sedan på henne avigt och ryckte ned svandunshuvan över hennes huvud så kraftigt, att hennes koaffyr blev aldeles förstörd.

Rose skrek till, slängde av sig kappan, befallde honom att göra det riktigt, vilket han undergivet gjorde, varpå han förde henne ned i hallen, utan att trampa mer än tre gånger på hennes kjolar. Men vid halldörren uppdagade hon, att hon glömt sina pampuscher, och bad Mac gå efter dem.

— Det behövs inte — det är inte vått, sade han, i det han drog ned mössan över ögonen och krängde på sig överrocken.

— Men jag kan väl inte gå på kalla stenar med de här tunna skorna? sade Rose.

— Det behöver du inte, för — var så god, min nådiga! Varpå han helt oceremoniöst plockade upp henne och lyfte upp henne i ekipaget.

— En sådan eskort! sade hon i komisk för-tvivlan, i det hon räddade sin klänning ur den filt, i vilken han ville svepa in henne som en mumie.

— »Det är bara Mac», så fäst dig inte därvid, sade han, i det han sjönk ned i hörnet mitt emot med uppsynen hos den, som skruvat upp modet till att utföra många smärtsamma plikter och skall utföra dem eller dö på kuppen.

— Men herrar lyfter inte upp damer, som om de vore mjölsäckar, och skjuter in dem i en vagn på det här sättet. Det är uppenbart, att du behöver tillsyn, och det var på tiden, att jag åtog mig att lära dig ett fint sätt. Tänk dig nu för och gör inga dumheter, om du kan låta bli det, bad Rose.

— Du ska få se, att jag kommer att uppträda som en Turveydrop.

Mac tyckte hysa egendomliga åsikter om den odödliga Turveydrops uppträdande, ty efter att ha dan-

sat en gång med kusinen, lämnade han henne åt sitt öde och glömde henne snart helt och hållet under ett samtal med professor Stumph, den framstående geologen. Rose sörjde inte däröver, ty en enda dans hade visat henne, att denna gren av Macs uppfostran hade blivit sorgligt försummad, och hon var glad åt att få glida fram tillsammans med Steve, ehuru han endast var ett par tum längre än hon. Hon hade emellertid gott om kavaljerer och gott om »förkläden», ty alla unga män voro henne synnerligen hän-givna, och alla mödrar smålogo ytterst välvilligt mot henne.

Medan Rose satt och vilade sig en stund, hörde hon en välbekant röst bakom sig säga:

— Och allofit är det nya vattenhaltiga silikatet av alun och magnesium, mycket påminnande om pseudofit, som Webster fann i Slesien.

— Vad är det, Mac pratar om? tänkte hon, och när hon kikade fram bakom en blommande azalea, såg hon, hur Mac var inbegripen i ett livligt samtal med professorn och tycktes ha förtjusande trevligt, ty hans ansikte hade förlorat sitt melankoliska uttryck och lyste av intresse, under det att den äldre mannen hörde på, som om hans ord varit både intressanta och trevliga.

— Vad är det? frågade Steve, som just kom fram med ett glas vatten, han skaffat henne. Hon utpekade den vetenskapliga tätatäten bakom azalean, och Steve grinade, då han kikade fram; men så blev han allvarlig och sade i förtvivlad ton: Om du hade sett det besvär, jag gjorde mig med honom, hur jag borstade hans peruk, försökte övertyga honom om att han måste ha lätta skor, och hur jag bråkade med honom för att få fracken på honom, skulle du förstå mina känslor, när jag nu ser honom... Titta, så han ser ut! Det blir bäst, att jag skickar hem honom med ens, för annars kommer han att dra skam och nesa över hela familjen genom att se ut, som om han hade varit i slagsmål. Steve talade i så tragisk ton, att Rose tog en titt till, och då blev hon uppfylld av medkänsla med dandyn, ty Macs elegans var helt och hållet försvunnen. Halsduken satt under ena örat,

knapphålsbuketten upp och ned, och handskarna voro hoprullade i en boll, som han förstrött kramade, medan han pratade på, och hans hår, såg ut, som om en virvelvind passerat genom det. Men trots allt detta såg han så lycklig och klarvaken ut, att Rose nickade gillande och sade bakom sin solfjäder: Det är en prövande syn, Steve, men i det stora hela så tror jag, att hans besynnerliga uppträdande passar honom bäst, och jag inbillar mig, att vi en gång kommer att känna oss stolta över honom, för han vet mer än vi alla andra tillsammans. Hör på nu, sade Rose och tystnade, för att de skulle kunna höra det utbrott av våltalighet, som flödade över Macs läppar:

— Som ni vet, har Frenzel visat mig, att de globulära formerna av vismutsilikat i Schneeberg och Johannegeorgenstadt icke är isometriska utan monokliniska i kristallinisk form, och till följd därav skiljer han dem från eulitit och ger dem det nya namnet *agricolit*.

— Är det inte ohyggligt? Låt oss ge oss i väg, innan det kommer ännu en lavin, annars förvandlas vi kanske mot vår vilja till globulära silikat och isomeriska kristalliner, viskade Steve i förfärad ton, och de flydde från hagelstormen av hårda ord, som prasslade kring deras öron, och läto Mac roa sig på sitt särskilda lilla sätt.

Men när Rose skulle bege sig hem och såg sig omkring efter sin kavaljer, syntes denne icke till någonstans, ty professorn hade gått och Mac hade följt med honom, så fördjupad i ett annat ämne, att han helt och hållet glömt kusinen och återvänt hem, alltjämt begrundande geologiens behag. När detta angenäma faktum gick upp för Rose, kan man föreställa sig hennes känslor. Hon kände sig både förargad och road; det var så likt Mac att gå och tänka på något och lämna henne åt hennes öde — som emellertid icke var vidare hårt, ty fastän Steve gått, var mrs Bliss endast alltför villig att taga den övergivna unga damen under sina vingars skugga och föra henne hem.

Rose satt framför brasan och värmdde sina fötter och läppjade på den choklad, Phebe alltid hade i ordning åt henne, enär hon aldrig superade, då det

knackade på det höga fönstret och Mac bad att få komma in »bara på ett ögonblick». Rose, som var nyfiken på att höra vad som hänt honom, bad Phebe öppna, och den försunlige kavaljeren blev synlig, andfådd, ängslig och ännu mer ostädad än förut, ty han hade glömt sin överrock, hade halsduken i nacken, och hans hår stod upprätt, som om himlens alla vindar haft fritt spelrum i det — vilket de också haft, ty den senaste halvtimmen hade han rännt av och an och försökt gottgöra det ohyggliga dåd, han så oskyldigt begått.

— Jag kommer endast för att se efter, om du befinner dig i trygghet, kusin, och se'n ska jag gå och hänga mig, såsom Steve rått mig, började han i en ångerfull ton, som skulle ha varit mycket effektiv, om han inte då och då måst hämta andan med en komisk flämtning. Det var den där fördömda professorns fel — han var en sannskyldig encyklopedi! Och när jag såg, att jag kunde inhämta en massa upplysningar, begagnade jag mig av tillfället, för tiden var knapp. Som du vet, brukar jag glömma allt annat, när jag får tag i en sådan karl.

— Ja, det är uppenbart. Jag undrar, hur du kom att tänka på mig alls? sade Rose, som var nära att brista i skratt; alltsammans var så absurt.

— Det gjorde jag inte, förrän Steve sade något, som påminde mig — då gick det med förfärande tydlighet upp för mig, att jag gått min väg och lämnat dig kvar, och då hade du kunnat slå omkull mig med en fjäder!

— Och vad gjorde du då?

— Jag lade i väg som en oljad blix och stannade inte förrän jag var framme hos Hopes —

— Inte gick du väl hela den långa vägen? utbrast Rose.

— Bevars nej då! Jag sprang. Men du hade följt med Mrs Bliss, så jag skubbade tillbaka för att se med egna ögon, att du var hemma, svarade Mac, i det han med en suck av lättnad torkade svetten ur pannan.

— Men det var ju tillsammans gott sex miles, och det är mitt i natten och kallt och mörkt. O, Mac,

hur kunde du? utbrast Rose, som plötsligt kom till insikt om vad han gjort, när hon hörde hans mödosamma andhämtning och såg, i vilket tillstånd hans tunna skor voro och att han saknade överrock.

— Jag hade väl inte kunnat göra mindre, eller hur? frågade Mac, i det han lutade sig mot väggen och försökte låta bli att flämta.

— Inte hade du behövt så gott som ta livet av dig för en sådan småsaks skull. Du borde ha förstått, att jag åtminstone för en gångs skull kunde ta vara på mig själv, när jag hade så många vänner omkring mig. Slå dig genast ned! Var snäll och ta fram en kopp till, Phebe — den här gossen får inte gå hem, förrän han vilat ut och styrkt sig efter en sådan löpning, befallde Rose.

— Var inte snäll mot mig. Jag tar hellre emot en uppsträckning än en stol och dricker hellre gift än choklad, ifall ni händelsevis har något sådant, svarade Mac, i det han sjönk ned i soffan och undergivet tog den dryck, Phebe bjöd honom.

— Om det är något mankemang med ditt hjärta, kan en sådan kapplöpning bli din död, så gör aldrig om det igen, sade Rose.

— Har inget hjärta.

— Jo, det har du, för jag hör det dunka som en stångjärnshammare, och det är mitt fel — jag borde ha stannat, när vi åkte förbi hos er, och omtalat, att jag var all right.

— Det är förargelsen, inte de många milen, som gör mig så uppskakad. Jag springer ofta den sträckan för att motionera mig, men i natt var jag så utom mig, att jag slog mitt eget rekord, inbillar jag mig. Oroa dig nu inte längre, utan släppja på ditt te, såsom Evelina säger.

— Vad känner du till om Evelina? frågade Rose i största förvåning.

— Allt! Tror du kanske, att jag aldrig läser några romaner?

— Jag trodde, att du inte läste något annat än grekiska och latin med en titt då och då på Webskys pseudofiter och Johanngeorgenstadts monokliniter.

Vid detta svar spärrade Mac upp ögonen, men så

tycktes han se skämtet och instämde så hjärtligt i skrattet, att tant Plenty hördes ropa uppifrån sitt rum i sömnigt ängslig ton:

— Är elden lös?

— Nej, tant, allt står väl till, och jag håller bara på att säga god natt, svarade Mac och började leta efter sin mössa.

Rose sprang ut i hallen efter farbroderns päls och skyndade Mac till mötes, då han kom ut ur arbetsrummet, där han med förströdd min letat efter sin rock.

— Du hade ingen med dig, du omtöcknade pojke, så ta den här och ha tankarna med dig nästa gång, ty i annat fall låter jag dig inte slippa undan så lätt, sade hon, i det hon höll upp pälsen och kikade över den med skrattande ögon.

— Nästa gång! Du förlåter mig således? Du tänker låta mig göra ett försök till och ger mig ett tillfälle att visa, att jag inte är någon idiot? utbrast Mac, i det han med hänförelse omfamnade den stora pälsen.

— Ja, naturligtvis gör jag det, och det är så långtifrån, att jag tycker, att du är en idiot, att jag tvärtom kände mig högeligen imponerad av din lärdom i natt och sade Steve, att vi bör känna oss stolta över vår filosof.

— Åt helsicke med lärdomen! Jag ska visa dig, att jag inte är någon bokmal, utan lika mycket karl som någon av de andra, och då får du känna dig stolt över mig, om du vill!

— — —

Ett par dagar senare gjorde Rose visit hos tant Jane, såsom hon plikttroget gjorde en à två gånger i veckan. Då hon var på väg uppför trappan, hörde hon ett besynnerligt ljud från salongen och stannade ofrivilligt för att lyssna.

— Ett — två — tre — glid! Ett — två — tre — vänd! Nå, kom an! sade en otålig röst.

— Det är mycket lätt att säga »kom an!», men vad i all världen ska jag göra med mitt vänstra ben, medan jag vänder och glider med det högra? frågade en annan röst i sorgsen ton.

Så vidtrog visslandet och dunkandet ännu kraftigare än förut, och Rose, som kände igen rösterna, kikade in genom den på glänt stående dörren och fick då se en syn, som kom henne att skaka av återhållen munterhet. Med en röd bordduk bunden kring midjan, låg Steve med smäktande min med huvudet på Macs axel och dansade i takt med den melodi, han visslade. Mac, vars kinder blossade och vars ögon förrådde, att han var yr i huvudet, höll fast brodern vid korsryggen och sökte förgäves styra honom nedför det långa rummet, utan att trassla in benen i bordduken, trampa honom på tårna och kollidera med möblerna. Det tog sig mycket lustigt ut, och Rose njöt ofantligt därav ända tills Mac i ett frenetiskt försök att snurra runt slängde sig själv mot väggen och Steve i golvet. Då var det henne omöjligt att återhålla sitt skratt längre, och hon trädde in, sågande helt glatt:

— Det var storartat! Gör om det, så ska jag spela för er.

Steve sprang upp och slet i största förvirring av sig bordduken, och Mac sjönk ner i en länstol och försökte se riktigt lugn och ogenerad ut, när han flämtade:

— Hur mår du, kusin? När kom du? John borde ha underrättat oss.

— Det gläder mig, att han inte gjorde det, ty då hade jag gått miste om denna bild av kusinlig hängivenhet och broderlig kärlek. Jag ser, att du håller på att göra dig redo till vår nästa tillställning.

— Jag försöker, men det är så mycket att komma ihåg samtidigt — hålla takt, styra rätt, undvika kjolarna och behärska mina förbaskade ben — det är inte lätt att sköta om allt det där till en början, svarade Mac, torkande sig i pannan.

— Svåraste jobb, jag någonsin försökt mig på, och eftersom jag inte är någon murbräcka, så vägrar jag att bli slängd omkring mer, brummade Steve.

— Mycket hyggligt av dig, och jag är dig mycket förbunden. Jag tror, att jag kommit underfund med knepet nu och kan öva mig med en stol för att inte tappa handlaget, sade Mac med en sådan komisk bland-

ning av tacksamhet och resignation, att Rose åter brast i ett oemotståndligt skratt, i vilket kusinerna instämde.

— Eftersom det är för min skull du gör dig till martyr, kan jag icke göra mindre än att hjälpa dig. Spela för oss, Steve, så ska jag ge Mac en lektion, såvida han icke föredrar en stol. Och efter att ha kastat av sig hatt och kappa vinkade Rose så inbjudande, att den allra allvarligaste filosof hade givit efter.

— Tusen tack, men jag är rädd för att jag kommer att göra dig illa, började Mac.

— Det är inte jag. Steve skötte inte sitt släp ordentligt, och jag har inget alls, så det bekymret är borta, och musiken kommer att göra det mycket lättare för dig att hålla takten. Gör bara, som jag säger, så reder du dig utmärkt efter några varv.

— Det vill jag! Det vill jag! Stäm upp, Steve! Nu, Rose! Och efter att med beslutsam min ha strukit upp håret ur ögonen högg Mac tag i Rose och grep sig åter verket an, fast besluten att utmärka sig eller dö på kuppen.

Den här gången gick det bättre, ty Steve markerade takten medelst en serie dunkningar, Mac lydde order, som om hans liv berott därpå, och efter att flera gånger ha varit nära att förolyckas hade Rose tillfredsställelsen att bli säkert styrd nedför rummet och landad med en storartad piruett vid bortre ändan. Steve applåderade, och Mac, som kände sig högeligen belåten, utbrast med okonstlad uppriktighet:

— Det finns verkligen något slags inspiration hos dig, Rose. Förr har jag alltid avskytt att dansa, men, vet du vad, nu tycker jag riktigt bra om det.

— Jag visste, att du skulle göra det, men du får inte stå så här med armen om din dam, när du är färdig. Du måste slå dig ner och fläkta henne, om hon önskar det, sade Rose, angelägen om att förbättra en elev, som tycktes vara i ett så sorgligt behov av undervisning.

— Ja visst! Jag vet, hur de gör det, sade Mac, släppte kusinen och framkallade medelst en tidning en sannskyldig storm kring henne, så uppfylld av nitälskan, att hon inte hade hjärta att rätta honom.

— Bra gjort, gamla gosse! Jag börjar hysa hopp om dig och ska med ens beställa dig en ny frack, eftersom du verkligen tänker ägna dig åt sånt här, sade Steve med uppsynen hos den, som förstår sig på dylikt. Hör du, Rose, vill du nu vara snäll att lära honom litet kallprat, så att han inte gör sig till ett åtlöje, såsom han gjorde häromkvällen. Jag menar inte hans geologiska prat — det var svårt nog, men hans konversation med Emma Curtis var mycket värre. Tala om det för Rose, Mac, så får du se, om hon inte tycker, att Emma hade anledning att anse dig för en första klassens träkmåns.

— Jag kan inte inse varför, när jag bara försökte föra en förståndig konversation med henne, började Mac motsträvtigt, ty hans kusiner, för vilka brodern förrätt honom, hade skojat obarmhärtigt med honom.

— Vad sade du? Jag ska inte skratta, om jag kan låta bli, sade Rose nyfiket, ty Steves ögon tindrade av munterhet.

— Jo, jag visste, att hon var förtjust i teatern, så jag försökte med det ämnet först och klarade mig utmärkt, ända tills jag började berätta för henne, hur de skötte sådant i det gamla Grekland. Mycket intressant, förstår du?

— Ja, mycket. Föredrog du en av körerna för henne eller var det en bit ur Agamemnon, liksom då du beskrev den för mig? Frågade Rose, som endast med svårighet bibehöll sitt allvar, då hon tänkte på denna komiskt allvarliga scen.

— Nej, naturligtvis inte, men jag rådde henne att läsa Prometheus, och då gäspade hon bakom solfjädern och började prata om Phebe — »vilken rar varelse hon var», »hur hon höll sig på sin plats», »klädde sig i överensstämmelse med sin ställning» och dylik goja. Jag antar, att det var ganska ohöfligt, men jag blev smått förvirrad och sade det första, som föll mig in, nämligen att jag tyckte, att Phebe var den bäst klädda kvinnan i rummet, därför att hon inte var bara bjäfs och plymer, liksom de flesta andra flickorna.

— O, Mac! Och detta till Emma, som bara tänker på att följa med modet och som var särskilt elegant då på kvällen! Vad sade hon? Frågade Rose.

— Hon satte näsan i vädret och blängde ursinnigt på mig.

— Och vad gjorde du?

— Jag bet mig i läppen och ramlade ur den ena klämman in i den andra. Följande hennes exempel, bytte jag om samtalsämne och började tala om välgörenhetskonserten för barnhusbarnen, och när hon började hänge sig åt känsloutbrott om »de stackars raringarna», rådde jag henne att adoptera en av dem och undrade, varför inte unga damer gjorde det i stället för att klema bort katter och knärackor.

— Olycksaliga pojke! Hennes mops är hennes livs idol, och hon avskyr småbarn, sade Rose.

— Så mycket mer idiotiskt av henne! Nåja, hon fick i alla fall höra min åsikt om saken, ty jag fortsatte att säga, att det icke blott vore vacker välgörenhet, utan även en utmärkt övning för dem, tills de fick sina egna små raringar.

— Rose, föreställ dig Emma trava omkring med en fattig baby under armen i stället för sin omhuldade Toto, sade Steve, i det han i största förtjusning snurrade runt på pianostolen.

— Såg det ut, som om hon tyckte om ditt råd, monsieur Malapropos? frågade Rose, som innerligt önskade, att hon hade varit med.

— Nej, hon uppgav ett litet skrik och sade: »Bevara mig väl, så lustig ni är, mr Campbell. Var snäll och för mig till mamma» — vilket jag gjorde med tacksamt hjärta. Inte får hon se mig ännu en gång spjåla benen på hennes mops, slöt Mac bistert.

VII.

PHEBE.

Medan Rose gjorde upptäckter och erfarenheter, gjorde Phebe likadant på ett lugnare sätt, men fastän de vid den sängdagstätatåt, som alltid avslutade dagen, vanligtvis jämförde sina upplevelser, hade båda var

sin lilla värld för sig själv, och in i denna fick icke ens vänskapen öga kasta en blick.

Just nu var Roses liv det muntraste, men Phebes var det lyckligaste. Båda deltog mycket i sällskapslivet, ty den vackra rösten var välkommen överallt, och många voro redo att patronisera sångerskan, ehuru de hade varit ovilliga att erkänna kvinnan. Phebe visste det och gjorde intet försök att göra sig gällande; hon var nöjd med att veta, att de, hon höll av, satte värde på henne och satte sitt hopp till den tid, då hon skulle intaga den plats, hon var avsedd att fylla.

Just vid det här laget intresserade man sig mycket för ett nytt hem för föräldralösa små flickor, som dock icke kunde bli färdigt till följd av brist på kapital. Campbellarna hade utfört sin andel av arbetet och verkade alltjämt för den välbehövligen inrättningen. Flera basarer hade anordnats för detta ändamål, och flera konserter hade givits. Rose, som ägnat sig med liv och själ åt saken, föreslog nu, att Phebe skulle göra sin debut på den sista konserten, som skulle bli särskilt intressant, därför att alla småbarnen skulle övervara den och man väntade, att de genom anblicken av sin oskyldiga hjälplöshet skulle tala för sin egen sak, såväl som röra åhörarnas hjärtan genom de enkla melodier, de skulle sjunga.

Några av familjen trodde, att Phebe skulle göra invändningar mot en så enkel början, men Rose kände henne bättre och blev icke besviken, ty när hon framställde sitt förslag, svarade Phebe beredvilligt: Var skulle jag väl kunna finna ett bättre tillfälle och en lämpligare plats att träda inför allmänheten än just här bland mina små systrar i olyckan? Jag ska sjunga för dem av hela mitt hjärta, men jag måste vara en av dem, och det får icke göras något väsen av mig.

— Jag ska ordna allt, såsom du vill ha det, eftersom det inte blir någon annan vokalmusik än din och barnens sång, lovade Rose.

Och det var tur, att hon gjorde det, ty familjen blev mycket upprörd över utsikten till »vår Phebes debut» och skulle ha gjort väsen av saken, om flickorna icke hade motsatt sig det. Så att efter mycken

diskussion beslöts det, att Phebe skulle få sin vilja fram i allt och att familjen skulle åtnöja sig med att sitta nere i salen och applådera.

— Vi ska applådera allesammans, så vi får blåsor i händerna, och se'n för vi dig hem i en fyrspänd vagn, det ska du få se, du egensinniga prima-donna! hotade Steve, som inte alls var belåten med denna enkelhet.

— En tvåspänd vagn blir mycket välkommen, så fort jag är färdig. Jag kommer att vara mycket lugn, tills mina nummer är över, men då blir jag kanske litet upprörd, så jag skulle gärna vilja ge mig i väg, innan förvirringen börjar. Det är verkligen inte min mening att vara egensinnig, men ni är allesammans så snälla mot mig, att mitt hjärta blir fullt, när jag tänker på det, och det duger inte, om jag ska sjunga, sade Phebe, i det hon släppte en tår på den gofferade remsa, hon höll på med.

Ingen diamant hade kunnat pryda den bättre, tyckte Archie, medan han såg den glänsa där ett ögonblick, och han kände god lust att ruska om Steve, för att denne vågade klappa det mörka huvudet med ett uppmuntrande: All right! Jag ska vara till hands och trola bort dig, medan de andra spräcker sina handskar. Var inte rädd för att du ska komma av dig. Men om du skulle känna minsta benägenhet för det, så ska du bara titta på mig, och jag ska blänga på dig och skaka min knutna näve åt dig, eftersom vänlighet gör dig upprörd.

— Jag önskar, att du ville göra det, för en av mina ballader är ganska rörande, och jag känner alltid god lust att gråta, när jag sjunger den. Åsynen av dig, som försöker blänga åt mig, kommer mig att vilja skratta, och då blir jag lugn. Så var snäll och sitt längst fram och håll dig redo att smita ut, när jag kommer fram sista gången.

— Lita på mig! Och den lille mannen avlägsnade sig helt stolt i hågen över sitt inflytande över den ståtliga, vackra Phebe.

Steve hade blivit mycket förvånad, om han vetat vad som försiggick inom den tystlåtna unge mannen, som satt bakom en tidning, ty ehuru Archie tycktes

vara helt och hållet upptagen av affären, var han djupt förälskad. Ingen annan än Rose misstänkte det, ty han utförde sitt giljande med ögonen, och endast Phebe visste, hur värtaliga de kunde vara. Han hade redan för länge sedan uppdagat, vad det var fatt med honom — hade gjort många försök att tala förstånd med sig själv, men när han funnit, att det var hopplost, hade han uppgivit försöket. Kännedomen om att hans familj inte skulle gilla hans val, tycktes endast underblåsa elden i hans kärlek och förstärka hans beslutsamhet. Ty samma energi, som han ägnade åt affären, inlade han i allt annat, han gjorde, och sedan han en gång fattat sitt beslut att gifta sig med Phebe, kunde ingenting annat än ett ord av henne förmå honom att frångå detta beslut.

Han väntade och vaktade i tre månader, så att man icke skulle kunna säga, att han handlat brådstörtat, ehuru det icke tog honom mer än en månad att komma underfund med att hon var den enda kvinna, som skulle kunna göra honom lycklig.

Om farbror Mac haft den avlägsnaste aning om vilka tankar och fantasier som rörde sig i det huvud, som var nedböjt över kontorsböckerna, och vilka sinnesrörelser som jäste i hans stadgade »högra hands» bröst,, skulle han ha knackat sig för pannan och föreslagit ett dårhus. Gossarna tyckte, att Archie blivit allvarlig alldeles för tidigt. Hans mor började frukta, att arbetet på kontoret inte passade honom, och d:r Alec inbillade sig, att gossen verkligen börjat »tänka på Rose»; ty han kom hem så ofta om kvällarna och tycktes vara fullt belåten med att sitta vid hennes sybord och klippa av band eller rita mönster, medan de pratade.

Ingen lade märke till att han, ehuru han vid dessa tillfällen pratade med Rose, såg på Phebe, som satt flitig men tyst i en låg stol alldeles bredvid dem. Vad Archie än talade om, så såg han dock alltid de svarta flätorna på andra sidan bordet, den lena kinden, som buktade sig ned i den fasta, vita halsen, och de mörka ögonfransarna, som slog upp då och då och visade ett par ögon, så djupa och mörka, att han icke vågade blicka in i dem. Till och med den

snabba nålen tjusade honom, den lilla broschen, som höjdes och sänktes samtidigt med hennes lugna andhämtning, det enkla arbetet och det ordentliga sätt, varpå hon samlade ihop trådändarna i en liten påse. Han tilltalade henne sällan, rörde aldrig hennes sykorg, ehuru han rörde om i Roses, om han ville ha en sax eller ett snöre; någon enstaka gång vågade han ta med sig till hennes någon kuriositet eller något vackert, då ett skepp anlant från Kina; han endast satt och tänkte på henne, föreställde sig, att detta var hans vardagsrum, detta hennes sybord och att de två sulto där som man och hustru.

Vid detta stadium av det lilla kvällsdramat brukade han känna sig medveten om en sådan stark önskan att göra något överilat, att han tog sin tillflykt till en ny form av berusning och föreslog musik, emellanåt så abrupt, att Rose stannade mitt i en mening och såg på honom, helt överraskad av att möta ett sällsamt upprört uttryck i de eljest så lugna, gråa ögonen.

Efter att ha vikt ihop sitt arbete gick då Phebe fram till pianot, som om hon känt sig glad åt att få ge utlopp åt det inre liv, som hon icke tycktes ha förmågan att uttrycka annat än i sång. Rose följde med för att ackompanjera henne, och Archie förflyttade sig till en mörk vrå, varifrån han kunde se Phebes ansikte, när hon sjöng, och i en halvtimme hängiva sig åt obegränsad hänförelse. Phebe sjöng aldrig så bra som vid dessa tillfällen, ty den vänliga atmosfären verkade på henne som solsken på en fågel, kritiken var sällsynt och mild, berömmet hjärtligt och överflödande, och hon uttömde sin själ lika fritt, som en källa sprudlar upp, när dess dolda källsprång är fullt.

Rose uppdagade snart allt, och på senaste tiden hade hon börjat känna sig ungefär så, som hon inbillade sig, att väggen måtte ha känt sig, när Pyramus giljade Thisbe genom sprickorna. Till en början blev hon litet rädd, sedan road, därpå ängslig och slutligen hjärtligt intresserad, såsom varje kvinna blir av dylika angelägenheter, och fortsatte villigt att tjänstgöra som medium. Hon sade ingenting, utan väntade på att Phebe skulle tala; men Phebe var tyst och

tycktes betvivla sanningen, tills det blev omöjligt att tvivla längre, och då ryggade hon tillbaka, som om hon plötsligt blivit medveten om att handla orätt, och begagnade sig av varje tillfälle att avlägsna sig från »flickornas vrå», såsom den vackra fönstersmygen kallades.

Konsertplanen erbjöd utmärkta tillfällen till att göra det, och kväll efter kväll smög hon sig bort för att inöva sina sånger där uppe, under det att Archie satt och stirrade med dyster min på den försummade sykorgen och det stumma pianot. Rose kände medlidande med honom och hade gärna sagt honom ett tröstens ord, men var för blyg därtill — han var så reserverad av sig — så hon lät honom sköta sitt frieri på sitt eget sätt, i känslan av att en kris snart skulle inträda.

Hon var säker på det, när hon satt bredvid honom på konserten, ty under det att de övriga medlemmarna av familjen nickade och smålogo, pratade och skratade, satt Archie stum som en fisk med armarna i kors över bröstet, liksom för att lägga band på varje sinnesrörelse. Han kastade inte ens en blick på programmet, men Rose slöt sig av hans hastiga andhämtning och det intensiva uttrycket i hans nyss så förströdda blick till, när Phebes tur hade kommit.

Men hennes egen sinnesrörelse hindrade henne från att taga någon vidare notis därom, ty hon kände både hopp och fruktan, medkänsla och förtjusning i fråga om Phebe. Salen var fullpackad, publiken tillräckligt blandad att göra den allmänna åsikten opartisk, och scenen full av småttingar med blänkande ansikten, en mycket effektiv påminnelse om konsertens ändamål.

— Nu kommer hon! O, farbror, mitt hjärta dunkar, som om det vore jag själv, som skulle upp! viskade Rose med en liten flämtning, då — efter några nummer — pianot sköts fram och allas blickar riktades mot dörren till förrummet.

Hon glömde att se på Archie, och det var kanske bra, ty hans hjärta dunkade nästan hörbart, när han väntade på sin Phebe. Men icke ut ur förrummet utan ut ur barnskaran, där hon suttit i skuggan av orgeln, kom den ståtliga Phebe i sin vinfärgade klän-

ning, utan andra smycken än sitt vackra hår och en vit blomma vid halsen. Hon var mycket blek men tycktes vara fullkomligt lugn. Hon trädde ända fram, gav ackompanjatören ett tecken och stod sedan och väntade med blicken riktad på den stora förgyllda klockan i andra ändan av salen.

Och den lämnade aldrig denna punkt, medan hon sjöng; men så fort hon slutat, sänktes den och vilade ett ögonblick på ett ivrigt, uppåtvänt flickansikte, som lutades fram från första bänkraden. Sedan drog hon sig med en hastig liten bugning tillbaka bland barnen, som applåderade av alla krafter, då hon gick förbi.

Alla följde artigt deras exempel, men utan entusiasm, och det var uppenbart, att Phebe icke framkallat något särskilt gynnsamt intryck.

— Hon har aldrig förr sjungit så dåligt, muvlade Charlie i vredesmod.

— Hon var rädd, stackars liten. Låt henne få litet tid på sig, sade farbror Mac vänligt.

— Jag såg, att hon var det, så jag blängde alldeles förtvivlat på henne, men hon tittade inte en enda gång på mig, sade Steve, i det han samtidigt glättade ut sina handskar och sin panna.

— Var inte ängsliga. Phebe har tillräckligt med mod för vad, som helst, och hon kommer att göra er förvånade, innan kvällen är över, förutsade Mac med orubbad tillit, ty han visste något, som de andra icke kände till.

Rose sade ingenting, men i skydd av sin burnus kramade hon Archies arm, ty nu höll han icke längre armarna i kors över bröstet, liksom om spänningen var överstånden.

Vänner omkring dem muvlade smickrande nödlögner och låtsade vara förtjusta och överraskade av miss Moores »charmerande stil», »utsökta enkelhet» och »otvivelaktiga begåvning». Men obekanta kritiserade ogenerat, och Rose var så förargad över några av deras yttranden, att hon icke kunde höra på något av vad som utfördes på scenen, utan blängde i ett sträck på en fet herre till vänster, som med en axelryckning och en blick på Phebes nästa nummer vågat säga: »Den där unga kvinnan kan inte sjunga den

här italienska sången mer än hon kan flyga, och de borde inte ha låtit henne försöka det.»

Phebe sjöng den emellertid, och hon kom den fete herrn att förändra åsikt genom att sjunga den storartat, ty medvetandet om det första misslyckandet eggade hennes stolthet och kom henne att göra sitt bästa med detta slags lugna beslutsamhet, som övervinner fruktan, eldar ambitionen och förvandlar nederlag till seger. Nu såg hon stadigt på Rose eller det blossande, ivriga ansiktet bredvid henne, och inläggande hela sin själ i sången, lät hon sin röst klinga som en silvertrumpet, fylla den stora salen och komma blodet att pulsera fortare i sina hänfödda åhörarens ådror.

Det avgjorde Phebes öde som sångerska, ty denna gång voro applåderna genuina och spontana och upprepades gång på gång i en ädelmodig önskan att gottgöra den förra kallsinnigheten.

— Nu kan jag dö lugn, sade Rose, strålade av hjärtinnerlig tillfredsställelse, under det att Archie stirrade på sitt program och försökte hålla sitt ansikte i styr och den övriga familjen anlade en triumferande uppsyn, som om de redan från första början aldrig hyst minsta tvivel.

— Verkligen mycket bra! sade den fete herrn och nickade gillande. Riktigt lovande för en nybörjare. Skulle inte förvåna mig, om det med tiden bleve en andra Cary eller Kellog av henne.

— Nu förlåter du honom väl? mumlade Charlie i kusinens öra.

— Ja, jag skulle rentav vilja klappa honom på huvudet. Men låt varna dig och döm aldrig mer efter första uppträdandet, viskade Rose, som nu var i frid och sämja med hela världen.

Phebes sista sång var en annan ballad, ty hon ämnade ägna sig åt denna mycket försummade men alltid tilltalande gren av konsten. Till följd därav blev det en stor överraskning för alla i salen — utom en person — då hon i stället för att sjunga »Auld Robin Grey» slog sig ned vid pianot och med en småleende blick på barnen började den fågelsång, med vilken hon först vunnit Roses hjärta. Men kvittret

och kuttret utgjorde nu refrängen till en förtjusande liten sång på tre verser, full av vår och detta livets uppvaknande, som gör den så härlig.

Det var mycket vackert, och nyheten förlänade sitt behag åt överraskningen, ty konst och natur utförde ett vackert underverk. Nu var Phebe helt och hållet sig själv igen, med färg i kinderna och ögon, som småleende vandrade omkring, och läppar, som sjöngo lika glatt och vida ljuvligare, än då hon hållit takt med en skurborste.

Sången var uppenbarligen avsedd för barnen, och de förstodo att uppskatta den vänliga tanken, ty när hon vände tillbaka bland dem, applåderade de med hänförelse, och några av dem grepo tag i hennes klänning och ropade högt:

— Var snäll och gör om det!

Men Phebe skakade på huvudet och försvann, ty det började bli sent för smättingarna, av vilka flera redan slumrat till ett slag. De äldre höllo emellertid inte till godo med ett nej, utan applåderade ihärdigt — i all synnerhet tant Plenty, som grep farbror Macs käpp och kraftigt dunkade med den i golvet.

— Tänk inte på dina handskar, Steve — håll på, tills hon kommer in igen, utbrast Charlie, under det att Jamie alldeles tappade huvudet och trots moderns försök att tysta ned honom skrek av alla krafter: Phebe! Phebe!

Till och med den fete herrn klappade i händerna, och Rose kunde endast skratta förtjust, i det hon vände sig om för att se på Archie, som stampade i golvet som en galning.

Så Phebe måste komma in igen och stod där med en uppsyn, som utvisade, hur glad och tacksam hon kände sig. Så blickade hon ned i havet av vänliga ansikten, och, liksom inspirerad av minnet av vad som fört henne dit, stämde hon upp den sång, som aldrig skall bli gammal. Den gick rakt till åhörarnas hjärtan, ty det låg något utesägligt rörande i åsynen av denna kvinna, som sjöng om hemmet för dessa små hemlösa varelser, och Phebe gjorde sin välljudande bön nästan oemotståndlig genom en nästan ofri-

villig åtbörd med händerna, som voro till hälften utsträckta, liksom bönfällande att bli fyllda.

Det var naturens beröring, som utför underverk, ty det kom fyllda portmonnäer plötsligt att kännas tunga i fickor, som voro långsamma att öppnas, bringade tårar till ögon, som icke voro vana att gråta, och kom denna lilla skara av flickor i röda klänningar att förefalla mycket patetiska för de fäder och mödrar, som lämnat sina egna små tryggt sovande i hemmet. Det framgick tydligt av den tystnad, som rådde ett ögonblick efter det att Phebe slutat sin sång, och innan åhörarna hunnit stoppa ned sina näsdukar, skulle hon ha varit försvunnen, om hon icke hejdat därav att ett litet pyre, hållande en stor bukett i båda händerna, klättrat uppför trappan från för rummet.

Upp kom den lilla tultan för att utföra det uppdrag, för vilket hon utlovats stora mutor i form av sockerplommon, travade modigt över scenen, höll upp den vackra buketten och sade med sin babyröst: »Den här är åt er» — men så tycktes hon bli skrämmd av de plötsligt utbrytande applåderna, ty hon tryckte ansiktet mot Phebes klänning och började gråta.

Ett otrevligt ögonblick för stackars Phebe, men hon lade i dagen en oväntad sinnens närvaro och lämnade efter sig den vackra bilden av det äldsta och det yngsta föräldralösa barnet, då hon hastigt gick nedför trappan, småleende över buketten och med babyn på armen.

Ingen brydde sig något vidare om det sista numret på programmet, ty folk började gå, sömniga barn blevo bortburna och viskningarna övergingo till högröstat samtal. Under den allmänna förvirringen tittade Rose upp för att se efter, om Steve kommit ihåg sitt löfte att hjälpa Phebe därifrån, innan rusningen börjat. Men nej — där höll han på med att hjälpa Kitty på med kappan, alldeles glömsk av varje annan plikt; och när Rose vände sig om för att be Archie skynda ut, fann hon, att han redan försvunnit och lämnat handskarna kvar efter sig.

— Har du förlorat något? frågade d:r Alec, som uppfångade en glimt av hennes ansikte.

— Nej, farbror, jag har funnit någonting, viskade hon till svar, i det hon gav honom handskarna jämte solfjäder och kikare att stoppa i fickan. Så tillade hon hastigt: Farbror, var snäll och be dem alla att inte komma med oss hem, för Phebe har redan haft tillräckligt med sinnesrörelse och bör vila.

Roses ord var lag inom familjen i allt som rörde Phebe, så det utgick ett påbud, att det icke skulle bli några lyckönskningar av förrän följande dag, och d:r Alec fick i väg sitt sällskap så fort som möjligt. Men under hela hemfärden, medan han och tant Plenty förutsade en lysande framtid för sångerskan, satt Rose och glädde sig över kvinnans lyckliga närvarande. Hon var säker på att Archie hade talat och utmålade med kvinnlig förtjusning hela scenen för sig — hur ömt han hade framställt den avgörande frågan, hur tacksamt Phebe givit det äskade svaret och hur båda nu njöto av denna härliga timme, som, enligt vad man sagt Rose, icke skulle komma mer än en gång i livet. Skada att förkorta den, tänkte hon, så hon bad farbrodern, att de skulle få åka längst vägen hem; natten var så ljum, månskenet så klart, och hon själv behövde litet frisk luft efter kvällens sinnesrörelser.

Men alldenstund tant Plentys reumatism förbjöd henne att åka omkring ända till midnatt, kommo de hem alldeles för tidigt, tyckte Rose, som ögonblickligen trippade bort för att varna de älskande. Men arbetsrum, salong och budoar stodo övergivna, och när Jane kom in med vin och kakor, rapporterade hon, att »miss Phebe gått direkt upp och bad att bli ursäktad, därför att hon var mycket trött».

— Det är inte alls likt Phebe; jag hoppas, att hon inte är sjuk, började tant Plenty, i det hon slog sig ned framför brasan för att värma tårna.

— Hon är kanske litet hysterisk, för hon är en stolt varelse och lägger band på sina sinnesrörelser, så länge hon kan. Jag ska gå upp och se efter, om hon kanske behöver något lugnande medel, sade d:r Alec och tog av sig överrocken.

— Nej, nej, hon är bara trött. Jag ska kila upp till henne, och jag ska låta dig veta, om det är något

fel med henne. Och darrande av spänning gick Rose uppför trappan, men Phebes dörr var stängd och ej ett ljud kom från rummet. Efter att ha knackat, utan att ha fått något svar, gick hon till sitt eget rum, tänkande: Jag har hört sägas, att kärleken alltid gör människor besynnerliga, så jag antar, att de ordnade saken i vagnen och att den kära varelsen sprang sin väg för att i ensamheten tänka på sin lycka. Jag ska inte störa henne. Nej men, Phebe! tillade hon i största överraskning, ty då hon kom in i sitt rum, var sångerskan där inne och utförde de små tjänster, hon varje kväll utträttade för sin lilla matmor.

— Jag har väntat på dig, kära Rose. Var har du varit så länge? frågade Phebe, i det hon rörde om i brasan, liksom om hon vore angelägen om att få litet färg i sina kinder, som voro onaturligt bleka.

I samma ögonblick som hon talade, förstod Rose, att det var något, som inte stod rätt till, och en enda blick på hennes ansikte bekräftade hennes farhågor. Det var som en kalldusch och gjorde ögonblickligen slut på alla hennes illusioner. Men alldenstund hon var en finkänslig flicka, respekterade hon Phebes sinnenstämning och gjorde henne ej några frågor, utan överlät åt väninnan att tala eller tiga.

— Jag var så upprörd, att jag måste ta en åktur i månskenet. O, kära Phebe, jag är så glad, så stolt, så uppfylld av förundran över ditt mod och din skicklighet, att jag inte ens till hälften kan uttrycka min kärlek och beundran för dig! utbrast hon, i det hon kysste de bleka kinderna med en sådan ömhet och värme, att de icke kunde låta bli att få litet färg.

— Alltsammans är ditt verk, käraste, för om du inte varit, hade jag alltjämt skurat golv och aldrig vågat tänka på något sådant som detta, sade Phebe på sitt forna, tacksamma sätt, men i hennes röst låg något djupare än tacksamhet, och vid de två sista orden höjde hon huvudet med en åtbörd av mild stolthet, som om det nyligen blivit krönt.

Rose hörde och såg och gissade sig till innebörden av både ton och åtbörd och kände, att hennes Phebe förtjänade såväl sångerskans lager som brudens

myrten. Men hon sade endast: Det har således varit en lycklig kväll för dig såväl som för oss.

— Den lyckligaste i mitt liv och den svåraste, svarade Phebe kort och vände bort ansiktet från den forskande blicken.

— Du skulle ha låtit oss komma närmare, så att vi kunnat hjälpa dig. Jag är rädd för att du är mycket stolt, min Jenny Lind.

— Det måste jag vara, ty emellanåt känner jag mig, som om jag icke hade något annat, som kunde hålla mig upprätt. Så frågade hon hårt: Du tycker således, att jag redde mig bra i kväll?

— Det tycker alla, och de var så förtjusta, att de ville komma hit hela högen och säga dig det. Men jag skickade hem dem, för jag visste, att du skulle vara förbi av trötthet. Jag borde kanske inte ha gjort det, för du hade kanske hellre velat ha en massa människor omkring dig än bara mig?

— Det var det vänligaste, du hade kunnat göra, och vad skulle jag kunna tycka bättre om än »bara dig», älskling?

Nu var det omöjligt att förefalla okunnig längre, så Rose sade, i det hon smekte Phebes heta kind:

— Håll mig då icke utanför dina bekymmer, utan låt mig dela dem, liksom du delar alla mina.

— Det ska jag! Lilla matmor, jag måste ge mig i väg härifrån förr, än vi tänkt.

— Varför det, Phebe?

— Därför att Archie älskar mig.

— Det är väl den allra bästa anledning för dig att stanna och göra honom lycklig.

— Inte om det förorsakar splittring inom familjen, och du vet, att det skulle göra det.

Rose öppnade munnen för att häftigt förneka detta, men så hejdade hon sig och svarade uppriktigt:

— Farbror och tant skulle glädja sig innerligt, och jag är säker på att tant Jessie inte skulle göra några invändningar, om du älskar Archie så, som han älskar dig.

— Hon har andra förhoppningar, tror jag, och hur snäll hon än är, så skulle det dock bli henne en missräkning, om han hemförde mig. Hon har rätt —

det har de alla, och endast jag är att klandra. Jag borde ha givit mig av för länge sedan — jag visste, att jag borde ha gjort det, men det var så trevligt här, och jag härdade icke ut med att bege mig av ensam.

— Det var jag, som höll dig kvar, och endast jag är att klandra. Men kära Phebe, jag kan icke inse, varför du skulle bry dig om, ifall tant Myra kraxar och tant Clara ger till anskrin och tant Jane säger otrevliga saker. Var lycklig och bry dig inte om dem, utbrast Rose.

Men Phebe skakade med ett sorgset småleende på huvudet. Du skulle kunna göra det men inte jag. Svara mig sanningsenligt, Rose — om du blivit tagen in i ett hem som en utfattig flicka utan vänner och i årtal blivit överhopad med välgärningar, undervisad, älskad och blivit gjord så lycklig, ack, så lycklig, skulle du då tycka, att det vore rätt gjort av dig att stjäla något, som dessa människor satte stort värde på? Att ge dem anledning att tycka, att du varit otacksam, bedragit dem och trängt dig fram på en hög plats, som icke passade för dig, när de på annat sätt ädelmodigt hjälpt dig mer, än du förtjänat. Skulle du då kunna säga, såsom du nu säger: »Var lycklig och bry dig inte om dem»?

— Nej, det skulle jag inte kunna, svarade Rose sanningsenligt.

— Jag visste, att du skulle säga det och hjälpa mig att göra min plikt. Och all kölden i Phebes uppträdande smälte, då hon kramade sin lilla matnor, medveten om hennes medkänsla trots de uppriktiga, rakt på saken gående orden.

— Jag vill hjälpa dig, om jag endast får veta hur. Tala nu om alltsammans för mig, fortsatte Rose, i det hon slog sig ned i den stora stolen, där de ofta suttit tillsammans, och sträckte ut händerna, liksom glad och redo att lämna varje hjälp, som stod i hennes makt.

Men Phebe ville icke intaga sin vanliga plats, utan föll på knä, som om hon skulle bikta sig, stödde armen mot stolen och berättade sin kärlekshistoria i de enklaste ord.

— Inte förrän helt nyligen trodde jag, att han brydde sig om mig. Jag inbillade mig, att det var dig, och till och med när jag visste, att han tyckte om att höra mig sjunga, antog jag, att det var därför att du hjälpte till, så jag gjorde mitt bästa och glädde mig åt att du var lycklig. Men hans ögon sade mig sanningen, och då såg jag, vad jag gjort, och blev förfärad. Han sade ingenting, så jag trodde att han tyckte, vad som för övrigt är aldeles sant, nämligen att jag icke är någon passande hustru för honom, och aldrig skulle be mig. Det var rätt; jag kände mig glad däröver, och dock var jag stolt, och fastän jag icke bad om eller hoppades på något, ville jag, att han skulle se, att jag höll på mig, kom ihåg min plikt och kunde handla rätt likaväl som han. Jag höll mig borta; jag uppgjorde planer att resa härifrån så fort som möjligt och föresatte mig att reda mig så bra på den här konserten, att han icke skulle behöva blygas över stackars Phebe och hennes enda talang.

— Det var således därför, du uppförde dig så besynnerligt — föredrog att gå ensam och avböjde varje liten tjänst av oss? frågade Rose.

— Ja. Jag ville göra allting själv och inte ha någon att tacka det minsta för min framgång, om jag vann någon sådan — icke ens den käraste vän, jag äger. Det var orätt och dåraktigt av mig, och jag fick mitt straff, då jag misslyckades så förskräckligt till att börja med. Jag var så rädd, Rose! Om jag inte hade haft den där klockan att titta på, hade jag aldrig lyckats hålla ut, och när jag gjort det, utan att veta hur jag sjungit, sade en enda blick på ditt förtvivalde ansikte mig, att jag hade misslyckats.

— Men jag smålog, Phebe — det gjorde jag verkligen — så glatt som möjligt, för jag var säker på att det bara berodde på rädsla, invände Rose ivrigt.

— Ja, det gjorde du, men ditt småleende var uppfyllt av medlidande, icke av stolthet, såsom jag velat, att det skulle vara, och jag rusade in i en mörk vrå bakom orgeln, redo att döda mig själv. Så ond och olycklig jag var! Jag bet ihop tänderna, knöt händerna och lovade mig själv, att jag skulle

klara mig bra nästa gång eller också aldrig sjunga en ton mer. Jag var riktigt desperat, när min tur kom, och kände, att jag skulle kunna göra nästan vad som helst, för jag kom ihåg, att han var där. Jag vet inte, hur det gick till, men det föreföll mig, som om jag varit bara röst, och jag försökte glömma allt utom att två människor inte fick bli besvikna, om jag så skulle dö, när sången var över.

— O, Phebe, det var storartat! Jag var nära att gråta, så glad och stolt kände jag mig över att till sist se dig göra dig själv rättvisa.

— Och han? viskade Phebe med ansiktet tryckt mot stolskarmen.

— Sade inte ett ord, men jag såg hans läppar skälva och hans ögon stråla, och jag visste, att han var den lyckligaste varelsen där, därför att jag var säker på att han ansåg dig för en lämplig hustru och ämnade tala med det snaraste.

Phebe svarade ej något på ett ögonblick, utan tycktes glömma den mindre framgången för den större, som följde efter, och trösta sitt sorgsna hjärta med kännedom om att Rose hade rätt.

— Han sände blommorna, han kom och hämtade mig, och på hemvägen visade han mig, hur orätt det varit av mig att tvivla på honom. Be mig icke berätta något därom, men var förvissad om att jag just då var den lyckligaste varelse i världen. Och Phebe gömde åter sitt ansikte, vått av ömma tårar, som föllo milt och plötsligt som en sommarskur.

En näsvis liten klocka, som slog elva, bröt tystnaden, som följde, och påminde Phebe om att hon icke kunde stanna där och hängiva sig åt kärleksdrömmar. Hon reste sig hastigt upp, torkade sina tårar och sade beslutsamt: Det här är tillräckligt för i natt. Gå nu till sängs och låt bekymren vara till i morgon.

— Men, Phebe, jag måste veta, vad du sade, utbrast Rose.

— Jag sade »nej».

— Ah, men det kommer så småningom att förändras till ett »ja», det är jag säker på, så jag låter dig gå för att drömma om »honom». Campbellarna är

mycket stolta över att härstamma från Robert Bruce, men de har vanligt sunt förnuft och älskar dig högt, såsom du ska få se i morgon.

— Kanske! Och med en godnattkyss gick stackars Phebe sin väg för att ligga vaken till dagbräckningen.

VIII.

BRÄNNINGAR FÖROVER.

Rose, som var angelägen om att jämna ut vägen för Phebe, var uppe i otta och smög sig in till tant Plenty, innan den gamla damen fått på sig mössan.

— Tant lilla, jag har någonting trevligt att omtala för dig, och medan du hör på, ska jag borsta ut ditt hår, började hon, väl vetande att den föreslagna proceduren var mycket lugnande.

— Ja, kära barn, men håll inte på alltför länge, för jag är försenad och måste skynda mig ned, i annat fall blir Jane inte färdig, svarade miss Plenty.

Efter att ha borstat ut det tunna nackhåret ledde Rose skickligt samtalet till själva krisen genom att skildra Phebes rädsla och modiga ansträngningar att övervinna den, blommorna, Archie skickat henne, och hur Steve glömde att följa henne hem och den rara, omtänksamma Archie intagit hans plats. Så långt gick allt bra, och tant Plenty var uppfylld av intresse, medkänsla och gillande. Men när Rose tillade, såsom något helt naturligt: Så att på hemvägen omtalade han för henne, att han älskade henne — kom en häftig knyck de gråa lockarna att glida ur hennes händer, då den gamla damen vände sig om i oförställd förfäran och utbrast:

— Väl inte allvarligt, Rose?

— Jo, tant, mycket allvarligt. Han skämtar aldrig om dylikt.

— Bevara oss väl! Vad ska vi göra åt den saken?

— Ingenting, lilla tant, utan endast vara så glada,

som vi bör vara, och lyckönska honom, så fort hon sagt »ja».

— Menar du, att hon inte sade det med ens?

— Det kommer hon aldrig att göra, om vi inte hälsar henne välkommen lika vänligt, som om hon tillhörde en av våra bästa familjer, och det klandrar jag henne inte för.

— Det gläder mig, att flickan har så pass mycket förstånd. Vi vill naturligtvis inte veta av något i den vägen, och det förvånar mig, att Archie så kan glömma, vad han är skyldig sin familj. Ge mig min mössa, barn — jag måste genast tala med Alec.

— Tala vänligt, tant, och kom ihåg, att det inte alls är Phebes fel. Hon har inte tänkt på det här förrän på allra senaste tiden, och då började hon med ens göra sig redo att resa härifrån, sade Rose bönfallande.

— Hon borde ha givit sig av för länge sedan. Så fort jag fick se, hur vacker hon var, sade jag till Myra, att vi skulle få tråkigheter, och nu är de här så svåra som möjligt. Bevara mig väl, varför kan unga människor inte vara litet förståndiga?

— Jag kan inte inse, att någon behöver göra invändningar, om farbror Jem och tant Jessie gillar hans val, och jag tycker, att det vore mycket, mycket orätt att gråla på stackars Phebe, för att hon är väluppfostrad, söt och god, sedan vi gjort allt i vår förmåga, för att hon skulle bli det.

— Barn, du förstår ännu inte dylikt, men du borde känna din plikt mot familjen och göra allt, du kan, för att namnet ska förbli lika hedrat som det alltid varit. Vad tror du, vår välsignade anfru, lady Marget, skulle säga om att vår äldsta gosse tar en hustru från fattighuset?

Medan hon talade, blickade hon nästan med bävan upp till ett av porträtten med träansikten, som hängde på väggarna i hennes rum, liksom hon tigt förlåtelse av matronan med sträng uppsyn, som stirrade tillbaka under ett slags blått karottlock, hon bar som huvudbonad.

— Alldenstund lady Marget dog för ungefär tvåhundra år sedan, bryr jag mig inte ett dyft om vad

hon skulle säga, i all synnerhet som hon ser ut att ha varit en mycket trångbröstad, högfärdig människa. Men jag bryr mig rysligt mycket om vad miss Plenty Campbell säger, för hon är en mycket förståndig, ädelmodig, diskret och rar gammal dam, som inte skulle vilja göra en fluga för när, ännu mindre en god och trofast flicka, som varit som en syster för mig. Skulle hon?

— Jag kommer att göra min plikt, Rose, och väntar detsamma av andra. Säg ingenting mer nu! Jag måste begrunda saken, ty alltsammans har kommit så plötsligt.

Med dessa högtidliga ord tog hon sina nycklar och travade i väg, under det att niesen följde efter, osäker om huruvida hon gagnat eller skadat den sak, som låg henne så om hjärtat.

Hon kände sig betydligt uppmuntrad, då hon hörde Phebes röst från arbetsrummet, ty Rose var övertygad om att allt skulle vara gott och väl, om farbror Alec stod på deras sida. Men molnen skockade sig åter, när de kommo in för att äta frukost, ty Phebes tunga ögonlock och bleka kinder sågo icke uppmunrande ut, under det att d:r Alec såg högtidlig ut som en domare. En otrevlig måltid, churu alla försökte uppföra sig som vanligt och pratade om den föregående kvällens tilldragelser med allt det intresse, de kunde uppbjuda. Men den forna friden var störd av ett ord, liksom en liten sten, kastad i en damm, sänder ut förrådiska krusningar över dess yta. Medan tant Plenty »begrundade saken», tycks hon även lägga an på att slå omkull allt, hon vidrörde; d:r Alec läste helt osällskapligt sin tidning; och Rose, som saltat i stället för sockrat sin gröt, åt den förstrött, med en känsla av att allt här i livet förlorat sin sötma; och efter att ha druckit en kopp te och smulat sönder en bulle ursäktade Phebe sig och lämnade bordet, fast besluten att icke bli ett tvisteämne inom denna familj.

Så fort dörren stängts efter henne, sköt Rose ifrån sig tallriken, gick fram till d:r Alec och kikade över kanten av hans tidning med så ängslig min, att han med ens lade den ifrån sig.

— Farbror, det här är en allvarlig sak, och vi måste taga ställning med ens, för du är Phebes förmyndare och jag hennes syster, började Rose med näpen högtidlighet. Du har många gånger blivit besviken på mig, men jag vet, att jag aldrig blir det på dig, därför att du är alltför god och förståndig att låta världslig stolthet eller klokhets tillintetgöra din medkänsla för Archie och vår Phebe. Du sviker dem väl ej?

— Aldrig! svarade d:r Alec med tillfredsställande iver.

— Tack! Tack! utbrast Rose. Om jag har dig och tant på min sida, är jag inte rädd längre för någon.

— Sakta i backarna, mitt barn. Jag har inte för avsikt att överge de älskande, men jag kommer säkert att råda dem till att noga tänka sig för. Jag medger, att jag känner mig ganska besviken, därför att Archie är bra ung att besluta över sitt liv på detta sätt och Phebes bana tycks leda åt ett annat håll. Gamla människor tycker inte om att få sina planer kullkastade så här, förstår du.

— Gamla människor skulle inte göra upp så många planer för de unga. Vi är visserligen mycket tack samma, men man kan inte alltid förfoga över oss på det förståndigaste sättet, så jag ber er att inte göra er alltför säkra i fråga om dylika arrangemang, sade Rose och såg underbart vis ut, ty hon kunde icke låta bli att misstänka till och med sin bästa farbror för att »göra upp planer» för hennes räkning.

— Det har du alldeles rätt i — det bör vi inte, men det är mycket svårt att låta bli det, erkände d:r Alec med skuldmedveten uppsyn. Så tillade han vänligt: Jag är mycket belåten med det rättframma sätt, varpå Phebe kom till mig i morse och omtalade allt för mig, som om jag verkligen varit hennes förmyndare. Hon yppade det ej i ord, men det är alldeles uppenbart, att hon älskar Archie av hela sitt hjärta och att hon inser, vilka invändningar som kommer att göras och därför förståndigt nog påyrkar att få resa med ens och göra slut på saken — som om det vore möjligt, stackars barn, tillade den öm-

hjärtade mannen med en suck, som det gjorde Rose gott att höra.

— Jag hoppas, att du inte tycker, att hon bör resa?

— Jag tror, att hon vill det.

— Vi får inte låta henne göra det.

— Vi har ingen rättighet att hålla henne kvar.

— O, farbror, visst har vi det! Vår Phebe, som vi alla älskar så högt!

— Du glömmmer, att hon nu är kvinna och att vi inte har något att bestämma över henne. Det faktum att vi för många år sedan visat oss vänskapliga mot henne är ingen anledning för oss att nu göra våra välgärningar till en börda, utan vi måste låta henne behålla sin frihet, och om hon väljer att göra det trots Archie, måste vi låta henne resa.

Innan Rose hunnit svara, talade tant Plenty såsom den, som har auktoritet.

— Familjen måste rådgöra om saken och avgöra, vad som blir bäst för barnen, som naturligtvis kommer att ta reson och icke handlar överilat. Jag för min del är alldeles vimmelkantig men kommer inte att förbinda mig till något, förrän jag talat med Jessie och gossen.

— — —

Vid denna tidpunkt hade Archie haft anledning att upprepa Roses en gång i tiden uttalade önskan, att hon icke hade haft fullt så många tanter, ty dessa intresserade anförvanners tungor gingo mycket illa åt hans lilla roman och föranledde honom att längta efter en obebodd liten ö, där han kunnat gilja och vinna sin älskade i härligt lugn. Att ingenting i den vägen var möjligt, framgick mycket snart, alldenstund varje ord, som yttrades, endast styrkte Phebe i hennes föresats att bege sig av och visade Rose, hur hon misstagit sig, då hon trott, att hon skulle kunna förmå alla att tänka på samma sätt som hon.

Fördomar äro svåra att övervinna, och i likhet med de flesta kvinnor besutto de goda tanterna ett ganska rikligt förråd av den varan, så Rose kom underfund med att det var som att stöta huvudet mot en vägg, då hon försökte övertyga dem om att det var

förståndigt av Archie att älska stackars Phebe. Hans mor, som hoppats att få Rose till dotter — icke med anledning av hennes förmögenhet, utan därför att hon höll mycket av henne — lade utan ett ord ifrån sig sin missräkning och välkomnade Phebe så vänligt hon förmådde för sin gosses skull. Men flickan insåg sanningen och höll allt ihärdigare fast vid sitt beslut, ehuru hon kände sig tacksam för de moderliga ord, som hade varit så ljuva, om endast verklig lycka ingivit dem.

Tant Jane kallade det »romantiskt nonsens» och tillrådde stränga mått och steg — »milt men fast, Jane». Tant Clara kände sig särdeles ängslig för »vad folk skulle säga», om en av »våra gossar» gifte sig med en flicka utan börd. Och tant Myra icke blott sekunderade hennes syn på saken genom att måla porträtt i de mörkaste färger av Phebes okända anförvanter, utan uttalade även hemska profetior om de avsigkomna stackare, som skulle dyka upp i stora skaror, så fort flickan gjort ett gott parti.

Dessa antydningar gjorde ett sådant djupt intryck på tant Plenty, att hon vände dövörat åt de välvilliga känslor, som hade sin hemvist i hennes bröst, tog sin tillflykt bakom »vår välsignade anfru, lady Margaret» och vägrade att sanktionera varje förlovning, som kunde draga vanära över det obefläckade nan, som utgjorde hennes stolthet.

Så alltsammans slutade där det börjat; ty Archie vägrade att höra på någon annan än Phebe, och hon upprepade lika bestämt sitt »nej» och styrkte sig halvt omedvetet med hoppet, att försynen kanske skulle visa sig vänligare i sinom tid, då hon förvärvat ett namn.

Medan de andra pratat, hade hon varit i verksamhet, ty varje timme visade henne, att hennes instinkt varit sann, och stoltheten ville icke låta henne stanna, ehuru kärleken vältaligt pläderade för det. Så att efter en allt utom glad jul packade Phebe sina koffertar med rika gåvor från dem, som frikostigt skänkte henne allt utom det, hon önskade, och med fickan full med introduktionsbrev till personer, som kunde hjälpa henne att utföra sina planer, avreste

hon med modig uppsyn och tungt hjärta för att söka sin lycka.

— Skriv ofta och låt mig veta allt, du gör, min Phebe. Och kom ihåg, att jag inte blir belåten, förrän du kommer tillbaka, viskade Rose, som ini det sista klängde sig fast vid henne.

— Hon kommer tillbaka, för om ett år för jag med Guds vilja hem henne, sade Archie, blek av avskedets smärta men lika beslutsam som någonsin.

— Jag vill göra mig förtjänt av mitt välkomnande. Då blir det kanske lättare för dem att ge det och för mig att ta emot det, svarade Phebe, då hon vid d:r Alecs arm gick nedför yttertrappan.

— Det förtjänade du för länge sedan, och det kommer alltid att vänta dig, så länge jag finns här. Kom ihåg det, och Gud välsigne dig, mitt barn, sade han med en faderlig kyss, som värmdes hennes hjärta.

— Jag ska aldrig glömma det! Och det gjorde Phebe aldrig.

IX.

NYARSVISITER.

— Nu tänker jag vända om ett nytt blad, såsom jag lovat. Jag undrar, vad jag kommer att finna på nästa sida? sade Rose, när hon kom ned på nyårsdagens morgon med allvarlig uppsyn och ett tjockt brev i handen.

— Trött på frivolitet, mitt kära barn? frågade farbrodern.

— Nej, farbror, och det är just det sorgliga i saken, men jag har föresatt mig att sluta, medan jag kan det, därför att jag är förvissad om att det inte är bra för mig. Jag har haft några mycket allvarliga funderingar på senaste tiden, ty sedan min Phebe lämnat mig, har jag inte haft någon smak för nöjen, så det blir bra att stanna nu och göra en ny start, svarade Rose.

— Ett utmärkt tillfälle! Hur tänker du fylla det gapande tomrummet?

— Genom att försöka vara lika osjälvisk, modig och god som hon är. Och Rose tryckte ömt brevet mot sitt bröst, ty Phebes styrka hade ingivit henne önskan att kunna lita lika mycket på sig själv. Jag tänker gripa mig an med att leva lika allvarligt som hon, ehuru jag tror, att det blir svårare för mig än för henne, för hon står ensam och har sin bana utstakad. Jag är ingenting annat än en helt vanlig flicka med en massa anförvanter, som ska rådfrågas för var gång jag blinkar, och en förfärlig förmögenhet, som hänger som en kvarnsten kring min hals och drar ner mig, om jag försöker flyga. Det är en svår kasus, farbror, och jag blir riktigt dystert i hågen, när jag tänker på den.

— Stackars hemsökta barn! Hur ska jag kunna bereda dig lättnad?

— Var snäll och skratta inte åt mig, för jag försöker verkligen att vara god. Först och främst måste du hjälpa mig med att vänja mig av med dåraaktiga nöjen och visa mig, hur jag ska sysselsätta mina tankar och min tid så, att jag inte går omkring och slöar och drömmar i stället för att utföra stora ting.

— Gott! Då börjar vi med ens. Följ med mig in till staden nu på morgonen och titta på dina hus. De står färdiga, och mrs Gardner har ett halvt dussin fattiga kvinnor, som väntar på att flytta in där, så fort du säger ett ord, svarade doktorn med ens.

— Jag ska säga det ordet i dag och göra det nya året till ett lyckligt sådant åtminstone för dessa stackars kvinnor. Jag är så ledsen över att det är mig omöjligt att följa med dig in till staden, men du vet ju, att jag måste hjälpa tant Plenty att ta emot. Jag måste göra det, för jag har på senaste tiden inte visat mig så älskvärd mot henne, som jag bort. Jag kunde verkligen inte förlåta henne, att hon tog parti mot Phebe.

— Hon gjorde, vad hon ansåg vara rätt, så vi får inte klandra henne. Jag tänker göra mina nyårsvisiter i dag, och eftersom mina vänner bor åt det hållet, ska jag hämta listan hos mrs Gardner och be

henne framföra en hälsning från miss Campbell till de stackars damerna, att deras nya hem står färdigt att ta emot dem. Ska jag göra det?

— Ja, farbror, men du ska ta åt dig all hedern därav, för jag hade aldrig kommit att tänka därpå, om du inte hade förelagt mig planen.

— Välsigna ditt lilla hjärta! Jag är bara ditt ombud och gör dig en eller annan gång ett förslag. Jag har ingenting annat än råd att ge, så dem slösar jag med vid varje tillfälle... Om du vill, ska jag lägga det där brevet på posten, för jag tycker om en promenad på morgonen.

Men Rose höll fast sitt brev och sade, halvt småleende, halvt blygt:

— Nej tack, farbror. Archie tycker om att göra det, och han underlåter aldrig att komma hit och hämta allt, jag skriver. I gengäld får han ta en titt i Phebes brev, och jag muntrar upp honom litet, ty fast han ingenting säger, så har han det svårt nu, stackars gosse!

— Hur många brev på fem dagar?

— Fyra till mig — hon skriver inte till honom.

— Än så länge. Nåja, du visar ju honom hennes, så det är all right, och ni är ett sällskap sentimentala barnungar! Och doktorn gick sin väg med en uppsyn, som förrådde, att han njöt lika mycket av sentimentalitet som någon av dem.

Gamla miss Campbell var lika allmänt omtyckt som unga miss Campbell, så en ström av svarta rockar och vita handskar flödade in i och ut ur det gamla huset så gott som hela dagen. Klanen kom i spridd ordning för att uppvakta miss Plenty och önska »vår kusin» gott nytt år. Archie kom först, sorgsen men beslutsam, och avlägsnade sig med Phebes brev i vänstra bröstfickan. Han hade knappast gått, förrän Will och Geordie marscherade in, kännande sig mycket viktiga, enär detta var den första nyårsvisit, de någonsin avlagt. De stannade inte länge, ty de ämnade avlägga besök hos varenda vän, de hade.

— Här kommer det andra paret — Steve i full ståt och med en stor bukett åt Kitty — och stackars Mac, som ser ut som en gentleman men känner sig

som en martyr, det är jag säker på, sade Rose, som just satt vid fönstret.

— Här är han — jag har tagit honom i släptåg för dagen och vill, att du piggar upp honom med litet beröm, för han kom med utan motstånd, fastän han ännat följa med farbror någon annanstans, utbrast Steve, i det han drog sig litet åt sidan och exponerade brodern, som tog sig ovanligt bra ut i gala, ty poleringen började göra sig gällande.

— Ett gott nytt år, tant — del samma till dig, kusin, sade Mac, som inte tog mer notis om Steve, än om han varit en fluga, i det han gav den gamla damen en hjärtlig kyss och erbjöd Rose en egendomlig liten bukett av penséer.

— »Hjärtero» — tycker du, att jag behöver det? frågade hon allvarligt.

— Det gör vi alla. Skulle jag kunna ge dig något bättre än det en sådan dag som denna?

— Nej, och jag tackar dig så mycket, sade Rose, som plötsligt fick tårar i ögonen, därför att Mac tycktes förstå henne så väl.

— Har Archie varit här? Han sade, att han inte skulle gå någon annanstans, men jag hoppas, att ni talade förstånd med honom, sade Steve, som stod framför spegeln och rättade på sin halsduk.

— Ja, han var här, men såg så dyster ut, att jag kände mig riktigt ångerfull. Rose piggade upp honom litet, men jag tror inte, att han har lust att göra några visiter, och jag hoppas, att han inte gör några, för hans uppsyn berättar historien endast alltför tydligt, svarade tant Plenty.

— Ah, det där har han övervunnit om en eller annan månad, och Phebe får snart en annan friare; så oro dig inte för hans skull, tant lilla, sade Steve med uppsynen hos den, som känner till allt om den saken.

— Om Archie glömmet, kommer jag att förakta honom, och jag vet, att Phebe inte försöker få en annan friare, fastän hon förmodligen kommer att få sådana, för hon är så ljuv och god, utbrast Rose med förtrytelse.

— Alltså skulle du vilja, att Arch hoppas mot allt hopp? sade Mac.

— Ja, det skulle jag vilja, för en friare är icke värd något, om han icke menar allvar.

— Alldeles! Alltså skulle du vilja, att de väntar och fortsätter att älska varandra, tills de förmått sina anhöriga att ge efter eller det tydligt framgått, att det icke tjänar någonting till att vänta.

— Allt det här bråket med Archie har verkat demoraliserande på oss alla. Till och med ugglan har vaknat och har ännu inte övertunnit upphetsningen, som du ser. Han har ingen erfarenhet, stackars gosse, anmärkte Steve, i det han ömt betraktade sin bukett.

— Det är sant, och jag bad om upplysning bara därför att jag kanske själv förälskar mig en vacker dag, och då blir det här till nytta, förstår ni.

— Du förälskad! Och Steve kunde icke återhålla ett skratt vid tanken på att bokmalen skulle falla offer för den ömma passionen.

— Ja, varför inte? sade Mac helt oberörd. Jag ämnar studera kärlek såväl som medicin. Jag blir kanske smittad en vacker dag, och då vet jag, hur jag ska behandla och bota sjukdomen.

— Om du får den lika svårt, som när du hade mässling och kikhosta, går det dig illa, gamla gosse, sade Steve, som kände sig mycket road.

— Det vill jag också. Ingen stor upplevelse kommer och går lätt, och kärleken är den största vi känner till, tror jag, med undantag av döden.

Något visst i Macs lugna ton och tankfulla ögon kom Rose att se på honom med förvåning, ty hon hade aldrig förr hört honom tala så. Steve stirrade också i största häpnad; så sade han med låtsad ångslan:

— Han har förmodligen smittats av något på sjukhuset — tyfoidfeber kanske — och börjar nu yra. Jag ska föra bort honom, innan han blir vildare. Kom nu, gamla dåre, vi måste ge oss i väg.

— Var inte orolig, för jag är alldeles kry och dig mycket förbunden för ditt råd, ty jag inbillar mig, att jag blir förtvivlat förälskad, när min tid kommer, om den någonsin gör det. Du anser det väl icke

omöjligt? Och Mac framställde frågan i så allvarlig ton, att alla smålogo.

— Nej, visst inte! Du kommer att bli en sannskyldig Douglas, öm och trofast, svarade Rose, undrande vilken besynnerlig fråga som skulle komma härnäst.

— Tack! Saken är den, att jag på senaste tiden varit så mycket tillsammans med Archie, att jag blivit intresserad av ämnet och naturligt nog önskar utforska det, såsom varje förnuftig karl önskar förr eller senare. Det är allt. Nu är jag färdig, Steve. Och Mac reste sig upp, som om lektionen varit slut.

— Mitt kära barn, den gossen är antingen en idiot eller ett snille, och jag skulle gärna vilja veta, vilketdera det är, sade tant Plenty.

— Det kommer tiden att utvisa, men jag för min del är böjd för att tro, att han ingalunda är någon idiot, svarade flickan.

Just då anlände tant Jessie för att hjälpa dem ta emot jämte Jamie, som skulle göra sig nyttig i allmänhet — vilket han med ens började göra genom att slå sina lovar kring bordet, liksom en fluga kring en honungsburk, när han inte tryckte näsan mot en fönsterruta för att tillkännagiva: Här kommer en karl till uppför allén!

Härnäst anlände Charlie vid ett riktigt solskenshumör, ty allt, som stötte på festlighet, var hans förtjusning, och vid denna sinnesstämning var prinsen oemotståndlig. Han hade med sig ett vackert armband åt Rose och fick nådig tillåtelse att knäppa det på hennes arm, medan hon mildt förebrädde honom hans extravagans.

— Jag följer bara ditt exempel, för som du vet: »Ingenting är för gott för dem, vi älska, och att giva är det bästa man kan göra», svarade han, i det han citerade hennes egna ord.

— Jag önskar, att du ville följa mitt exempel i fråga om annat än det här, sade Rose allvarligt, och samtidigt ropade tant Plenty till honom, att han måste komma och prova, om punschen var, som den skulle vara.

— Måste följa gamla sedvänjor. Lilla tants hjärta

skulle brista, om vi inte drucke hennes skål på det goda, gamla sättet. Men var inte orolig, ty jag har ett starkt huvud, och det är tur, för jag kommer att behöva det, innan jag blir färdig, skrattade Charlie, i det han visade henne en lång lista, innan han vände sig om för att smickra den gamla damen med alla möjliga slags komplimanger, då de skålade.

Rose kände sig orolig, ty om han drack en välgångsskål för ägaren av alla dessa namn, skulle han verkligen behöva ett mycket starkt huvud. Det var svårt för henne att då och där säga något, utan att visa tant Plenty vanvördnad, men hon längtade efter att få påminna kusinen om det exempel, hon försökte ge honom i detta hänseende, ty Rose smakade aldrig vin, och det visste gossarna. Hon satt och vred med tankfull min på armbandet med dess förgätmigejer av turkoser, då givaren kom tillbaka, alltjämt sprudlande av munterhet.

— Du kära lilla helgon, du ser ut, som om du skulle vilja krossa alla punschbålar i staden och bevara oss unga glada laxar från morgondagens huvudvärk.

— Det skulle jag, ty jag är rädd för att en sådan huvudvärk vanligtvis slutar med hjärtevärk. Kära Charlie, var inte ond på mig, men du vet bättre än jag, att det här är en farlig dag för sådana som du — så var försiktig för min skull, tillade hon med en ovanlig underton av ömhet.

Charlie såg denna nya ömhet i de ögon, som aldrig betraktade honom ovänligt, och inbillade sig, att den betydde mer, än den i verkligheten gjorde, och med en plötslig eldighet i tonfallet svarade han hastigt:

— Min älskling, det skall jag!

Den rodnad, som stigit upp i hans ansikte, åter-
speglades i hennes, ty i detta ögonblick föreföll det henne möjligt att älska denne kusin, som behövde ett sådant hjälpande inflytande för att det skulle bli en ädel man av honom. Den tanken kom och gick som en blix, men kom hennes hjärta att klappa fortare, som om den gamla tillgivenheten legat och skälvt vid övergången till en varmare känsla och lämnat kvar hos

henne en känsla av ansvar, hon aldrig förr varit medveten om. Atlydande ögonblickets impuls, sade hon med en näpen blandning av lekfullhet och allvar:

— Om jag bär det här armbandet, för att det skall påminna mig om dig, måste du bära den här för att komma ihåg ditt löfte.

— Och dig! viskade Charlie, i det han böjde på huvudet för att kyssa de händer, som satte en liten ros i hans knapphål.

I samma ögonblick blevo de medvetna om att en ny besökande trätt in i yttre salongen, dit tant Plenty diskret dragit sig tillbaka. Rose kände sig tacksam över avbrottet, ty enär hon ännu inte var riktigt säker på sitt hjärtas tillstånd, var hon rädd för att låta sig ledas alltför långt av en plötslig impuls. Men Charlie, som visste, att ett mycket dyrbart tillfälle blivit förspillt, betraktade nykomlingen med en allt utom välvillig uppsyn, och efter att ha viskat: »Farväl, min Rose! Jag tittar in i kväll för att se efter, hur du befinner dig efter dagens ansträngningar» — avlägsnade han sig med en så kallsinnig nick åt stackars Fun See, att denne älskvärde asiat tänkte, att han måtte ha blivit dödligt förolämpad.

Rose fick inte mycket tillfälle att analysera de nya känslor, hon var medveten om, ty mr Tokio kom med ens fram till henne för att göra henne sin komplimang med en komisk blandning av kinesisk artighet och amerikansk förlägenhet, och innan han ännu avlägsnat sig, ropade Jamie med beundran och energi:

— Här kommer en till! O, så elegant och stiligt!

Och nu började de strömma till från alla håll, och damerna höllo modigt ut på sina poster till sent på kvällen. Då återvände tant Jessie hem, eskorterad av sin mycket sömniga lilla son, och tant Plenty, som var alldeles förbi, gick till sångs. D:r Alec hade kommit hem ganska tidigt, men tant Myra hade skickat efter honom i största hast, och han hade, godmodigt nog, gått hem till henne. Faktum var, att han numera var ganska van vid att bli kallad till henne, ty efter att ha prövat på en massa farliga sjukdomar hade tant Myra till sist bestämt sig för hjärtfel, såsom varande den, som bäst skulle hålla hennes vänner i

ett kroniskt tillstånd av ångslan, och lät jämt och ständigt skicka bud, att hon låg för döden. Man blir van vid hjärtklappning såväl som vid allting annat, så doktorn kände just ingen vidare oro, men gick alltid dit och ordinerade med största allvar något oskyldigt medel.

Rose var trött men icke sömnig, så att i stället för att gå till sängs satt hon framför brasan i arbetsrummet och väntade på farbrodern och kanske även på Charlie, ehuru hon knappast trodde, att han skulle komma så sent.

Tant Myras hjärtklappning måtte ha varit ovanligt svår, ty när klockan slog tolv, hade d:r Alec icke kommit tillbaka, och Rose skulle just avbryta sina drömmier, då någon trevade på halldörren och hon sprang upp, sägande för sig själv: »Stackars farbror, hans händer är så kalla, att han inte kan få nyckeln in i låset. Är det du, farbror?» tillade hon, i det hon sprang fram och öppnade. En röst svarade: »Ja» — och då dörren svängde upp, kom, icke d:r Alec, utan Charlie inmarscherande, lade med ens beslag på en av hallstolarna och satt där med hatten på huvudet, gnuggande sina bara händer och blinkande, som om ljuset bländat honom. Så sade han abrupt:

— Ja' sa' ju, att ja' skulle komma — lämna' gossarna, som festa' om grundligt — ska se det gamla året ut, förstår du. Men jag lova' — bryter aldri' ett löfte — och här ä' ja'. Ängel i blått, slog du dina tusende?

— Hysj! Vaktmästarna har inte gått ännu. Kom med in i arbetsrummet och värn dig vid brasan, för du måtte vara stelfrusen, sade Rose och gick före in för att skjuta fram länstolen.

— Visst inte — aldri' vari' varmare — men de' ser mycke' hemtrevligt ut. Var ä' farbror? frågade Charlie, i det han följde efter henne, alltjämt med hatten på huvudet, händerna i fickorna och blicken stelt riktad på det blonda huvud, han hade framför sig.

— Tant Myra skickade efter honom, och jag satt uppe och väntade för att få höra, hur det var med henne, svarade Rose och rörde om brasan.

Charlie slog sig skrattande ned på kanten av bor-

det. Stackars gamla själ! Så synd, att hon inte dör, innan han är alldeles utschasad. Litet eter eller något i den vägen skulle ge henne respass helt lätt, förstår du.

— Tala inte så. Farbror säger, att inbillade sjukdomar mången gång är lika svåra att bära som verkliga, sade Rose och vände sig om med missbelåten min.

Än så länge hade hon knappast sett på honom, ty minnet av morgonen gjorde henne litet blyg. Hans utseende och hållning förvånade henne lika mycket som hans ord gjort, och den hastiga förändringen i hennes uppsyn tycktes erinra honom om att han icke uppförde sig fullt passande. Han reste sig hastigt, tog av sig hatten och stirrade på henne med sällsamt frånvarande min, i det han sade på samma abrupta sätt som förut, liksom om det fallit sig svårt för honom att hejda sig:

— Ja' ber om ursäkt — mycke' opassande, de' vet ja', och ja' ska inte göra om de'. Värmen här inne gör mig litet yr i huvudet, och ja' tror, att ja' har en förkylning i faggorna. De' ä' kallt — och ja' ä' stelfrusen, tror ja', fast ja' körde av bara katten.

— Jag hoppas, att det inte var din bångstyriga häst? Jag vet, att det är farligt så sent och i mörkret, sade Rose och drog sig försiktigtvis tillbaka bakom den stora stolen, när Charlie gick fram till brasan, varsamt undvikande en pall, som stod i vägen för honom.

— Faran ä' uppiggande — de' ä' därför ja' tycker om den. Ingen har någonsin kallat mig feg — och ingen ska försöka de' heller. Ja' ger aldri' efter — och den där hästen ska inte besegra mig... Ja' ska bryta hans nacke, om han också, tar käl på min eldighet. Nej — de' menar ja' inte — men de' gõt detsamma — de' ä' all right, sade Charlie och skratade på ett sätt, som oroade henne, därför att det icke låg någon munterhet däri.

— Har du haft trevligt i dag? frågade Rose och fixerade honom skarpt, där han stod med en cigarr i ena handen och en tändsticka i den andra och tycktes begrunda, vilkendera av dem han skulle dra eld på.

— Ja då, härligt. Ungefär tvåtusen visiter och

en trevlig liten supé på klubben. Randal kan inte sjunga mer än en kråka, men jag lämnade honom med ett upp- och nedvänd champagneglas, i det han försökte sjunga mitt gamla favoritnummer för dem »Det är bättre att skratta än att sucka». Och Charlie stämde med sina lungors hela styrka upp denna backanalisiska melodi.

— Hysj! Du väcker tant, utbrast Rose i så befallande ton, att han tystnade mitt i en roulade och stirrade på henne med uttryckslös min, i det han sade:

— Ja' ville bara visa dig, hur det ska göras. Var inte ond, käraste — se på mig så, som du gjorde i morse, och jag svär att aldrig mer ta en ton till, om du inte vill det. Jag är bara litet glad — vi drack din skål ordentligt, och de gratulerade mig allesammans. Ja' sa' åt dem, att de' inte var eklaterat ännu. Men vänta — de' va' inte min mening att tala om de'. Hur ja' bär mig åt, så råkar ja' alltid illa ut — men du förlåter mig på det allra älskligaste sätt. Gör det nu och var inte ond, lilla älskling. Och han närmade sig henne med en plötslig iver, som kom henne att rygga tillbaka.

— Det får vi talas vid om i morgon. Det är mycket sent, så gå nu, innan farbror kommer, sade hon.

— Ja, ja' går nu — du ä' trött — ja' ska göra de' all right i morgon. Och han närmade sig dörren med ostadiga steg, som skulle ha förrätt den skamliga sanningen, om icke hans ord redan gjort det. Men innan han var framme vid den, stannade han vid bullret av vagnshjul, lutade sig mot väggen och lyssnade med både förtretad och road min. Brutus har skenat — nu ä' ja' i klämman. Kan inte gå hem, när ja' känner mig så yr i huvudet. De' ä' förkylning, Rose, ingenting annat. Hör du — låt en av karlarna därute ta mig under armen — tjänar ingenting till att följa efter djuret. Men va' mor ska bli förskräckt, när han kommer hem ensam! Och upprepande sitt ihåliga skratt, famlade han efter dörrvredet.

— Nej, nej, låt dem inte se dig! Låt ingen se dig! Stanna här, tills farbror kommer, så tar han

hand om dig. O, Charlie, hur kunde du göra det? Hur kunde du, när du lovat mig? Och glömmande sin fruktan i den plötsliga känsla av skam och förtvivlan, som kommit över henne, sprang Rose fram, grep tag i hans hand, ryckte bort den från dörrvredet och låste dörren. Sedan sjönk hon ner i en stol och slog händerna för ansiktet, som om hon icke uthärdat att se honom stå där med detta uttryckslösa småleende på läpparna.

Utropet, handlingen och framför allt åsynen av det nerböjda huvudet skulle ha gjort stackars Charlie nykter, om det icke varit för sent. Han såg sig med förtvivlad min omkring i rummet, som om medvetandet hastigt svikit honom; så vände han sig stönande bort och kastade sig framstupa i soffan, en av de sorgligaste syner det nya året såg, då det bröt in.

Medan Rose satt där, kände hon, att något för henne mycket dyrbart dött för alltid. Det ideal, som alla kvinnor omhulda, letat efter och endast alltför ofta tro sig ha funnit, när kärleken förhärslig är en dödlig man, är svårt att uppgiva, i all synnerhet när det kommer i skepnad av den förste friare, som gör intryck på en ung flickas hjärta. Rose hade just börjat känna, att denne kusin, trots alla fel och brister, kanske skulle kunna bli den hjälte, han emellanåt såg ut att vara; och tanken, att hon skulle kunna bli hans inspiration, började kännas ljuv för henne, ehuru hon icke erfarit den förrän på allra senaste tiden. Ack, hur kort hade icke den ljuva drömmen varit, hur brutalt uppvaknandet! Hur omöjligt skulle det icke bli att någonsin åter omgiva denna fallna gestalt med hela en oskyldig fantasi romantik eller förlåna den de höga attribut, som en ädel natur älskar!

Flåsande i den plötsliga sömn, som vänligt bringade honom glömska, låg han där med blossande kinder, rufsigt hår och vid sina fötter den lilla rosen, som aldrig mer skulle bli fräsch och vacker — en sorglig kontrast till den muntre unge man, som lämnat henne på morgonen för att på kvällen bli så ömkligt besegrad.

Många flickor skulle icke ha fäst sig något vidare vid en överträdelse, som världen förlåter så bered-

villigt, men Rose hade ännu icke lärt sig att sluta ögonen för den svaghet, som förvandlar människan till djur, så hon kunde endast sitta och sörja den Charlie, som kunde ha varit, medan hon vakade över den Charlie, som var, med en sveda i hjärtat, som icke fann någon lättnad, förrän hennes fingrar berörde de blommor, som Mac givit henne. Då föllo två stora tårar på dem, medan hon suckade: »Ah! Jag behöfde 'hjärterot' förr, än jag hade tänkt det!»

Ljudet av farbroderns steg kom henne att springa upp och öppna dörren, och därvid visade hon honom ett så förändrat ansikte, att han tvärstannade och utbrast:

— Gode Gud, barn! Vad är det fatt? Så tillade han, i det han pekade mot soffan: Är han skadad — sjuk — död?

— Nej, farbror, han är — Hon förmådde icke uttala det fula ordet, utan viskade det med en snyftning. Var snäll mot honom. Och sedan flydde hon till sitt eget rum med en känsla av att skam och vanära fallit över huset.

X.

DEN SORGLIGA OCH NYKTRA SIDAN.

— Hur kommer han att se ut? Vad kommer han att säga? Kan någonting förmå oss att glömma och åter vara lyckliga? voro de frågor, som Rose gjorde sig själv, så fort hon vaknade upp ur den korta sömn, som följt på en lång natt av vaka. Det föreföll henne, som om hela världen måste vara förändrad, därför att ett bekymmer förmörkat den för henne.

Just då hon var klädd, påminde en knackning på dörren henne om att frukost måste ätas trots hennes hemsökelser, och tanken, att Charlie kanske ännu befann sig i huset, kom henne att skynda fram till dörren, utanför vilken dr Alec stod och väntade på henne med sitt morgonleende. Hon drog in honom i rummet

och viskade ängsligt, som om någon legat farligt sjuk i närheten:

— Är han bättre, farbror? Tala om alltsammans — nu kan jag bära det.

Somliga män hade smålett åt hennes oskyldiga för-
tvivlan och sagt henne, att detta endast var vad som
måste väntas och bäras. Men d:r Alec trodde på de
rena instinkter, som göra ungdomen vacker, önskade
hålla dem sanna och hoppades, att hans flicka aldrig
skulle, oberörd av smärta och medlidande, betrakta
en mänsklig varelse, som dukat under för lasten, hur
alldaglig den än tycktes och hur förlätlig den än an-
sågs vara. Så hans uppsyn blev allvarlig, ehuru hans
ton var munter, då han svarade:

— Jag vågar påstå, att han vid det här laget är
kry igen, för sömn är den bästa medicinen i dylika
fall. Jag förde honom hem i går kväll, och ingen
mer än du och jag vet, att han var här.

— Och ingen ska få veta det. Hur gjorde du
det, farbror?

— Smög mig ut genom biblioteksfönstret och fick
honom i väg, för luften och motionen efter det att
han doppat huvudet i kallt vatten gjorde honom gott,
och han var glad åt att få komma hem. Som du vet,
har han sina rum på nedra botten, så ingen blev
störd, och när jag gick, sov han gott.

— Tack så mycket, suckade Rose. Och Brutus?
Blev de inte rädda, när hästen kom hem ensam?

— Nej, inte alls — det förståndiga djuret begav
sig helt lugnt till stallet, och den sömniga stalldrängen
gjorde inga frågor, ty ibland, när det är sent eller
fult väder, skickar Charlie i väg hästen ensam. Så
var lugn, mitt kära barn — intet annat öga än våra
såg den stackars gossen komma och gå, och vi för-
låter honom, därför att vi älskar honom.

— Ja, men vi glömmet det ej. Jag skulle aldrig
kunna göra det, och han kommer aldrig mer att för
mig vara den Charlie, jag hållit av och känt mig så
stolt över alla dessa år. O, farbror, så sorgligt, så
sorgligt!

— Låt inte den saken komma ditt ömma hjärta
att brista, mitt barn, för det är gudilov inte obotligt!

Jag tar inte saken lätt, men jag är förvissad om att om Charlie kommer under bättre inflytande, bättrar han sig, ty hans impulser är goda och det här är hans enda last. Jag kan knappast klandra honom för vad han är, ty det är hans mor, som ställt till skadan. Jag försäkrar dig, Rose, att jag mången gång känner god lust att fara ut mot henne och ryta i hennes öra, att hon tillintetgör den odödliga själ, för vilken hon är ansvarig i himmeln.

— Gör det och rädda Charlie, innan det är för sent! utbrast Rose, som eldades av farbroderns anblick, ty han såg ut som ett retat lejon, där han gick av och an i rummet med knutna händer och blixtrande ögon.

— Vill du hjälpa mig? frågade han, i det han tvärstannade och såg på henne med en min, som kom henne att råta på sig och ivrigt svara:

— Ja, det vill jag.

— Låt då bli att älska honom — än så länge.

Det skrämde henne, men hon frågade i fast ton, ehuru hennes hjärta började klappa fortare och blodet strömmade till hennes kinder:

— Varför inte?

— För det första därför att ingen kvinna bör anförtro sin lycka åt en man utan fasta grundsatser och för det andra därför att hoppet att bli dig värdig kommer att hjälpa honom mer än alla mina böner och moralpredikningar. För det tredje därför att det kommer att erfordra allt vårt tålmod och all vår skicklighet att omintetgöra tjugufyra års verk. Förstår du, vad jag menar?

— Ja, farbror.

— Kan du säga »nej», när han ber dig säga »ja», och vänta litet på din lycka?

— Det kan jag.

— Och vill du det?

— Ja, det vill jag.

— Då är jag nöjd och känner mig lätt om hjärtat. Jag kan inte undgå att se vad som försiggår, eller att darra av fruktan, när jag tänker på att du sätter till segel utan någon bättre lots än stackars Charlie.

Nu svarade du mig, såsom jag hoppats, och jag är stolt över min flickal!

Sedan yttrades ingenting mer om saken, ty tant Plenty ropade ned dem, och dagens plikter började.

Alldenstund alla vilade efter föregående dags festligheter, hade Rose god tid på sig att meditera i lugn och ro, så hon satt i sitt lilla rum och gjorde upp planer för det nya året. Det beredde henne en stor tröst och gjorde det även lättare att bära den fruktan, hon kände för det första sammanträffande med Charlie. Hon var förvissad om att han skulle vara förkrossad av förödmjukelse och ånger, och hon föresatte sig att vara mild men uppriktig — att tadla men även trösta och försöka begagna sig av hans sinnesstämning till att hos honom ingjuta en önskan att förvärva alla de goda egenskaper, som göra en man fulländad.

Denna dåraktiga illusion upptog henne helt och hållet, där hon satt vid sitt västra fönster och såg solen gå ned. Helt plötsligt smällde det i en dörr, så att hon satte sig upprätt i sin låga stol och utbrast:

— Han kommer! Jag måste komma ihåg, vad jag lovat farbror, och vara mycket fast.

I vanliga fall tillkännagav Charlie sitt annalkande medelst något slags musik; nu varken visslade, gnolade eller sjöng han, utan kom så tyst, att Rose var förvissad om att han kände lika stor fruktan för sammanträffandet som hon, och av medlidande med hans helt naturliga förvirring icke vände sig om, då hans steg närmade sig. Hon tänkte, att han kanske skulle falla på knä, såsom han ofta brukat göra som gosse, då han uppfört sig illa, men hon hoppades, att han icke skulle göra det, ty alltför mycken ödmjukhet pinade henne. Så hon väntade ängsligt på vad han först skulle göra.

Det beredde henne emellertid en chock, när det kom, ty en stor bukett föll ned i hennes knä, och en röst, munter och djärv, sade i lätt ton:

— Här är hon, så söt och fundersam som helst. Är världen ihålig, vår docka fylld med sågspån, och önskar vi i dag gå i kloster, kusin?

Rose blev så häpen över denna oväntade kallblodighet, att hon, utan att taga någon notis om blom-

morna, tittade upp med en uppsyn, som uttryckte en sådan överraskning, förebräelse och blygsel, att det var omöjligt att missförstå den. Charlie gjorde det ej, och han hade till och med vett nog att rodna, då han sade, hastigt ehuru i samma lätta ton:

— Jag ber ödmjukt om ursäkt för — för att jag kom hit så sent i går kväll! Var inte hård mot mig, kusin, för du vet ju, att Amerika väntar, att varje man ska göra sin plikt på nyårsdagen.

— Jag är trött på att förlåta! Du ger och bryter löften lika lätt som du gjorde förr i tiden, och jag kommer aldrig mer att be dig om ett nytt, svarade Rose, i det hon lade bort buketten, ty ursäkten tillfredsställde henne ej, och hon ville icke låta muta sig till tystnad.

— Men min kära flicka, du är så fordrande, så besynnerlig i dina åsikter och blir så ond med anledning av småsaker, att en stackars karl inte kan vara dig till lags, hur han än anstränger sig, började Charlie, som kände sig högst illa till mods men var alltför stolt att visa ens hälften av den ånger, han erfor — d. v. s. inte så mycket över det fel, han begått, som inte mer över hennes upptäckt därav.

— Jag är inte ond — jag är bedrövad och besviken, ty jag väntar, att varje man ska göra sin plikt på ett annat sätt och hålla sitt ord i ytterligaste grad, liksom jag gör. Om det är att vara fordrande, gör det mig ont, och jag ska inte besvära dig mer med mina gammalmodiga åsikter.

— Bevara mig väl! En så'n uppsträckning för ingenting! Jag medger, att jag glömde — jag vet, att jag bar mig åt som en idiot, och för det ber jag dig om förlåtelse. Vad kan jag göra mer?

— Uppföra dig som en man och aldrig mer låta mig blygas så ohyggligt över dig, som jag gjorde i går kväll. Rose gav till en liten rysning, då hon tänkte därpå. Denna ofrivilliga handling pinade Charlie mer än hennes ord, och nu blev det hans tur att »blygas ohyggligt». Medan han stod tyst vid eldstaden, ljusnade plötsligt hans uppsyn; han tog upp armbandet, som han givit henne föregående dag och som nu låg på cheminéen, gick långsamt fram till henne

och sade i en ton, som var tillräckligt ödmjuk och allvarlig:

— Jag skall uppföra mig som en karl, och du skall aldrig mer behöva blygas över mig. Var endast vänlig mot mig — låt mig sätta det här på din arm och avge ett nytt löfte — denna gång svär jag att hålla det. Vill du inte lita på mig, Rose?

Det var mycket svårt att motstå den bönfallande rösten och de bönfallande ögonen, ty ödmjukheten var farlig, och om det icke varit för löftet till farbror Alec, hade Rose svarat »ja». De blåa förgätmigejerna påminde henne om hennes eget löfte, och nu höll hon det med svårighet för att emellertid efteråt vara glad däröver. I det hon sköt tillbaka det erbjudna smycket, sade hon i fast ton, ehuru hon icke vågade titta upp:

— Nej, Charlie, jag kan icke bära det ännu. Mina händer måste vara fria, om jag ska kunna hjälpa dig så, som jag bör. Jag ska vara vänlig, jag ska lita på dig, men svär ingenting, utan försök endast att motstå frestelsen, och vi kommer alla att bistå dig.

Detta tyckte Charlie inte om, och han förlorade den mark, han vunnit, genom att utbrista impulsivt:

— Jag vill inte, att någon annan än du ska bistå mig, och jag måste vara säker på att du inte sviker mig, medan jag pinar kropp och själ för att vara dig till behag, ty eljest kan det hända, att någon främling kommer och stjälar bort ditt hjärta från mig. Det skulle jag inte kunna uthärda, så jag säger dig rent ut, att i så fall kommer jag att bryta överenskommelsen och gå min undergång till mötes.

Den sista meningen förstörde alltsammans, ty den var både befallande och trotsig. Rose reste sig upp och sade med en blick och i en ton, som både förvånade och skrämde hennes åhörare:

— Mitt hjärta tillhör mig att göra med vad jag vill. Utestäng dig icke från det genom att taga alltför mycket för givet, ty du har inga anspråk på mig och kommer aldrig att ha några, såvida du icke gör dig förtjänt av dem. Kom ihåg det och varken hota eller trotsa mig hädanefter.

För ett ögonblick tvekade Charlie, huruvida han skulle besvara detta utbrott på samma sätt, så att en

allmän explosion bleve följden, eller kväva lågan med det milda svar, som dämpar vreden. Han valde den sistnämnda utvägen och gjorde den mycket effektiv genom att kasta sig på knä framför sin kränkta gudinna, såsom han ofta gjort på skämt; men denna gång var det på allvar, och det låg verklig lidelse i hans röst, då han med båda händerna grep tag i Roses klänning och utbrast:

— Nej, nej! Tillslut icke ditt hjärta för mig, ty då blir jag desperat. Jag är icke ens till hälften god nog åt ett sådant helgon som du, men du kan göra, vad du vill med mig. Jag behöver endast något, som gör mig till karl, och var kan jag finna något bättre än att försöka behålla din kärlek?

— Den är ännu icke din, började Rose, mycket rörd, ehuru hon hela tiden kände sig, som om hon var på teatern och spelade en roll.

— Låt mig i så fall vinna den. Visa mig hur, och jag ska göra vad som helst, ty du är min goda ängel, Rose, och om du kastar mig över bord, kommer jag inte att bry mig om hur jag slutar, utbrast Charlie tragiskt, i det han slog båda armarna om henne, som om hans räddning berott på att han klängde sig fast vid denna älskade medmänniska.

Bakom en ramp hade det varit oemotståndligt, men av någon anledning gjorde det nu ej något intryck på den enda åskådaren, ehuru hon icke hade tid att uppdaga skälet därtill. Trots all eldighet hade hans ord icke den rätta klangen, trots behaget i hans attityd hade hon tyckt bättre om att se honom manligt upprätt, och fastän åtbörden var full av ömhet, föranledde en subtil instinkt henne att rygga tillbaka, då hon sade med en fattning, som förvånade henne själv ännu mer än honom:

— Låt bli det där! Jag vill ingenting lova ännu, ty jag måste hysa aktning för den man, jag älskar.

Det kom Charlie att resa sig upp, blek av en djupare känsla än vrede, ty hennes tillbakaryggande sade honom tydligare än ord, hur mycket han sjunkit i hennes aktning sedan föregående dag. Minnet av det lyckliga ögonblick, då hon gav honom rosen med denna nya mildhet i blicken, rodnaden av blyghet, det ljuva

»för min skull» återvände livligt till honom och stod i skarp kontrast till det nu bortvända ansiktet, den hand, som sträckts ut för att skjuta honom tillbaka, den tillbakaryggande gestalten; och under detta ögonblick av tystnad insåg stackars Charlie, vad han förlorat, ty en flickas första tanke på kärlek är lika ömtålig som en morgons rosiga härlighet, som kan skingras av den svagaste vindfläkt.

Medvetandet därom kom honom att blekna av fruktan, ty hans kärlek var djupare, än hon visste, och han visade det, när han sade i en ton, så full av smärta och tålmod, att hon blev röd:

— Du skall känna aktning för mig, om jag kan förmå dig därtill. När jag förtjänat den, vågar jag då hoppas på något mer?

Då höjde hon blicken och såg i hans ansikte den ädla blygsel, det ödmjuka mod, som visar, att ångern är äkta och ger löfte om framgång, och med ett hjärtligt småleende, som var en styrkedryck för honom, svarade hon:

— Ja, det vågar du.

— Gud välsigne dig för de orden! Jag ger inga löften, jag ber icke heller om några, men lita på mig, Rose, och medan du bemöter mig som kusin, skall du komma ihåg, att hur många friare du än har, blir du aldrig kärare för någon av dem, än du är för mig.

Och utan ett ord till gick han, förståndigt nog, sin väg och lämnade Rose, som satte de försummade blommorna i vatten och lade undan armbandets, i det hon sade för sig själv: »Jag kommer aldrig att bära det, förrän jag känner för honom detsamma som förr. Då skall han få sätta det på min arm, och jag skall säga 'ja'.»

XI.

PÅ KITTYS BAL.

— Rose, jag har något så intressant att tala om för dig! utropade Kitty Van Tassel följande morgon, i det hon hoppade upp i ekipaget, då väninnan kommit och hämtat henne, för att de skulle ut och handla.

Kitty hade alltid något »så intressant» att omtala, att Rose lärt sig upplaga hennes meddelanden med största lugn, men det, hon nu gjorde, var något alldeles nytt, ty utan hänsyn till nyfikna åskådare utanför vagnen och derangerade hattar in i den lade Kitty armen om Roses hals och utbrast i en hänförd viskning:

— Älskade varelse, jag är förlovad!

— Jag är så glad! Det är naturligtvis Steve?

— Den rara gossen, han gjorde det i går kväll på det allra trevligaste sätt, och mamma är så förtjust. Men vad ska jag gifta mig? Och Kittys ansikte uttryckte den största ängslan.

— Hur kan du tala om det så snart? Kit, du oromantiska flicka, du borde väl tänka på din fästman och inte på dina kläder, sade Rose, som kände sig både road och skandaliserad.

— Jag tänker på min fästman, för han säger, att han inte vill ha en lång förlovning, så jag måste naturligtvis med ens börja tänka på det allra viktigaste.

— Ah, han vill göra sig säker om dig, för du är en sådan hal liten varelse, att han är rädd för att du ska göra med honom, såsom du gjorde med Jackson och de andra, inföll Rose, i det hon hytte med fingret åt sin blivande kusin, som ägnat sig åt detta nöje två gånger förr och snarare kände sig stolt än något annat över sina korta förlovningar.

— Du behöver inte gråla på mig, för jag vet, att jag har rätt, och när du varit med i sällskapslivet lika länge som jag, kommer du underfund med att det enda sättet att lära känna en man riktigt är att vara förlovad med honom. När de vill ha en, är de idel

hängivenhet, men när de tror, att de fått en, då kommer man underfund med vilka odjur de är, svarade Kitty med en snusförnuftig min, som stod i sällsam kontrast till hennes unga ansikte och yra uppträdande.

— Sorgliga utsikter för stackars Steve, såvida jag icke ger honom en vink om att vara försiktig i sitt uppträdande.

— Ah, mitt kära barn, honom är jag säker på, för mina upplevelser har gjort mig mycket skarpsynt, och jag är övertygad om att jag kan styra honom utan minsta svårighet. Vi har känt varandra i en hel evighet (Steve var tjugu och Kitty aderton år) och alltid varit de bästa vänner. Förresten är han för mig idealmannen. Jag har aldrig kunnat tåla stora händer och fötter, och hans är helt enkelt dyrkansvärda. Så är han den bästa dansör, jag vet, och klär sig ytterst smakfullt. Jag tror verkligen, att jag allra först förälskade mig i hans näsdukar — de var så bedäriska, att jag inte kunde motstå dem, sade Kitty skrattande, i det hon halade upp en stor näsduk ur sin väska och begravde sin lilla näsa i den.

— Det ser verkligen lovande ut, och jag börjar nästan tro, att du, när allt kommer omkring, har litet känsla, sade Rose i belåten ton, ty de muntra, bruna ögonen hade plötsligt fått ett ömt uttryck och blodet strömmade till Kittys kinder, då hon svarade, alltjämt döljande sitt ansikte till hälften i den älskades näsduk:

— Ja, naturligtvis! Jag har massor därav, fast jag blygs att visa det för de flesta människor, därför att det är fint att uppta allt med största nonchalans. Kära Rose, du skulle ha tyckt, att jag är en romantisk gås, om du hade sett mig i går kväll, när Steve friade, för jag faktiskt grät — han var så förfärligt allvarlig, när jag låtsades, att jag inte brydde mig om honom, och så rar och snäll, när jag sade honom sanningen. Jag visste inte, att han var sådan, men han klarade sig förtjusande och brydde sig inte ett dugg om att jag grät över hela hans förtjusande skjortbröst. Var det inte snällt av honom? För du vet ju, att han avskyr, att man stökar till hans kläder.

— Han är en äkta Campbell och har ett gott, varmt hjärta under sina fina skjortbröst. Tant Jane tror inte på känslfullhet, så han har fått lära sig att aldrig visa någon sådan, men den finns där, och och du måste uppmuntra honom till att ge den utlopp — inte dåraktigt, utan på ett sätt, som gör honom manligare och allvarligare.

— Det ska jag, om jag kan, ty fastän jag inte skulle vilja medge det för vem som helst, så tycker jag förfärligt mycket om honom och känner på mig, att Steve och jag ska komma utmärkt överens. Men nu är vi framme. Du får inte andas ett enda ord därom, i händelse vi träffar några bekanta, för jag vill, att det ska vara en djup hemlighet åtminstone en vecka, tillade Kitty, i det hon hastigt stoppade undan näsduken samtidigt med att vagnen stannade utanför den butik, till vilken de skulle.

Rose lovade det med ett småleende, ty Kittys ansikte förrådade henne, utan att det behövdes några ord; det strålade av en sådan lycka, att få ögon skulle ha underlåtit att se det.

— Bara en titt på sidenet. Du frågar mig om min åsikt i fråga om de vita sorterna, så tittar jag jag på de kulörta. Mamma säger satång, men det är inte modernt längre, och jag har föresatt mig att ha det tjockaste siden, som finns, viskade Kitty, då de frasade förbi de långa diskarna.

Medan de befunno sig på sidenavdelningen och Rose kände sig svårt frestad att beställa en vacker klänning till Kittys bal, som snart skulle gå av stapeln och som skulle bli den sista av hennes fåfångligheter, sade en röst bakom henne: Vill herrn vara snäll och säga mig, var flaneln finns? Och när hon vände sig om, såg hon en undergiven liten irländska, som tycktes vara alldeles bortkommen bland all denna lyx.

— En trappa ner till vänster, löd expeditens hastiga svar, i det han vinkade med handen, så att den frågande var lika förbryllad som förut. Rose såg det och sade vänligt:

— Jag ska visa er. Den här vägen. Rose betraktade henne närmare, då hon förde kvinnan förbi de välklädda kunderna, och något visst i det ängsliga, trötta

ansiktet, de bara, röda händerna, som höllo en mager portmonnä och en flanellapp, rörde det ädelmodiga hjärta, som aldrig kunde se nöd utan att känna en impuls att lindra den. Hon hade endast haft för avsikt att visa vägen, men nu fortsatte hon, i det hon lyssnade till det moderliga pratet om »min baby» och »svårigheten att skaffa kläder åt de större barnen, när min man är utan arbete» o. s. v. En dams närvaro gjorde det nu mycket lätt för mrs Sullivan att handla, och hennes »lilla bit» flanell växte på ett mirakulöst sätt till många, många meter av olika sorter, utan att hennes magra portmonnä blivit det minsta tunnare, då hon gick därifrån, torkande sig i ögonen.

Och när Rose åter kom upp till Kitty, blev hon tilltalad av en korpulent, silverhårig dam med välvillig uppsyn.

— Jag har väntat på er, min kära, därför att jag har bråttom och gärna vill bespara mig ett besök eller en biljett, började damen med sänkt röst, då Rose vänligt och aktningsfullt skakade hand med henne. Ni vet ju, att den stora kartongfabriken brann ned för ett par dagar sedan och att över hundra flickor blev arbetslösa. Några blev skadade och ligger på sjukhus, många har inga hem, och nästan alla behöver hjälp för tillfället. Vi har i vinter haft så många att hjälpa, att jag knappast vet, vart jag ska vända mig, ty nöden är stor, och jag har haft mitt finger i så många portmonnäer, att jag nästan skäms att titta mer. Varje litet bidrag — Ah, tack så mycket! Jag var säker på att ni inte skulle svika mig. Och mrs Gardener tryckte varmt den lilla hand, som så hastigt vandrade ned i portmonnäen och kom ut igen, så rikligt fylld.

— Låt mig veta av, när jag kan hjälpa, och tack för att ni låtit mig deltaga i ert goda verk, sade Rose, glömsk av alla vackra klänningar, när hon såg damen avlägsna sig med ett gillande småleende över sitt vackra gamla ansikte.

— Du extravaganta varelse! Hur kunde du ge henne så mycket? viskade Kitty, vars nyfikna ögon urskilt tre siffror på den sedel, som så hastigt bytt ägare.

— Jag tror, att jag skulle kunna ge mrs Gardener mitt huvud, om hon bad mig om det, svarade Rose i lätt ton. Så vände hon sig om mot sidenet. Vilket har du bestämt dig för? Det gulvita eller det blåa?

— Jag har inte bestämt någonting förutom det att du ska ha det skära och bära det på min bal, svarade Kitty.

— Nej, det har jag inte råd till just nu, ty jag överskrider aldrig mina nålpenningar, och det måste jag, om jag köper mera kläder. Kom nu, så går vi, om du har alla de prover, du önskar. Och Rose avlägsnade sig hastigt, glad över att kunna hålla fast vid två föresatser, nämligen att för exemplets skull klä sig enkelt och att icke vara extravagant annat än då det gällde att hjälpa andra.

— — —
Så Rose hade ingen ny klänning på Kittys bal och drog en liten suck, då hon tog på sig sin blekblåa sidenklänning, uppfiffad med moln av gauze de Chambéry. Men ett småleende, glatt och älskligt, följde genast efter, när hon lade till de klasar av förgättnigej, som Charlie trollat fram med tillhjälp av en tysk trädgårdsmästare; ty hon hade utfört en del av sin plan, och prinsen var — till sin stora förtjusning — inbjuden att eskortera henne, ehuru han förståndigt nog icke gjorde några bedyranden, utan visade sin tacksamhet genom att uppföra sig som en exemplarisk gentleman. Det gladdo Rose, ty den forna förödmjukelsen och en uppriktig önskan att sona den förlänade honom en tankfull värdighet, som var mycket effektiv.

Tant Clara kunde icke gå, så tant Jessie var »förkläde» och tog sig förtjusande ut i sin pärlfärgade klänning med en läcker spets över det alltjämt yppiga håret.

Mrs Jessie iakttog sina tre långa söner med ett slags förundran, ty Archie var en stilig karl, allvarlig och ganska tillbakadragen. »Kadetterna» såsom Will och Geordie kallade sig, voro så granna som helst, och ingen kan beskriva den vända, de uthärdade denna kväll till följd av trånga skor och höga kragar. Men det var endast åt varandra de anförtrorde dessa lidan-

den under de sällsynta ögonblick av vila, då de kunde stå på en värkande fot med huvudena behagligt nedsjunkna innanför de torterande kragarna, som raspede deras öron, så att örsnibbarna blevo scharlakansröda. Dessa ögonblick voro emellertid korta, och de spartanska gossarna fortsatte att dansa med småleende uppsyner, oförfärade trots den vända, som ansatte dem, »både för- och akteröver», såsom Will sade.

Mrs Janes par bildade en sällsam kontrast till varandra, och inte ens denna stränga disciplinkvinna kunde återhålla ett småleende, då hon betraktade dem. Steve var överdådig och hade kunnat gifta sig på fläcken, så superfina var hans frack, så glänsande hans linne, så fulländad handskarnas passform, under det att stolthet och lycka till den grad jäste inom hans unga bröst, att det varit fara för en explosion, om icke dansen visat sig vara en säkerhetsventil, ty hans starkt utvecklade sinne för det passande ville icke tillåta honom att på annat sätt ge utlopp åt sin sinnesrörelse.

Kitty kände inga sådana betänkligheter och såg ut som en uppspelt liten zigenerska. Att se henne och Steve dansa var något, som kunnat förmå den allra vresigaste gamla ungarl eller suraste gamla mamsell att småle, ty ett lyckligt älskande par är alltid en vacker syn, och två så muntra små gräshoppor som dessa får man sällan se.

Under tiden stod Mac med glasögonen på näsan och åsåg broderns prestationer med ungefär samma uppsyn, som en godmodig newfoundlandshund skulle åse en liten terriers krumsprång, emottog med tacksägelse de vägledning, som Steve andades i hans öra, då han passerade förbi, och glömde dem alla minuten efteråt. När Mac icke var upptagen på detta sätt, stod han med tummarna nedstuckna i västfickorna och betraktade vimlet som en fundersam filosof med glad uppsyn, smålog ofta för sig själv, då någon lustig tanke drog genom hans hjärna, rynkade pannan, då något elakt skvaller nådde hans öra, eller störrade i oförställd beundran, då ett vackert ansikte eller en vacker figur fångade hans blick.

— Jag hoppas, att de inte dansar livet ur flickan,

för var och en av dem tycks vara angelägen om att ta en sväng med henne — till och med din allvarliga Mac, sade mrs Jessie till mrs Jane, då dansen fortgått några timmar, och hon såg Archie överlämna Rose åt sin kusin, som förde henne bort med triumferande uppsyn.

— Hon är mycket snäll mot honom, och hennes inflytande är utmärkt, för han är nu vid den ålder, då en ung kvinnas åsikt har större vikt för honom än en gammals. Fast han är alltid mycket god mot sin mor, och jag känner på mig, att han en gång blir mig en stor tröst. Han är en av dem, som inte gifter sig förrän sent, om han någonsin gör det, för han är förtjust i böcker och ett lugnt liv, svarade tant Jane, som kom ihåg, hur många gånger hennes son uttalat såsom sin åsikt, att filosofer aldrig borde gifta sig, och framhöll Plato såsom ett exempel på den visdom, som endast en ogift man kan förvärva, under det att hennes man tog parti för Sokrates, för vilken han kände den livligaste sympati, ehuru han icke vågade medge det.

— Ah, jag vet just inte det. Sedan min Archie överraskade mig med att förlora sitt hjärta, såsom han gjorde, är jag beredd på vad som helst och råder dig till detsamma. Det skulle inte alls förvåna mig, om Mac gjorde någonting anmärkningsvärt i den vägen, ehuru jag medger, att han än så länge icke visat några tecken därtill, svarade tant Jessie skrattande.

— Det kommer inte att bli åt det hållet, det kan du vara förvissad om, för hennes öde är beseglat. Bevara mig väl, vad det är sorgligt att se en så överlägsen flicka redo att kasta bort sig på en vacker syndabock. Jag vill inte nämna några namn, men du förstår mig.

— Jag är naturligtvis mycket ängslig, och detsamma är Alec, men det blir kanske den ena partens räddning och den andras lycka, för somliga kvinnor älskar att ge mer, än de tar emot, sade mrs Jessie, i det hon inom sig undrade för tusende gången, varför bror Mac någonsin gift sig med den lärda miss Humphries.

Rose var mycket munter denna kväll och fann Mac

fullt redo för något roligt, vilket var tur, ty hennes första ord ledde dem in på ett lustigt samtalsämne.

— O, Mac, Annabel har just anförtrott mig, att hon är förlovad med Fun See! Betänk endast, att hon en vacker dag har ett hushåll i Kanton och får säga till om rättor, hundvalpar och fågelbon till middag, viskade Rose, som kände sig alltför road av denna nyhet för att kunna behålla den för sig själv.

— Vid Confucius! Sådana angenäma framtidsutsikter! Och Mac brast i skratt, till stor förvåning för de kringstående, som undrade, vad det fanns för lustigt hos den vise kinesen. Men det är i alla fall ganska oroande att se dessa barnungar gå an så där. Tycks vara smittosamt — ett slags ny scharlakansfeber — av Annabels kinder och Kittys klänning att döma, tillade han, i det han med alltjämt tindrande ögon betraktade de båda ovannämnda damerna.

— Var inte oridderlig, utan gå du och gör sammaledes, ty det tycks vara på modet. Jag hörde mrs Van säga till gamla mrs Joy, att det här tycks bli ett giftasår, så du blir säkert smittad, svarade Rose, i det hon tog in några rev i sitt släp, ty trots all undervisning fann Mac det alltjämt svårt att hålla sina långa ben utanför denna manfälla.

— Det tycks inte vara någon plågsam sjukdom, men jag måste vara försiktig, ty just nu har jag inte tid att vara sjuk. Vilka är symptomen? frågade Mac, i det han sökte förena det nyttiga med det nöjsamma och inhämta kunskaper, medan han gjorde sin plikt.

— Om du någonsin kommer tillbaka, ska jag tala om det för dig, svarade Rose skattande, då han dansade ut åt orätt håll, stötte ihop med en annan kavaljer och återvände med så allvarlig uppsyn, som om han skött i sin figuré alldeles rätt.

— Välan, tala nu om för mig, hur »man inte ska göra det», sade han, när Rose i sin tur hade fladdrat av och an.

— Ah, du ser en ung flicka, som förefaller dig ovanligt förtjusande — det kommer inte an ett dyft på huruvida hon är det eller ej — och du börjar tänka en hel del på henne, önska träffa henne och

bli sentimental och löjlig i allmänhet, började Rose, som fann det ganska kinkigt att ge en diagnos av den mest mystiska sjukdom som finns under solen.

— Jag tycker inte, att det där låter lockande. Kan jag inte finna ett motgift någonstans, för om det ligger i luften nu i år, får jag det säkert, och det visar sig kanske ödesdigert, sade Mac, som kände sig vid gott humör och tyckte om att pigga upp Rose, ty till följd av en liten vink, farbror Alec givit honom, misstänkte han, att hon hade litet tråkigheter.

— Jag hoppas, att du blir smittad, för då blir du så lustig.

— Tar du hand om mig, liksom du gjort en gång förr, eller har du dina händer fulla?

— Jag ska hjälpa dig, men vet du, med Archie och Steve och — Charlie får jag alldeles tillräckligt att göra. Det blir bäst, att du skaffar dig det lätt första gången, så att du inte behöver så mycken omvårdnad.

— Gott! Hur ska jag börja? Jag ber dig upplysa min okunnighet och sätta mig i gång på rätt sätt.

— Gå omkring och var tillsammans med människor, visa dig älskvärd och sitt inte i en vrå och iakttag människor, som om de vore marionetter, som dansar för ditt höga nöje. Jag hörde mrs Van en gång säga, att närhet uträttar underverk, och hon bör känna till den saken, eftersom hon gift bort två döttrar och just förlovat en tredje med »en synnerligen älskvärd ung man».

— Herreje! Kuren låter värre än sjukdomen. Närhet, eh? Kanske jag just i detta ögonblick befinner mig i största fara och inte kan fly för livet, sade Mac och lade armen om hennes midja för att valsa ut med henne.

— Var inte orolig men tänk på hur du dansar, för Charlie tittar på oss, och jag vill, att du gör ditt bästa. Det där är bra — låt oss dansa hela varvet, för jag tycker om att dansa vals och får aldrig någon bra dansör annat än gossarna, sade Rose och blickade med ett gillande småleende upp till honom, ty hans starka arm ledde henne säkert bland paren och hans fötter höllo felfritt takten.

— Det här är verkligen bra mycket bättre än stolen, som jag ägnat mig åt med en sådan energi, att jag brutit ryggen av två »damer» och nästan förstört den gamla gungstolen. Emellanåt tog jag mig en sväng med denna tunga »dam», i tanke att det skulle vara en god övning, för den händelse att jag någonsin skulle få dansa med korpulenta damer. Och Mac antydde med en knyck på huvudet Annabel, som glatt klunsade i väg med mr Tokio, vars gula ansikte strålade, då hans om glaskulor påminnande ögon vilade på hans mulliga fästmö.

I det hon lade band på sin munterhet vid tanken på Mac och den gamla gungstolen, sade Rose i förebrående ton:

— Ehuru en hednisk kines, borde Fun komma dig att blygas, för han gjorde inga fäniga frågor, utan gick och friade som en förståndig liten man, och jag hyser inte minsta tvivel om att Annabel kommer att bli mycket lycklig.

— Välj åt mig en lämplig gudom, och jag ska försöka tillbedja. Kan jag göra mer för att skaffa min karaktär upprättelse? svarade Mac, i det han säkert landsatte sin dam och började fläkta henne med solfjädern.

— Hur skulle det vara med Emma? frågade Rose, vars sinne för det löjligen var starkt utvecklat och som icke kunde motstå sin lust för att göra Mac förfärad.

— Aldrig! Det ilar i mina tänder, när jag tittar på henne i kväll. Jag antar, att den där toaletten är »förfärligt söt och efter sista modet», men jag tycker, att hon ser ut som en rutig glass. Och Mac vände henne med en rysning ryggen, ty han var mycket känslig för alla slags dissonanser.

— Ja, det gör hon verkligen, och den där blandningen av choklad, ärtgrönt och skärt är helt enkel avskysvärd, ehuru många nog anser den »chic», för att använda ett av hennes favorituttryck. Jag antar, att du kommer att klä din hustru som en spartansk matrona på Lycurgus' tid, tillade Rose, skrattande.

— Jag väntar, tills jag fått henne, innan jag bestämmer det. Men en sak är jag säker på — hon

kommer inte att klä sig som en grekisk danserska från Perikles' tid, svarade Mac och betraktade med stort ogillande en ung dam, som, därför att hon hade en statyisk figur, fördrog knappa och åtsittande kläder.

— Alltså tjänar det ingenting till att föreslå denna klassiska varelse. Ja, eftersom du avvisar mitt första förslag, ska jag inte fortsätta, utan se mig omkring i lugn och ro, och det blir bäst, att du gör likadant. Allvarligt talat, Mac, så skulle litet mer munterhet och litet mindre studier göra dig gott, ty du kommer att bli gammal i förtid, om du sitter med näsan över böckerna så mycket.

— Jag tror inte, att det här i rummet finns en yngre eller muntrare fyr än jag, ehuru jag kanske inte uppför mig som en dansande dervisch. Men jag medger, att du har rätt i fråga om böckerna, för det finns många slags omåttlighet och ett bibliotek utövar samma dragningskraft på mig som en krog på en drinkare. Jag blir nog nödsakad att avlägga ett nykterhetslöfte och korka till den enda flaskka, som frestar mig — bläckhornet.

— Jag ska säga dig, hur du kan göra det lättare för dig att vara avhållsam. Sluta att studera och skriv i stället en roman, i vilken du lägger ned all din visdom, så klarnar hjärnan till en ny start. Gör det! Jag skulle så gärna vilja läsa den, utbrast Rose, helt förtjust i denna plan, ty hon kände sig förvissad om att Mac kunde göra vad han ville i den vägen.

Och sedan avlägsnade hon sig med Charlie, som inväntade sin tur, och Mac vankade omkring, inom sig undrande, huruvida hans blivande hustru fanns med i vimlet.

Strax före supén möttes flera unga damer inne i damgarderoben för att reparera sina skavanker, och som de voro väninnor, började de prata, medan de glättade ut sina lockar och en kammarjungfru sydde fast eller fäste med knappnålar de lösslitna volangerna.

När var och en hade frågat alla de andra: »Hur tar jag mig ut i kväll, kära du?» och med vederbörlig entusiasm fått till svar: »Riktigt förtjusande, älskling!» sade Kitty till Rose, som hjälpte henne att återställa ordningen i det kaos, vartill många

danser reducerat hennes lockar: Apropå det, så är unga Randal halvdöd av längtan efter att bli presenterad för dig. Får jag göra det efter supén?

— Nej tack! svarade Rose i mycket bestämd ton.

— Jag kan verkligen inte se någon anledning därtill... började Kitty i missbelåten men ingalunda förvånad ton.

— Det måtte du allt göra ändå, ty varför skulle du eljest inte ha presenterat honom, när han bad därom? Du brukar sällan nedlåta dig till att tänka på etiketten, så varför gjorde du det nu?

— Jag ville inte gärna göra det, förrän jag hade — du är så kinkig — jag tänkte, att du skulle säga »nej», men det kunde jag inte säga honom, stammade Kitty.

— Jag vill inte vara ohövlig, kära du, men jag måste verkligen avböja, för jag kan inte känna sådana människor, ehuru jag sammanträffar med dem här, sade Rose, som kom ihåg Charlies avslöjande på nyårsdagens kväll och förhårdade sitt hjärta mot mannen, som blivit hans fördärv såväl då som vid många andra tillfällen, enligt vad hon hade anledning att tro.

— Jag kunde inte hjälpa det! Gamla mr Randal och pappa är goda vänner, och fast jag talade därom, ville min bror Alf inte på några villkor veta av, att jag hoppade över den där karlen, förklarade Kitty ivrigt.

— Och dock har Alf förbjudit dig att åka skridsko eller åka ut med honom, ty han vet bättre än vi, hur olämplig han är att umgås med oss.

— Jag skall säga upp bekantskapen i morgon, om jag kunde, men jag måste naturligtvis visa mig artig mot honom i mitt eget hem. Hans mor är i sällskap med honom, och han vågar inte uppföra sig så, som han gör på deras ungarlilställningar.

— Hon borde inte ha tagit honom med sig hit, förrän han visat benägenhet för att bättra sig. Jag vet, att saken inte angår mig, men jag önskar, att folk inte låte sina söner gå sin undergång till mötes och sedan vänta, att vi, flickor, ska bemöta dem som anständig människor. Rose talade i en energisk visk-

ning, men Annabel hörde henne och vände sig om med pudervippan i handen:

— Gud, Rose, vad är det du talar om att gå sin undergång till mötes?

— Jag vädjar till er, eftersom ni hört mig och vi är ensamma här. Anser ni, att unga Randal är en lämplig ung man att vara tillsammans med? sade Rose, i det hon med ängslig min vände sig till Annabel och Emma, ty hon fann det icke lätt att hålla fast vid sina principer, när hon därigenom förargade sina vänner.

— Usch, nej då! Han är riktigt gräslig! Pappa säger, att han och Gorman är de vildaste unga män, han vet, och i stånd att fördärva hela kotteriet. Jag är så glad, att jag inte har några bröder, svarade Annabel och pudrade lugnt sina skära armar.

— Jag för min del tycker, att detta slags kräsenhet är mycket opassande — du får ursäktas, att jag säger det, Rose. Vi anses inte känna till något om ett vilt och utsvävande levnadssätt och dylikt, utan vi ska bemöta alla män lika och inte vara bråkiga och pryda, sade Emma.

— Ah, men vi känner till, och om vår tystnad och hövlighet inte har någon verkan, bör vi försöka med något annat... Och farbror Alec har sagt, att jag inte bör göra den mannens bekantskap, och det vill jag inte.

— Ja, men jag känner honom, och han har bjudit upp mig till första valsen efter supén. Han för fullt ut lika bra som din kusin Charlie och är riktigt bedårande, tycker somliga, genmålde Emma med en knyck på nacken, ty prins Charmant tillbad icke vid hennes altare och det kränkte hennes fåfånga.

Under hela supén höll Charlie sig i Roses närhet, och hon var riktigt nöjd med honom, ty han drack endast kaffe, och hon såg honom ruska på huvudet, när unge Van gav honom ett tecken att följa med ut i förrummet, varifrån ljudet av smällande korkar hörts ganska ofta under kvällens lopp.

— Den kära gossen, han gör sitt bästa! tänkte Rose, som önskade sig ett tillfälle att visa, hur hon beundrade hans självförnekelse; men då de lämnade

matsalen tillsammans med tanterna, som skulle gå hem tidigt, kunde hon endast säga till honom: Om jag inte hade lovat farbror att komma hem så fort som möjligt efter midnatt, skulle jag stanna och dansa en vals med dig, för du har gjort dig förtjänt av en belöning i kväll.

— Tusen tack! Men jag går samtidigt med er, svarade Charlie, som förstod både hennes blick och hennes ord och kände sig tacksam för dem. Jag ska vara i hallen, när ni kommer ner.

Men när Rose kom ned, var Charlie icke i hallen, och sedan hon väntat några minuter, erbjöd Mac sig att gå efter honom, ty tant Jane höll alltjämt på att leta där uppe efter en bortkommen galosch.

— Var snäll och säg, att jag är färdig men att han inte behöver komma, om han inte vill, sade Rose, som inte ville visa sig alltför fordrande gentemot den lovande botgöraren.

— Om han är inne i byfférummet, ska jag ha honom med mig ut, oavsett vem som är där inne! brummade Mac för sig själv, då han begav sig in i det lilla rum, dit herrarna drogo sig tillbaka i och för förfriskningar, när andan föll på dem, vilket den gjorde titt och tätt. Dörren stod på glänt, och Charlie tyckte just ha kommit in, ty Mac hörde en välbekant röst utropa i fryntlig ton:

— Kom hit, prins! Du kommer just lagom att vara med och dricka Steves skål.

— Kan inte stanna. Kilade bara in för att säga god natt, Van. Har haft mycket trevligt, men jag är i tjänstgöring och måste gå.

— Det där är ett nytt knep. Ta i alla fall ett glas i pålsen nu och kom tillbaka, när du följt damerna hem, sade den unge värden.

— Charlie har slagit sig på helighet, och det tycks inte bekomma honom väl, sade den ena av de två unga män, som vardera upptogo flera stolar.

— Det blir nog bäst, att du själv, Barrow, går hem tidigt, för annars förorsakar din tunga, att du råkar illa ut, svarade Charlie, medveten om att han borde följa sitt eget råd och dock stannande kvar,

nervöst dragande på sig handskarna, medan unge Van fyllde glaset.

— Raska på, svåger! Här har du, prins! Och Steve räckte kusinen ett glas över bordet, alltför uppspelt att tänka på vad han gjorde, ty alla gossarna kände till Charlies svaghet och sökte försvara honom mot den.

Men innan Charlie hunnit taga emot glaset, kom Mac hastigt in och framförde sitt ärende i förkortad och ganska befallande form: Rose väntar på dig! Raska på!

— All right! God natt, gossar! Och Charlie lade i väg, som om namnet haft förmågan att hejda honom just då han stått i begrepp att bryta det löfte, han givit sig själv.

— Seså, Solon, drick ett glas och ge oss ett bröllopskväde på din bästa grekiska. Din skål! Och Steve förde glaset till sina läppar, då Mac slog det ur hans hand med så blixtrande ögon, att brodern stirrade som en idiot på honom, vilket tycktes göra Mac ännu mer upprörd, ty han vände sig till sin unge värd och sade i en ton, som kom de båda ungherrarna på stolarna att sätta sig upp:

— Jag ber om ursäkt, Van, för att jag stökar till så här, men jag uthärdar inte att se min egen bror fresta en annan man över hans förmåga eller bära sig själv åt som ett djur. Det är rent språk, men jag kan inte låta bli att säga, vad jag tänker, för jag vet, att ingen av er med vett och vilja skulle kunna tillfoga Charlie något ont, och det gör ni, om ni inte låter honom vara i fred.

— Varför ger du mig på huden? Jag har inte gjort någonting. Man måste väl vara artig mot sina gäster, eller hur? sade Van godmodigt.

— Ja, men det är inte artig att truga eller skämta med en gäst, så att han gör, vad du vet och vad han vet, är skadligt för honom. Det där är bara ett glas vin för dig, men för Charlie är det rena fördärvet, och om Steve vetat, vad han gjort, hade han hellre huggit av sig högra handen, än han räckt honom det.

— Menar du, att jag är onykter? frågade Steve och ilsknade till som en liten stridstupp.

— Av sinnesrörelse — inte av champagne, hoppas jag, för jag skulle inte erkänna dig som min bror, om du vore det, svarade Mac. Hör på, gossar, fortsatte han i lugnare ton. Jag vet, att jag inte bort explodera på det här våldsamma sättet, men jag kunde verkligen inte låta bli det, när jag hörde, vad ni sade, och såg, vad Steve gjorde. Och eftersom jag har börjat, kan jag likaså gärna tala ut och säga er, att prinsen inte tål vid dylikt. Han försöker undfly frestelsen, och var och en, som leder honom in i den, gör sig skyldig till en feg och syndig handling, ty förlusten av ens självaktning är svår nog, utan att man därtill ska förlora något ännu dyrbarare, som gör livet värt att leva. Tala inte om för honom, vad jag sagt, men hjälp honom, om ni kan, så att ni aldrig behöver göra er själva den förebråelsen, att ni vet med er, att ni hjälpt till att förstöra en medmänniska till kropp och själ.

Det var tur för framgången av Macs första korståg, att hans åhörare voro gentlemän och nyktra; så hans utbrott blev icke mottaget med hänskratt, utan de hörde på under tystnad, och deras ansiktsuttryck förändrades från överraskning till ledsnad och ånger. Van slog åter ned korken i buteljen, slängde ifrån sig korkskruven, räckte Mac handen och sade hjärtligt:

— Du är en första klassens hedersprick! Jag för min del ska göra mitt bästa att stödja Charlie, för han är den präktigaste karl, jag vet, och han ska inte gå under, liksom stackars Randal, om jag kan förhindra det!

Ett bifallsmummel från de andra tycktes uttrycka allmänt instämmande, och efter att tacksamt ha tryckt den andras hand, drog Mac sig tillbaka till dörren, angelägen om att få ge sig i väg. Då han återvände till modern, tänkte han med ett humoristiskt småleende: »Min roman börjar med att jag ser efter andra flickors friare i stället för att jag själv skaffar mig en fästnö. Men jag kan inte tala om det för Rose, så hon kan inte skratta åt mig.

XII.

TANT CLARAS PLAN.

En dag emottog Rose följande biljett från mrs Clara:

»Mitt söta barn!

Ha medlidande med min stackars gosse och muntra upp honom med din åsyn, ty han är så dyster, att jag riktigt pinas av att se honom sådan. Han har gjort upp en ny plan, som synes mig utmärkt, om du endast vill ge ditt samtycke till den. Låt honom komma och hämta dig till en åktur i eftermiddag och tala med dig om saken. Det kommer att göra honom ofantligt gott, och jag blir dig särdeles förbunden.
Din tillgivna tant Clara.»

Rose läste igenom biljetten två gånger och stod sedan och funderade ett ögonblick, i det hon förstrött blickade genom fönstret ned till den lilla viken. Åsynen av flera gestalter, som gled av och an över dess tillfrusna yta, kom henne att tänka på ett sätt att undgå åkturen, som hon fruktade av mer än ett skäl. Det blir tryggare och trevligare, sade hon, i det hon gick fram till sitt skrivbord, där hon skrev följande svar:

»Kära lilla tant! Jag är rädd för Brutus, men om Charlie vill följa med mig ut och åka skridsko, skulle jag tycka mycket om det, och det skulle göra oss båda gott. Där kan jag med odelad uppmärksamhet höra på den nya planen. Så var snäll och hälsa honom och säg, att jag väntar honom klockan 3.

Din Rose.»

Punktligt på slaget 3 infann sig Charlie med sina skridskor på armen och en mycket belåten uppsyn, som blev ännu belåtnare, då Rose kom ned i en

sälskinnsjacka och röd kjol, så lik den hon haft för flera år sedan, att han, då han tog hennes skridskor, ofrivilligt utbrast:

— Du är så lik den lilla Rose, att jag knappast känner igen dig, och det påminner så om flydda tider, att jag åter känner mig sexton år gammal.

— Det är just så man bör känna sig en sådan dag som denna. Låt oss nu ge oss i väg och ta oss en tur, innan det kommer någon. Det är bara några barn därnere nu, men eftersom det är lördag, dröjer det inte länge, förrän det kommer en massa folk, svarade Rose, och snart voro de lika muntra och varma som barnen omkring dem, ty isen befann sig i gott tillstånd, februarisolen strålade, och den skarpa vinden förlånade deras kinder en varm färg.

— Berätta nu om den plan, din mor talade om, började Rose, då de gled fram över isen, ty Charlie tyckte ha glömt allt utom nöjet att få ha henne för sig själv.

— Plan? Ah, ja visst! Den är helt enkelt den, att jag i nästa månad reser ut till min far.

— Verkligen? Och Rose såg både förvånad och klenrogen ut, ty detta var icke någon ny plan.

— Ja, verkligen. Du tror det nog ej, men jag ska göra det, och mor ämnar följa med mig. Vi har emottagit ett brev från guvernören, och han säger, att om hon inte kan skiljas från sin stora baby, ska hon följa med, så blir vi alla lyckliga tillsammans. Vad säger du därom?

— Jag tycker ofantligt mycket om det, men jag blir riktigt andfådd vid tanken på att tant ska resa, när hon aldrig förr velat höra talas därom.

— Hon är inte nu heller vidare förtjust i planen, och det är endast på ett villkor, som hon samtycker.

— Vilket är det? frågade Rose och försökte frigöra sina händer, ty en blick på Charlies ansikte kom henne att misstänka vad som skulle följa.

— Att du följer med oss, svarade Charlie, och fasthållande hennes händer, tillade han hastigt: Låt mig tala ut, innan du säger något. Jag menar inte, att något ska förändras, förrän du är redo, utan att du, om du är villig att uppge allt annat, ska leva

tillsammans med oss någonstans, så länge du vill. Varför skulle du inte kunna följa med oss på ett eller två år? Vi har aldrig fått vår andel av dig. Far skulle bli förtjust, mor nöjd och jag den lyckligaste man i världen.

— Vem har gjort upp denna plan? frågade Rose, så fort hon hämtat sig litet.

— Mor föreslog den — jag skulle icke ens ha vågat drömma om en sådan rikedom. Jag hade beslutat mig för att resa ensam, och när jag omtalade det för henne, blev hon förtvivad, ända tills hon kom på denna överdådiga idé. Sedan blev det naturligtvis lätt för mig att hålla fast vid det beslut, jag fattat.

— Varför beslöt du dig för att resa, Charlie?

— Därför att jag inte vågar stanna här, svarade han med sänkt blick och röst.

— Är det så svårt? frågade hon medlidsamt.

— Ja, mycket! Jag har inte det moraliska modet att möta förlöjligande, och det förefaller mig så tarvligt, att jag ska gömma mig bara därför att jag fruktar att bryta mitt ord. Jag vill hålla det den här gången, Rose, om jag så ska resa till världens ände för att göra det.

— Det är icke fegt att fly frestelsen, och ingen, vars åsikt är något värd, förlöjligar ett försök att övervinna sig själv. Fäst dig inte därvid, Charlie, utan var fast, och jag är förvissad om att du ska lyckas.

— Du vet inte, vad det vill säga, och jag kan inte tala om det för dig, ty inte förrän jag försökte uppge det, visste jag, vilket grepp det fått på mig. Jag trodde, att det bara var en vana, som skulle vara lätt att lägga bort, när jag ville det, men det är starkare än jag, och emellanåt känner jag mig, som om jag vore besatt av en djävul, som prompt vill övervinna mig, hur mycket jag än kämpar emot.

Han släppte hennes händer, då han sade detta, liksom i förtvivlan; och som om han varit rädd för att säga för mycket, lämnade han henne en minut och åkte bort för full fart, liksom om han verkligen velat »bege sig till världens ände» för att undkomma fienden inom honom.

Rose stod orörlig, förfärad över denna plötsliga kännedom om hur mycket svårare det onda var, än hon någonsin kunnat tänka sig. Vad borde hon göra? Hur skulle hon kunna vara sann både mot honom och sig själv?

Innan hon fått denna fråga besvarad, var han tillbaka hos henne och såg ut, som om han lämnat alla bekymmer bakom sig, ty hans sinnesstämningar skiftade som vinden.

— Du får inte stå stilla, sade han, i det han fattade hennes ena arm och drog henne med sig. Glöm mina utgjutelser och besvara min fråga. Följer du med oss, Rose?

— Inte nu! Det är för mycket begärt, Charlie, och jag vill ingenting lova, därför att jag inte kan göra det uppriktigt, svarade hon i så fast ton, att han förstod, att alla böner voro gagnlösa.

— Ska jag således resa ensam och lämna kvar alla, jag håller av?

— Nej. Ta din mor med dig och gör ditt bästa att försona dina föräldrar med varandra. Du skulle inte kunna ägna dig åt ett bättre uppdrag.

— Hon följer inte med utan dig.

— Jag tror, att hon gör det, om du håller fast vid ditt beslut. Jag hoppas, att du inte uppger det?

— Nej. Jag måste resa någonstans, för här kan jag inte stanna, så jag kan lika så gärna bege mig till Indien, eftersom det bereder min far glädje, svarade Charlie.

— Det kommer det att göra mer, än du tror. Omtala hela sanningen för honom, så får du se, med vilken glädje han hjälper dig och vilken uppriktig aktning han kommer att känna för dig och för vad du gjort.

— Om du känner aktning för mig, bryr jag mig inte om vad andra tänker, svarade Charlie, som med en älskandes envishet klängde sig fast vid vad som var dyrbart för honom.

— Det kommer jag att göra, om du är nog man att resa och göra den plikt, du är skyldig din far och dig själv.

— Och när jag gjort det — får jag då komma

tillbaka till dig, Rose, och hämta min belöning? frågade han, i det han tog i besittning hennes hand, som vilade på hans arm, som om den redan tillhört honom.

— Jag önskar, att jag kunde svara så, som du önskar. Men hur ska jag kunna lova något, när jag icke är säker på någonting? Jag älskar dig ej så, som jag borde, och kommer kanske aldrig att göra det. Så varför envisas med att binda mig på detta sätt? Var ädelmodig, Charlie, och be mig ej, bönföll Rose, pinad av hans ihärdighet.

— Jag trodde, att du älskade mig. Det såg i hög grad så ut för en månad sedan, såvida du icke börjat kokettera, och det kan jag inte tro riktigt.

— Jag började älska dig, men du gjorde mig rädd för att fortsätta, mumlade Rose och försökte omtala sanningen skonsamt.

— Den där fördömda ovanan! Vad kan man göra, när ens värdinna ber en dricka vin med henne? Och Charlie såg ut, som om han kunnat fördöma sig själv ännu mer.

— Man kan säga »nej».

— Jag kan det ej.

— Ah, det är just det tråkiga i saken! Du har aldrig lärt dig att säga det ens till dig själv, och nu, när det är så svårt, vill du, att jag ska hjälpa dig.

— Och du vill det ej.

— Jo, jag vill det genom att visa dig, att jag för din skull kan säga det till mig själv. Och Rose blickade upp med en uppsyn, som uttryckte en sådan ömhet och sorg, att han icke kunde betvivla hennes ord, som lände honom till både förebräelse och tröst.

— Mitt lilla helgon! Jag förtjänar inte ens hälften av din godhet mot mig, men jag ska göra det, och utan att klaga ska jag resa för att göra mitt bästa — för din skull, utbrast han, rörd av hennes sorg.

XIII.

STACKARS CHARLIE!

Trots mycken inre upproriskhet höll Charlie fast vid sin föresats, och när tant Clara kom underfund med att alla övertalningar voro gagnlösa, gav hon efter och gjorde sig redo att följa med honom — ehuru hon befann sig i ett tillstånd av kronisk förtrytelse mot världen i allmänhet och Rose i synnerhet. Det gick den stackars flickan mycket illa under denna tid, och om icke farbrodern varit, hade hon haft det ännu svårare. Han var ett slags pansar, från vilket tant Claras klagolåt, förebråelser och vredgade blickar studsade tillbaka i stället för att såra det hjärta, mot vilket de voro riktade.

Nu gingo dagarna fort, ty alla tycktes vara angelägna om att få skilsmässan överstökad så fort som möjligt, och förberedelserna fortgingo hastigt. Det stora huset gjordes i ordning att bommas till för ett år, och avskedsvisiter avlades. Rose önskade av hela sitt hjärta, att »Rajan» redan hade avseglat, ty då skulle hon känna sig riktigt trygg; dessa avskedsfester voro nämligen farliga för den, som just lärt sig att säga »nej».

— Halva månaden har avlupit bra. Om vi endast kan komma över dessa sista veckor, ska jag känna mig betydligt bättre till mods, tänkte Rose en stormig, regnig februarimorgon, då hon var på väg ned från sitt rum.

När hon öppnade dörren till biblioteket för att hälsa på farbrodern, utbrast hon:

— Nej, men Archie! — Så tvärstannade hon på tröskeln, slagen av förfäran, ty i kusinens kritvita ansikte läste hon underrättelsen om någon olycka.

— Hysj! Var inte rädd. Kom in, så ska jag tala om det för dig, viskade han, i det han ställde ifrån sig en flaska, han just tagit fram ur farbroderns medikamentskåp.

Rose förstod och lydde, ty tant Plenty var svårt

ansatt av sin reumatism och måste komma i åtnjutande av sin morgonsömn.

— Vad är det? frågade hon och såg sig omkring i rummet, som om hon väntat att åter få se det, hon sett där nyårsdagen på kvällen. Men Archie var ensam, och efter att ha dragit henne med sig fram till medikamentskåpet svarade han, uppenbarligen ansträngande sig att tala lugnt och sansat:

— Charlie är skadad! Farbror behöver eter och de breda bandage, som finns i en eller annan låda. Han sade mig i vilken, men jag har glömt det. Du städar ju här, så ta reda på dem åt mig. Fort!

Innan han talade ut, var Rose framme vid lådan, drog ut den och plockade upp bandagen med darrande händer.

— Alla smala! Jag måste göra i ordning några. Kan du vänta? Och hon grep hastigt tag i en bit gammalt linne och slet den i breda remsor, i det hon tillade: Tala nu om allt.

— Jag kan vänta. De där behövs inte ännu. Det var inte min mening, att någon skulle få veta av det — allra minst du, började Archie.

— Jag kan uthärda det. Är han svårt skadad?

— Jag fruktar det. Farbror ser mycket allvarlig ut, och den stackars gossen har sådana plågor, att jag inte kunde stanna, svarade Archie, i det han blev ännu vitare om läpparna, som aldrig förr haft en sådan svår sak att omlala. Förstår du, han var i går inne i sta'n för att träffa mannen, som skulle köpa Brutus —

— Och Brutus gjorde det? Jag visste, att han skulle göra det! utbrast Rose och släppte remsorna för att vrida händerna, som om hon redan gissat sig till slutet på berättelsen.

— Ja. Och om han inte redan blivit skjuten, skulle jag själv göra det med nöje, för han har gjort sitt bästa att döda Charlie, mumlade Charlies kamrat med bister min. Så suckade han och tillade med bortvänt ansikte: Jag borde inte klandra hästen; det var inte hans fel; han behövde en fast hand, och — Han tystnade, men Rose sade hastigt:

— Fortsätt! Jag måste veta allt!

— Av en ren händelse mötte Charlie några av

sina gamla kumpaner, det blev middag, och de tvingade honom att följa med — bara för att ta avsked, sade de. Han kunde inte säga nej, och det blev för mycket för honom. Han ville prompt återvända hem i stormen, fast de försökte hindra honom, därför att han inte kunde ta vara på sig själv. Nere vid nya bron — den där höga vallen, du vet — vinden hade släckt lyktan — han glömde — eller någonting skrämde Brutus — och de föll ned tillsammans. Archie hade talat fort, med nästan bruten röst, men Rose förstod, och vid de sista orden gömde hon med ett litet stönande ansiktet, som om hon såge allt.

— Drick det här och bry dig inte om att höra resten, sade han efter att ha sprungit in i det angränsande rummet efter ett glas vatten.

Rose drack vattnet, men då han ville avlägsna sig, sade hon i befallande ton:

— Hemlighåll ingenting! Tala med ens om det värsta, för mig!

— Vi visste ingenting om, fortsatte han lydigt. Tant Clara trodde, att han var hos mig, och ingen fann honom förrän tidigt i morse. En arbetare kände igen honom, och han blev hemburen — död, trodde man. Jag var här för en timme sedan och hämtade farbror. Charlie är nu vid medvetandet men ohyggligt skadad, och av det sätt, varpå farbror och Mac ser på varandra, fruktar jag — O, betänk det, Rose! Krossad och hjälplös ute i regnet hela natten, och jag visste ingenting om det, ingenting!

Archie, som nu blev alldeles utom sig, kastade sig i en stol, lutade huvudet mot bordet och snyftade som ett barn. Rose hade aldrig förr sett en man gråta, och det var så olikt en kvinnas mildare sorg, att hon blev djupt rörd. Skjutande åt sidan sin egen förtvivlan, försökte hon trösta honom, gick fram till honom, lyfte upp hans huvud och lutade det mot sitt bröst, ty under sådana stunder som denna är kvinnan den starkare. Det var icke mycket hon gjorde, men det beredde dock Archie litet tröst, ty den stackars gossen tyckte, att försynen var mycket hård mot honom just då, och i denna trofasta barm kunde han utgjuta sin korta men patetiska klagan.

— Phebe är borta, och om vi nu förlorar Charlie, förstår jag icke, hur jag ska kunna bära det!

— Phebe kommer tillbaka, käraste, och låt oss hoppas, att Charlie ännu ej blir tagen ifrån oss. Sådana saker ser alltid värst ut till en början, har jag hört sägas; så tappa inte modet, utan hoppas på det bästa, sade Rose.

Hennes ord gjorde verkan, ty Archie ryckte upp sig som en hel karl. Torkande de tårar, som han fällde så sällan, att de icke visste, vart de skulle taga vägen, ruskade han på sig litet och sade med ett djupt andetag, som om han varit länge under vatten:

— Tack, nu är jag all right. Jag kunde inte rå för det — chocken vid att bli väckt helt plötsligt och finna den kära gossen i ett sådant tillstånd gjorde mig så uppskakad. Jag borde gå nu — är de färdiga?

— Om ett ögonblick. Hälsa farbror, att han ska skicka efter mig, om jag kan vara till någon nytta. O, stackars tant Clara! Hur bär hon det?

— Hon är nästan från sina sinnen. Jag tog mor med mig till henne, och hon gör allt, som någon kan göra. Endast Gud vet, vad tant gör, om —

— Och endast Gud kan hjälpa henne, tillade Rose, då Archie tystnade vid de ord, han icke förmådde uttala. Se här — ta dem och skicka mig ofta under rättelse.

— Det ska jag, du tappra lilla själ, sade Archie och gick ut i regnet, undrande, hur Rose kunde vara så lugn och fattad, när den älskade prinsen kanske låg för döden.

Sedan följde en lång, mörk dag, utan några andra avbrott i den dystra enformigheten än de bulletiner, som kommo nästan var timme och rapporterade om en liten förändring antingen till det bättre eller det sämre. Rose meddelade tant Plenty skonsamt den sorgliga nyheten och grep sig an med att försöka muntra upp den gamla damen, ty alldenstund den goda själen icke kunde hjälpa till, tänkte hon, att allt skulle gå illa utan henne. Vid skymningen somnade hon, och Rose gick ned för att säga till om en brasa och ljus i salongen samt att te skulle vara färdigt att

serveras när som helst, ty hon kände sig förvissad om att några av männen skulle titta in och att ett vänligt emottagande skulle pigga upp dem bättre än tårar, mörker och ödslighet.

Om en stund anlände Mac, som, så fort han trädde in i rummet, sade:

— Bättre, kusin.

— Gud vare tackad och lovad! utbrast Rose med hopknäppta händer. När så Mac trädde in i ljus-skenet och hon såg, hur trött och våt han var, tillade hon i en ton, som var själva hjärtligheten: Stackars gosse, vad du är trött! Kom hit och låt mig göra det bekvämt åt dig.

— Jag är på väg hem för att snygga upp mig litet, för jag måste vara tillbaka om en timme. Mor intog min plats, så att jag kunde avvaras, och då gick jag, när farbror vägrade att lämna sin post.

— Gå inte hem, för om tant inte är hemma, blir det mycket dystert för dig. Gå in i farbrors rum och snygga upp dig, och kom sedan tillbaka, så ska jag bjuda dig på te. Låt mig göra det! Jag kan inte hjälpa till på annat sätt, och jag måste göra något, ty denna väntan är ohygglig.

Hennes sista ord förrådde, hur prövande spänningen var för henne, och Mac gav efter. När han kom tillbaka, stod ett frestande litet tebord uppdukad framför brasan, och Rose gick och mötte honom med ett svagt småleende på läpparna och sade, i det hon duschade honom med eau-de-cologne:

— Jag uthärdar inte lukten av eter — den kommer mig alltid att tänka på sådana hemska saker.

— Såna besynnerliga varelser kvinnor är! Archie talade om för mig, att du tog underrättelsen som en hjältninna, och nu bleknar du bara för att du känner en svag lukt av eter. Jag kan inte förklara det, sade Mac, medan han undergivet uthärdade duschen.

— Inte jag heller, men jag har hela dagen inbillat mig allt möjligt och gjort mig nervös. Låt oss inte tala därom, utan kom i stället och drick en kopp te.

— Det är ännu en besynnerlig sak med er. Te är ert universalläkemedel mot alla mänskliga krämpor,

och dock finns det inte den allra minsta näring däri. Tack, jag vill hellre ha ett glas mjölk, sade Mac, i det han slog sig ned i en länstol och sträckte fram fötterna mot brasan.

Hon skaffade honom det och tvang honom att äta litet, och när han sedan slöt ögonen av trötthet, gick hon fram till pianot och spelade dämpat, tills han tycktes ha somnat. Men på slaget sex sprang han upp och var redo att åter bege sig av.

— Han gav mig den här — tag den med dig och slå litet i hans hår, ty han tycker om det, och jag vill så gärna hjälpa till litet, sade hon och smög den vackra, slipade flaskan ner i hans ficka med så sorgsen uppsyn, att Mac icke hyste en tanke på att småle åt denna mycket kvinnliga anmodan.

— Jag ska säga honom det. Är det något annat, jag kan göra för dig, kusin? frågade han, i det han höll fast hennes kalla hand, som gjort honom så många tjänster.

— Endast detta: Om det inträder någon plötslig förändring, måste du lova att skicka efter mig, vid vilken tid på dygnet det än är. Jag måste säga farväl!

— Jag ska komma och hämta dig. Men Rose, jag är övertygad om att du kan sova lugnt i natt, och jag hoppas att kunna medföra goda underrättelser i morgon.

— Gud välsigne dig för det! Kom tidigt, och låt mig snart se honom. Jag ska vara mycket snäll, och jag vet, att det inte kommer att skada honom.

— Det är ingen, som befarar det. Det första, han sade, när han kunde tala, var: »Underrätta Rose skonsamt!» Och när jag gick, gissade han, vart jag skulle gå, och försökte kasta en slängkyss, såsom han brukat göra.

Sedan följde den längsta natt, Rose någonsin upplevat, men glädje kom på morgonen med den tidiga underrättelsen: »Han är bättre. Du får snart komma till honom.» Då glömde tant Plenty sin reumatism och steg upp; tant Myra, som kommit dit för att få kraxa i sällskap, tog av sig sin svarta hatt, som om den icke behövdes för närvarande, och flickan

gjorde sig redo att gå för att säga: »Välkommen tillbaka!» och icke det hårda »Farväl!».

Hon tyckte, att hon fick vänta mycket länge, ty ingen kallelse kom förrän på eftermiddagen; då kom farbrodern, och så fort Rose fick se honom, började hon darra.

— Jag kommer själv efter min lilla flicka, ty vi måste skynda oss tillbaka, sade han, då hon kom springande med hatten i handen.

— Jag är färdig, farbror, sade hon, men hennes händer darrade, när hon knöt hattbanden, och hennes ögon lämnade aldrig det ansikte, som uttryckte ett sådant medlidande med henne. Han hjälpte henne hastigt upp i vagnen, och när de åkte bort, sade han med ens:

— Charlie är sämre. Jag befarade det, när plågorna upphörde så plötsligt i morse, men de svåraste skadorna är invärtes, och man kan aldrig säga, vilka möjligheterna är. Han själv förklarar, att han är bättre, men jag fruktar, att han snart blir medvetlös och glider bort utan några plågor. Detta är rätta tillfället för dig att se honom, ty han är mycket angelägen därom, och numera kan ingenting skada honom. Mitt barn, det är mycket hårt, men vi måste hjälpa varandra att bära det.

Rose försökte att modigt säga: »Ja, farbror», men orden ville inte gå över hennes läppar, och hon kunde endast smyga sin hand in i hans med en blick av stum undergivenhet. Han lade hennes huvud mot sin axel och fortsatte att tala så lugnt, att var och en, som icke sett hur blekt och magert hans ansikte blivit på dessa två dagar, hade kunnat anse honom kall.

— Jessie har gått hem för att vila ut, och Jane är hos stackars Clara, som äntligen slumrat till ett tag. Jag har skickat efter Steve och de andra gossarna. Det blir tillfälle för dem efteråt, men han bad så att få träffa dig, att jag tyckte att det var bäst, att du kom, medan krafterna varar. Jag har sagt honom, hur det är, men han vill inte tro det. Om han frågar dig, ska du svara honom sanningsenligt och för-

söka förbereda honom på detta plötsliga slut på så många förhoppningar.

— Hur snart, farbror?

— Om några timmar förmodligen. Detta ögonblick av lugn tillhör dig; begagna det på bästa sätt, och när vi inte kan göra mer för honom, får vi trösta varandra.

Mac kom ut i hallen och tog emot dem, men Rose såg honom knappast, ty hon var endast medveten om det uppdrag, som väntade henne, och när farbrodern förde henne till dörren, sade hon sakta:

— Var snäll och låt mig gå in ensam.

Archie, som stod lutad över sängen, smög sig in i det inre rummet, då hon blev synlig, och Charlie låg och väntade på Rose med så lycklig uppsyn, att hon icke kunde tro, vad hon hört, och fann det riktigt lätt att säga nästan glatt, då hon fattade hans ivrigt framsträckta hand mellan sina båda:

— Kära Charlie, jag är så glad över att du skickade efter mig. Jag längtade efter att få komma men väntade, tills du var bättre. Det måtte du väl vara? tillade hon, då en andra blick visade henne den odefinierbara förändring, som kommit över hans ansikte, som vid första blicken tyckts ha både ljus och färg.

— Farbror säger, att jag inte är det, men jag tror, att han misstär sig, för plågorna har upphört helt och hållet, och om jag inte då och då kände mig så matt, skulle det nog inte vara något fel med mig, svarade han med svag röst, ehuru med något av den forna lättheten i tonfallet.

— Jag fruktar, att du näppeligen kan följa med »Rajan», men du har nog ingenting emot att vänta litet, medan vi pysslar om dig, sade stackars Rose och försökte tala i lugn ton, ehuru hennes hjärta blev allt tyngre för var minut som gick.

— Jag reser, om jag blir burens ombord! Jag ska hålla det löftet, om det också kostar mig livet. O, Rose! Vet du? Har de talat om det för dig? Och plötsligt ihågkommande vad som bringat honom i denna belägenhet, begravde han ansiktet i kudden.

— Du bröt ej något löfte, ty du kommer väl ihåg, att jag icke tillät, att du gav något sådant.

Glöm allt det där, och låt oss tala om de bättre tider, som kanske stundar.

— Alltid så ädelmodig, så vänlig! mumlade han med hennes hand tryckt mot sin feberheta kind. Så höjde han blicken och fortsatte i så ödmjukt ångersfull ton, att hennes ögon fylldes av heta tårar: Jag försökte fly frestelsen — jag försökte säga »nej», men jag är så ömkligt svag, att jag icke kunde det. Du måste förakta mig, men uppge mig inte helt och hållet, ty om jag får leva, ska jag sköta mig bättre. Jag ska resa till far och börja omigen från början.

Rose försökte hålla tillbaka de bittra tårarna, men de måste falla, då hon hörde honom tala i så förhoppningsfull ton, när det icke fanns något hopp. Den stumma förtvivlan i hennes ansikte tycktes dock säga honom, vad hon icke förmådde uttala, och en hastig förändring kom över honom, när hans hand slöt sig hårdare om hennes och han flämtade:

— Måste jag verkligen dö, Rose?

Hennes enda svar var att falla på knä och slå armarna om honom, som om hon försökte hålla döden på avstånd litet längre. Då trodde han det och låg så orörlig, att hon tittade upp i fruktan för, hon visste icke vad.

Men Charlie bar det som en man, ty han besatt det mod, som tappert kan blicka en stor fara i ansiktet, ehuru han icke hade styrka att bekämpa en skötesynd och övervinna den. Hans blick var stelt riktad framåt, som om han försökte blicka in i den okända värld, in i vilken han skulle gå, och hans läppar hoppessade, på det att intet ord av klagan skulle omintetgöra det bevis, han skulle avlägga på att, fastän han icke förstått att leva, skulle han dock veta att dö som en man. Det föreföll Rose, som om hon för ett kort ögonblick såge mannen, som hade kunnat bliva, om han endast som barn fått lära att styra sig själv; och de första ord, han yttrade, då han med en djup suck åter riktade blicken på henne, utvisade, att han insåg sitt misslyckande och erkände det med patetisk uppriktighet.

— Bättre det kanske; bättre, att jag går bort, innan jag bringar dig mera sorg och mig själv skam.

Jag skulle vilja stanna litet längre och försöka gottgöra det förlutna, som nu synes mig förspillt, men om jag icke kan det, skall du icke sörja, Rose; jag är ingen förlust för någon, och det är kanske för sent för mig att bättra mig.

— O, säg icke det! Ingen kommer någonsin att kunna fylla din plats bland oss — vi skola aldrig kunna glömma, hur högt vi älskat dig, och du måste tro, att vi förlåta lika villigt, som vi själva vilja bli förlåtna, utbrast Rose.

— »Förlåt oss våra synder!» Ja, det borde jag säga, Rose. Jag är icke redo, det kommer så plötsligt — vad kan jag göra? viskade han, i det han klängde sig fast vid henne, som om han icke hade något annat ankare än den varelse, han älskade så högt.

— Det kan farbror tala om för dig; jag är icke god nog, jag kan endast be för dig. Och hon rörde på sig, liksom för att tillkalla den hjälp, han så väl behövde.

— Nej, nej! Inte ännu! Stanna hos mig, älskling! Läs någonting! I farfars gamla bok — där finns det någon bön för sådana som jag. Det kommer att göra mig mera gott än från någon prästs läppar.

Hon tog den vördnadsvärda boken — skänkt till Charlie, därför att han hade samma förnamn som den gode mannen — slog upp »Bön för en döende» och läste den med bruten röst, under det att rösten bredvid henne då och då upprepade ord, som tadlade eller tröstade.

»Ett gott samvetes vittnesbörd.» — — »Förmedelst hans anletes sorgsenhet kan hans hjärta göras bättre.» — — »Kristligt tålmod och mod.» — — »Lämna världen i frid.» — — »Amen.»

Sedan följde en stunds tystnad. När Rose så såg, hur blek han var, frågade hon sakta:

— Ska jag nu be farbror komma in?

— Ja, om du vill det — men först — småle inte åt min dåraktighet, käraste — jag vill ha mitt lilla hjärta. De tog det ifrån mig. Var snäll och ge mig det tillbaka och låt mig behålla det alltid, svarade han med hela sin forna ömhet lika stark som någonsin, till och med nu när han endast kunde visa

den genom att hålla fast det lilla smycket, som hon tog reda på och gav honom — det gamla agathjärtat med det urblekta bandet. Sätt det på mig och låt dem inte ta det ifrån mig, sade han, och när hon frågade, om det var något mer, hon kunde göra för honom, försökte han sträcka ut armarna mot henne med en blick, som bad om mer.

Hon kysste honom mycket ömt på läpparna och pannan och försökte säga »farväl», men kunde icke tala och trevade sig fram till dörren. Då hon vände sig om för att kasta en sista blick på Charlie, tycktes hans förhoppningsfulla själ livas upp för ett ögonblick, och liksom angelägen om att sända i väg henne vid bättre sinnesstämning, sade han med en skugga av sitt gamla soliga leende och ett svagt försök till den välbekanta avskedshälsningen: »På återseende i morgon, Rose.

Stackars Charlie! Hans morgondag kom aldrig, och när hon såg honom nästa gång, låg han där och såg så ädel och högtidlig ut, att allt tycktes vara väl beställt med honom; ty alla plågor voro över, frestelsen ändad, tvivel och fruktan, hopp och kärlek kunde icke mer oroa hans hjärta, och han hade i sanning gått för att möta sin Fader och börja omigen från början.

XIV.

GODA VERK.

»Rajans» avfärd blev uppskjuten på en tid, och när den avseglade, följde stackars mrs Clara med, ty allt var redo, och alla tyckte, att det blev bäst, att hon reste och tröstade sin man, och alltsedan gossens död tycktes hon icke bry sig om vad det blev av henne. Sedan fanns ingenting kvar av detta muntra hushåll mer än de tomma rummen, en tystnad, som aldrig bröts av glada röster, och tavlor, fulla av löfte men alla oavslutade, liksom stackars Charlies liv.

Det rådde mycken sorg efter den vackra, glada prinsen, men det är onödigt att tala om den annat än i samband med Rose, ty det är med henne vi ha mest att skaffa, enär de övriga karaktärerna intaga en underordnad plats.

Då tiden mildrat den första chocken av den plötsliga förlusten, fann hon till sin överraskning, att minnet av hans fel och förtjänster, korta liv och sorgliga död blev otydligt, liksom om en vänlig hand suddat ut det, och återgav honom åt henne i en vacker bild av den hurtige, muntre gosse, som hon hade älskat, och icke såsom den lidelsefulle unge man, som hade älskat henne.

Det beredde henne stor tröst, och efter att ha vikt ned det sista läskade blad, på vilket hans namn fanns skrivet, grep hon sig med glädje an att åter öppna och läsa igenom de lyckligare kapitel, som utmålade den unge riddaren, innan han drog ut för att falla i sin första strid. Intet av den berövade kärlekens bitterhet vanställde detta minne för Rose, ty hon fann, att den varmare känsla för Charlie, som just börjat spira upp i hennes hjärta, hade dött samtidigt med honom och låg kall och stel i hans grav. Hon undrade men var även glad däröver, ehuru hon emellanåt kände ett styng av ånger, när hon uppdagade, hur möjligt det var för henne att fortsätta livet utan honom och nästan kände det, som om hon befriats från en börda, sedan hon icke längre behövde taga hänsyn till hans lycka. För henne hade ännu icke kommit den tid, då kännedomen om att en mans hjärta var lämnat i förvar hos henne, skulle utgöra hennes livs stolthet och glädje; och medan hon inväntade detta ögonblick, njöt hon av den frihet, hon tycktes ha återvunnit.

Eftersom hon befann sig i detta tillstånd, förargade det henne i hög grad att bli betraktad som en flicka med brustet hjärta och beklagad för förlusten av sin unge friare. Hon kunde icke förklara saken för hela världen, så hon låtsade ingenting om och ägnade sig i stället åt de goda verk, som alltid ligga redo och vänta på att bli utförda. Eftersom hon valt filantropi till sitt kall, ansåg hon det vara på tiden att börja

med det uppdrag, som alltför länge varit försummat.

Hennes planer voro utmärkta, men de hade icke en sådan hastig framgång, som hon hoppades, ty alldenstund hon hade att göra med människor och icke med döda ting, trädde jämt och ständigt oväntade hinder i hennes väg. »Hemmet för dekiga damer», såsom gossarna envisades att kalla hennes två nyreparerade hus, började fint, och det var angenämt att se de hemtrevliga rummen bebodda av aktningssvärda kvinnor, ägnande sig åt sina olika arbeten och omgivna av allt det, som gör livet behagligt. Men så småningom kom Rose underfund med att de goda människorna väntade, att hon skulle dra försorg om dem på ett sätt, som hon icke tagit med i räkningen. Buffum, hennes vicevärd, rapporterade ständigt om klagomål, nya önskningar och allmänt missnöje, om de icke blevo beaktade. Och det värsta av allt var, att utomstående i stället för att sympatisera med henne endast skrattade och sade: »Vad var det, vi sade?»

Farbror Alec stod emellertid trofast vid hennes sida och hjälpte henne med goda råd ut ur många tråkigheter.

— Väntjänster skiljer oftare folk åt, än de förenar dem, sade han bland annat, och jag har sett mångt vänskapsförhållande förstöras därav att tacksamhetskulden var enbart på ena sidan.

— Jag känner till ett slags människor, som är tacksamma, och jag ämnar hädanefter ägna mig åt dem. De tackar mig på många sätt, och att hjälpa dem är ett nöje. Kom med på sjukhuset och titta på barnen eller till asylens och ge Phebes småtingar apelsiner. De klagar inte, och inte heller kältar de livet ur en, Gud välsigne deras små hjärtan! utbrast Rose.

Och sedan lät hon Buffum sköta »Damhemmet» och ägnade hela sin energi åt småttingarna, som alltid voro redo att taga emot de minsta gåvor och gengälda dem med okonstlade tacksägelser.

Då våren kom, spirade nya planer upp lika naturligt som maskrosor. De stackars barnen längtade efter landet, och alldenstund de grönskade fälten icke kunde

komma till dem, förde Rose dem till de grönskande fälten. Nere på udden stod ett gammalt farmhus, som Campbellarna ofta använde under sommarferierna. Denna vår ställdes huset i ordning ovanligt tidigt, flera kvinnor installerades såsom hushållerska, kokerska och barnsköterskor, och när majdagarna blevo ljusa och varma, började en massa små bleka barn tulta omkring i gräset, klättra, bland klipporna och leka på den lena sandstranden.

Alla intresserade sig för »Rosengården», såsom Mac kallade den, och kvinnfolken åkte jämt och ständigt över till Udden, medförande någonting till »de stackars raringarna». Tant Plenty strödde ut pepparkakor med fulla händer, tant Jessie sydde förkläden i dussintal, under det att tant Jane »höll ögonen» på barnsköterskorna och tant Myra var så frikostig med medicin, att dödligheten hade blivit ohygglig, om inte farbror Alec tagit saken om hand.

En vacker junidag, då Rose kom ridande i trav från Udden på sin vackra lilla fux, såg hon en man sitta på ett kullblåst träd invid vägen, och något visst i hans betryckta hållning fångade hennes uppmärksamhet. När hon kom närmare, vände han på huvudet, och hon höll hastigt in hästen och utbrast:

— Nej men, Mac! Vad gör du här?

— Försöker lösa ett problem, svarade han med så förbryllad min, att hon smålog, tills hans närmast följande ord ögonblickligen gjorde henne allvarsam igen. Jag har enleverat en ung dam och vet inte, vad jag ska ta mig till med henne. Jag tog henne naturligtvis med mig hem, men mor körde ut henne, och jag befinner mig i en riktig klämma.

— Är det där hennes bagage? frågade Rose och pekade med ridspöt på ett stort bylte, han höll i.

— Nej, det är den unga damen själv, svarade han, i det han lyfte på en fläk av den bruna schalen och visade henne ett tre års barn — så blekt, så magert och litet, att det såg ut som en liten skrämmd fågel, som just ramlat ut ur boet, då hon med stora, skrämnda ögon ryggade tillbaka för ljuset och med en hand, påminnande om en liten klo, höll stadigt fast i en av knapparna i Macs rock.

— Stackars liten! Var kommer hon ifrån? utbrast Rose, i det hon lutade sig fram.

— Jag ska tala om alltsammans, så får du råda mig, vad jag ska göra. På sjukhuset har vi haft en stackars kvinna, som blivit skadad och som dog för två dagar sedan. Jag har inte haft något att göra med henne, utan gav henne bara litet frukt ett par gånger, för hon hade stora, sorgsna ögon, som jag ständigt såg för mig. Samma dag som hon dog, stannade jag ett ögonblick hos henne, och sköterskan sade, att hon velat tala med mig men inte vågat, så jag frågade henne, om jag kunde göra något för henne, och fast hon knappast kunde andas till följd av plågorna, bönföll hon mig att ta hand om hennes barn. Jag tog reda på var barnet fanns, och lovade att se till det, ty den stackars själen tycktes inte kunna dö, förrän jag givit henne denna tröst. Jag ska aldrig glömma uttrycket i hennes ögon, då jag höll hennes hand och sade: »Barnet ska bli tillsett.» Hon försökte tacka mig, och strax efteråt dog hon helt lugnt och fridfullt. Nåväl, i dag letade jag rätt på det stackars pyret, fann henne i ett eländigt kyffe hos en gammal häxa, som låst in henne, för att hon skulle vara ur vägen, och där låg barnet hopkrupet i en vrå och ropade »mamma, mamma!» så att det kunna röra ett hjärta av sten. Jag sträckte upp kvinnan och tog barnet med mig, och det var på tiden, ty titta här! Och Mac vände på den utmärklade lilla armen och pekade på ett blåmärke, som kom Rose att sträcka ut båda händerna och utbrista:

— Hur vågade de göra det? Ge mig henne, stackars moderlösa lilla pyre!

Mac lade byllet i hennes armar, och Rose började kela med det på detta ömma, dåraktiga sätt, som kvinnor ha — icke desto mindre ett mycket bra och effektivt sätt, ty baby kände uppenbarligen, att saker och ting förändrades till det bättre. De skrämde ögonen riktades mot det milda anletet och stannade där, liksom lugnade, den lilla klon smög sig till flickans hals, och stackars lilla baby lade sig tillrätta med en liten suck av belåtenhet och ett klagande »mamma,

mamma», som säkerligen skulle ha rört det hårdaste hjärta.

— Vidare! Nej, Rosa, inte du, sade den nya barnsköterskan, då det intelligenta djuret vände på huvudet, liksom för att se, att allt stod rätt till, innan det gick vidare.

— Som jag inte kunde hitta på något annat, tog jag barnet med mig hem till mor, men hon ville inte ha det till något pris, inte ens över natten. Hon sade, att jag skulle gå med det till Rosengården, men jag svarade, att där var proppfullt, så att det inte fanns plats ens för ett sådant litet pyre. »Gå till sjukhuset», säger hon. »Baby är inte sjuk, mor», säger jag. »Barnhuset då för föräldralösa barn», säger hon. »Är inte föräldralös — har en far, som inte kan ta hand om henne», säger jag. »Jag vill inte ha henne här, sjuk och smutsig och skrikig. Ta henne med dig till Rose, och fråga henne, vad du ska ta dig till med det.» Så min grymma moder försköt mig, men blidkades litet, när jag tog barnet på axeln, och gav mig en schal att svepa in det i, litet välling att mata det med och pengar att betala inackordering för det på något ställe. Mor låter alltid värre, än hon är, som du vet.

— Och du försökte tänka efter, var det där hyggliga stället fanns, medan du satt där? frågade Rose, i det hon med gillande min blickade ned på honom, där han stod och klappade Rosa.

— Alldeles! Jag ville inte besvära dig, för jag visste ju, att du har huset fullt, och jag kunde verkligen inte hitta på någon god själ, som skulle vilja ta sig an den där övergivna stackarn. Hon har ingenting, som rekommenderar henne, såsom du ser — är inte söt men klen och skygg som en liten rätta.

Rose öppnade munnen för att tala, men slöt den åter och satt sedan i en hel minut och stirrade på Rosas öron. Mac iakttog henne förstulet och sade fundersamt, i det han svepte schalen om ett par med trasiga skor beklädda fötter:

— Det här tycks vara ett av de kärleksverk, som ingen vill åtaga sig, och dock kan jag icke undgå att tycka, att mitt löfte till modern förbinder mig till

något mer än att överlämna barnet till någon upp-
tagen förestånderska eller någon slarvig sköterska i
någon av våra överfulla inrättningar. Hon är så bräck-
lig och späd, att hon kanske inte kommer att besvära
oss länge, och jag skulle gärna vilja förskaffa henne
litet trevnad, innan hon återfinner sin mamma.

— Led Rosa! Jag tänker ta det här barnet med
mig hem, och om farbror tillåter det, adopterar jag
henne, och hon ska bli lycklig! utbrast Rose.

— Vad heter hon? frågade Rose plötsligt, då de
färdades vidare.

— Det vet jag verkligen inte, svarade Mac, som
plötsligt blev medveten om att han ramlat ut ur
det ena dilemma och in i det andra.

— Frågade du inte det?

— Nej. Modern kallade henne »baby, och den
gamla häxan sade »ungen». Allt, jag känner till är till-
namnet — Kennedy. Du får kristna henne till vad du vill.

— Då ska jag kalla henne Dulcinea, eftersom du
är hennes riddare, och förkorta det till Dulce. Det är
en vacker förkortning, tycker jag, sade Rose skrattande.

Don Quixote såg belåten ut och lovade att modigt
försvara sin lilla dam; han började sin tjänstgöring
med att fylla hennes små händer med smörblommor
och vann på så sätt för egen räkning det första
småleende, som babys ansikte känt till på många
veckor.

När de kommo hem, tog tant Plenty emot den nya
gästen med sin vanliga gästfrihet, och när hon fick
höra historien, blev hon så varmt intresserad, som till
och med den entusiastiska Rose kunde begära, och
gjorde allt, för att barnet skulle få det bra. Inom
mindre än en halvtimme efter det att baby burits upp,
kom hon ned igen på Roses arm, nytvättad och med
håret borstat och iförd en ny skär klänning, som var
mycket för stor, och ett vitt förkläde, som var all-
deles för litet, ett nätt bandage om den skadade armen
och några trådrullar på ett snöre till leksak hän-
gande på den andra.

— Vad tycker du nu om din Dulce? sade Rose,
då hon kom in med en silverspilkum full med bröd
och mjölk.

Mac föll på knä, fattade den magra lilla handen och kysste den lika hängivet, som någonsin den gode don Alonso Quixada kysste hertiginnans, i det han glatt citerade några ord ur den odödliga berättelsen: »Höga och suveräna dam, din intill döden, riddaren av den sorgliga skepnaden.»

Men baby hade ingen smak för lek just då, utan drog undan sin hand och pekade på spilkumen med orden: »Din-din n u!»

Så Rose slog sig ned och matade hertiginnan, medan don Quixote stod bredvid och med stor tillfredsställelse åsåg festen.

— Jag ska köpa henne nya skor och kläder också. Vart ska jag gå — vad ska jag begära — och hur mycket ska jag köpa? frågade han, i det han stack handen i fickan efter sin plånbok, älskvärt angelägen men sorgligt okunnig.

— Det ska jag sköta om. Vi har alltid kläder till hands för barnen på Udden, så vi kan med lätthet klä upp Dulce. Du kan gärna anställa efterforskningar efter fadern, ty jag vill inte, att man tar henne ifrån mig just när jag börjar hålla av henne. Känner du till någonting om honom?

— Bara det att han är ådömd tjuguettt års straffarbete, så att det inte är antagligt, att han kommer att oroa dig.

— Så ohyggligt! Då hade Phebe det bättre, ty hon hade inga släktingar alls. Då ska jag genast gripa mig verket an och försöka uppfostra tukthusfångens lilla, dotter till en god kvinna.

XV.

BLAND HÖVALMARNÄ.

Farbror Alec gjorde inga invändningar, utan när han fann, att ingen kunde göra anspråk på barnet, lät han Rose behålla det, åtminstone för en tid. Så lilla Dulce, som blivit nyekiperad till och med i fråga

om namnet, intog sin plats bland dem och började så småningom frodas. Men hon blev inte söt och var aldrig ett livligt, tilldragande barn, ty hon tycktes ha blivit född i sorg och vuxit upp i elände.

Rose vann snart hennes hjärta, och då önskade hon nära nog, att hon icke hade gjort det, ty barnet klängde sig med besvärande ömhet fast vid henne, och om de voro skilda, länge från varandra, ropade hon efter »tant Vose».

Då det varma vädret kom, tillkännagav Rose, att Dulce behövde bergsluft, ty hon upprepade pliktskyldigast så många som möjligt av d:r Alecs föreskrifter, och med tanke på hur gott Cosy Corner gjort henne själv för många år sedan, beslöt hon att pröva det på barnet. Tant Jessie och Jamie följde med henne, och mor Atkinson tog emot dem lika hjärtligt som förr. De vackra döttrarna voro allesammans gifta och borta, men en annan ung dam intog deras plats, och ingenling tycktes vara förändrat förutom det att de gamla huvudena voro mera gråa och 'de unga sutto litet högre än för sex år sedan.

Rose strövade omkring med Dulce som en hängiven höna med en ganska klen kyckling. D:r Alec kom upp och tillbringade några dagar där, och han förklarade, att barnets tillstånd var lovande. Men sommarens evenemang var ett oväntat besök av Phebe. Två av hennes elever hade bjudit henne med sig på en tripp bland bergen, och hon rymde från det stora hotellet för att överraska sin lilla matmor med att få se henne så kry och lycklig, att Rose sedan icke hyste någon oro för hennes skull. De tillbringade tre härliga dagar med att ströva omkring tillsammans, prata så, som endast flickor kunna prata efter en lång skilsmässa, och njuta av varandras sällskap som ett förälskat par. Och liksom för att göra saken riktigt fulländad, föll det sig av en sällsam slump så, att Archie tittade upp över söndagen, så Phebe fick sin överraskning, och tant Jessie och telegrafens bevarade sin hemlighet så väl, att ingen visste, vilka modersrånkor, som åvägabragt denna lyckliga händelse.

Sälunda fick Rose åse en mycket vacker lantlig kärleksdyll, och långt efteråt, då Phebe begivit sig

av åt ett håll och Archie åt ett annat, tycktes ekot av de ljuva orden dröja kvar i luften, ömma vålnader ha sitt tillhåll i pinielunden, och till och med den stora kaffepannan hade fått ett slags gloria, ty dess blänkande sidor återspeglade de ömma blickar, som växlades mellan de älskande, då den ena fyllde den andras kopp under den sista frukosten.

Rose fann dessa minnen mycket intressantare än någon roman, hon läst, och fördrev ofta sina lediga stunder med att utmåla en lysande framtid för Phebe. En av de allra härligaste dagarna satt hon under ett gammalt äppelträd på slutningen bakom huset. Lilla Dulce, som tröttnat på att leka, låg insomnad i ett litet rede, hon gjort i ordning åt sig i en hövålm. Rose satt lutad mot det knotiga gamla trädet och drömde, då helt plötsligt åsynen av en mycket solbränd, småleende ung man kom henne att spritta till och utbrista helt glatt:

— Nej men, Mac! Varifrån har du ramlat ned?

— Från toppen av Mount Washington. Hur mår du?

— Utmärkt! Vill du inte gå in? Du måste vara trött efter ett sådant fall.

— Nej tack. Jag har redan träffat den gamla damen. Hon sade mig, att tant Jessie och gossen gått in till stan och att du satt någonstans här ute, så jag kom direkt hit och slår mig ner här, om du inte har något däremot, svarade Mac, i det han spände av sig ryggsäcken och slog sig ned i en hövålm, som om den varit en stol.

— Det här är den tredje överraskningen, jag haft i sommar. Först dök farbror upp här, så kom Phebe och nu du. Har du haft en trevlig fotvandring? Farbror talade om, att du givit dig i väg.

— Härlig! Jag känner mig, som om jag hade varit i himmeln i närmare tre veckor.

— Du ser ut, som om himmeln bekomme dig väl. Brun som en hasselnöt men frisk och munter.

— Luffarlivet passar mig utmärkt. Jag tog mig ett dopp i floden på vägen hit och gjorde min toalett på en plats, där Miltons Sabrina hade kunnat leva, sade han.

— Du ser ut, som om du träffat nymfen hemma, sade Rose, som visste, hur förtjust han var i »The Comus».

— Jag fann henne här, sade han med en liten bugning.

— Det där var en mycket nått komplimang, och jag ska ge dig en i gengäld. För var dag som går blir du allt mer och mer lik farbror Alec, så jag tror, att jag hädanefter ska kalla dig Alec Junior.

— Alexander den store skulle inte vara dig tack-sam för det, sade Mac, som ingalunda såg så förtjust ut, som Rose hade väntat.

— Du är verkligen mycket lik honom förutom över pannan. Hans är bred och välvillig, din hög och välvd. Vet du vad? Om du inte hade något skägg och bure håret långt, tror jag verkligen, att du skulle likna Milton, tillade Rose, säker på att detta skulle behaga honom. Och det roade honom alldeles säkert, ty han lutade sig tillbaka i höet och skrattade så hjärtligt, att Dulce vaknade.

— Du otacksamma pojke! Är ingenting gott nog åt dig? När jag säger, att du påminner om den bästa man, jag vet, rycker du på axlarna, och när jag likner dig vid en stor skald, gapskrattar du. Jag är rädd för att du är mycket inbilsk, Mac. Och Rose skrattade också, glad över att se honom så glad.

— Om jag är det, är det ditt fel. Ingenting, jag kan göra, skulle någonsin kunna förvandla mig till en Milton, såvida jag icke blir blind en vacker dag, tillade han i allvarlig ton.

— Du sade en gång, att en man kunde bli vad han ville, om han endast ansträngde sig riktigt, så varför skulle du inte kunna bli skald?

— Jag trodde, att jag skulle bli läkare.

— Du kan bli båda delarna. Det har funnits poetiska läkare, som du vet.

— Skulle du vilja, att jag bleve en sådan? frågade Mac och betraktade henne med så allvarlig min, som om han verkligen funderat på att försöka det.

— Nej. Jag skulle helst vilja, att du bleve endera delen. Jag bryr mig inte om vilketdera det blir, men vad du än väljer, måste du bli ryktbar. Jag är myc-

ket äregirig för din räkning, därför att jag håller fast vid att du är något slags snille. Jag tror, att det redan börjar puttra, och jag skulle gärna vilja se, vad det visar sig vara.

Macs ögon strålade, då hon sade detta, men innan han hunnit svara, sade en liten röst: »Tant Vose!» och när han vände sig om, satt Dulce upprätt i sitt rede och stirrade med sina runda ögon på den breda, blåa rygg, hon hade framför sig.

— Känner du igen din don Quixote? frågade han och räckte henne handen.

— Det är »Mat», sade Rose, och detta välbekanta ord tycktes med ens lugna barnet, ty hon lutade sig fram och kysste honom, som om hon varit riktigt van att göra det.

— Jag fick tag i litet leksaker på vägen, och dem ska hon få med ens som belöning för det här. Jag väntade inte att bli så älskvärt emottagen av den här skygga lilla råttan, sade Mac i belåten ton, ty Dulce var mycket njugg med sina ynnestbevis.

— Hon kände igen dig, för jag har alltid mitt hemalbum med mig, och när hon kommer till ditt porträtt, kysser hon det, ty jag vill inte, att hon ska glömma sin första vän, sade Rose, belåten med sin skyddsling.

— Första men inte bästa, sade Mac, i det han började leta i sin ryggsäck efter de utlovade leksakerna, som han lade ned i höet framför Dulce. De utgjordes varken av bilderböcker eller sötsaker, utan av långa grässtrån, på vilka bär trätts upp, ekollon och vackra talkottar, stenar med glänsande glimmer i, flera sidensvansfjädrar och ett litet rede av mossa med små vita stenar i stället för ägg.

»Käraste naturen, stark och vänlig» vet vad barn älska, och har massor av dylika leksaker redo för deras räkning, om man endast vet, var man skall finna dem, och de här blevo emottagna med förtjusning. Mac började sedan kasta ned sina saker igen i ryggsäcken. Två, tre böcker lågo aldeles invid Rose, och hon tog upp en, som gick upp vid ett ställe, där det låg en fullklottrad papperslapp.

— Keats? Jag visste inte, att du nedlät dig till att läsa något så modernt.

Mac tittade upp, ryckte till sig boken och skakade ut ur den flera andra likadana lappar. Så lämnade han tillbaka den med sällsamt skamsen uppsyn och sade, i det han stoppade papperslapparna i fickan:

— Jag ber om ursäkt, men den var full med skräp. Jo då! Jag tycker om Keats — känner du inte till honom?

— Jag brukade läsa honom rätt ofta, men en gång fann farbror mig försänkt i tårar över »Pot of Basil», och då rådde han mig att läsa mindre poesi en tid, därför att jag i annat fall skulle bli alltför sentimental, svarade Rose, i det hon vände på bladen utan att se dem, ty hon hade just kommit att tänka på något.

— »The Eva of S:t Agnes» är den mest fulländade kärlekshistoria i världen, tycker jag, sade Mac med entusiasm.

— Läs den högt för mig. Jag känner mig just upplagd för poesi, och du kommer att göra den rättvisa, om du tycker om den, sade Rose och räckte honom med oskyldig uppsyn boken.

Mac, som tycktes vara riktigt belåten med detta uppdrag, lade sig bekvämt till rätta i gräset, stödde huvudet mot ena handen och läste den vackra historien så, som den endast kan läsas av den, som går helt och hållet upp i dess anda.

Då han slutat, lutade hon sig fram och frågade i en ton, som kom honom att spritta till:

— Mac, skriver du någonsin poesi?

— Aldrig.

— Vad kallar du i så fall den sång, Phebe sjöng med fågelkören?

— Den var ingenting, förrän hon satte musik till den. Men hon lovade att inte tala om det.

— Det har hon inte heller gjort. Jag misstänkte det, och nu vet jag det. Helt stukad, slängde Mac stackars Keats ifrån sig, stödde sig på båda armbågarna och försökte gömma sitt ansikte, ty han hade rodnat som en blyg flicka, med vilken man skämtar om hennes älskade.

— Du behöver inte se så skuldmedveten ut, för det är ingen synd att skriva poesi, sade Rose, som kände sig mycket road av hans förvirring.

— Det är syndigt att kalla den där smörjan poesi, mumlade Mac föraktfullt.

— Det är en ännu större synd att narras och säga, att du aldrig skriver det.

— Att läsa så mycket kommer en att tänka på dylikt, och varenda kotte skriver litet goja, när han är lat eller förälskad, förstår du, förklarade Mac och såg mycket skuldmedveten ut. Rose förstod sig inte på honom riktigt; men så lutade hon sig plötsligt fram och frågade i allvarlig ton, ehuru hennes ögon dansade:

— Mac, är du kär?

— Ser jag så ut? Han satte sig upp med så kränkt och förtörnad uppsyn, att hon med ens bad honom om ursäkt.

— Nej, det gör du inte, och jag ber dig ödmjukt om ursäkt för att jag framställer en så oberättigad insinuation. Det föll mig endast in att den lyftade stämning, jag iakttar hos dig, kunde bero på det, eftersom det inte var poesi.

— Det beror på det goda sällskap, jag har. En man kan inte tillbringa »En vecka» med Thoreau, utan att bli bättre därav, sade Mac och tog upp en mycket nött bok ur fickan med en uppsyn, som om han presenterat en kär och aktad vän... Men nu har du underkastat mig ett ganska ordentligt korsförhör, så nu är det min tur. Vad har du haft för dig, eftersom du mer än någonsin liknar din namne?

— Ingenting annat än levat och njutit av att göra det. Jag sitter här dag ut dag in, lika lycklig och nöjd med småsaker som Dulce, och känner mig, som om jag inte vore mycket äldre än hon, svarade flickan.

— »Liksom om en ros sig skulle sluta och åter bli en knopp», mumlade Mac, i det han lånade ett citat av sin älskade Keats.

— Ah, men det kan jag inte göra! Jag måste fortsätta att blomma, vare sig jag tycker om det eller ej, och det enda besvär, jag har, är att veta, vilket blad jag näst ska veckla upp, sade Rose.

— Hur långt har du kommit? fortsatte Mac sitt förhör.

— Låt mig tänka efter. Sedan jag kom hem i fjol, har jag varit glad, sedan sorgsen, sedan mycket upptagen, och nu är jag helt enkelt lycklig. Jag vet inte varför, men det förefaller mig, som om jag vänlade på vad som härnäst ska komma och — kanske omedvetet — gjorde mig redo för det, sade Rose och blickade drömmande ut över bergen.

I samma ögonblick ropade en röst: »Hallå!» och då de vände sig om, sågo de Jamie stå och betrakta dem med kritisk min.

— Hur mår du, pys? sade Mac och nickade.

— Utmärkt! Gläder mig, att det är du. Jag tänkte, att Archie kanske dykt upp igen, och han är inte skojsig. Varifrån kommer du? Varför har du kommit hit? Hur länge tänker du stanna? Vill du ha litet? Det är väldigt gott. Och han sträckte fram ena handen, som han hade full med knäck. Under alla dessa frågor kom Jamie fram, skakade hand på ett manligt sätt, slog sig ned bredvid den långa kusinen och bjöd dem båda på knäck.

— Fick ni några brev? frågade Rose, i det hon avböjde den klibbiga läckerheten.

— Massor, men mamma glömde att ge mig dem, och jag hade ganska bråttom, för mor Atkinson sade, att det kommit någon hit, och jag kunde inte vänta, förklarade Jamie med huvudet vilande mot Macs ben och munnen full med knäck.

— Jag ska gå in och hämta dem. Tant måtte vara trött, och det blir roligt för oss att läsa alla nyheter tillsammans.

— Hon är den minst besvärliga flicka, som någonsin funnits, anmärkte Jamie, då Rose avlägsnat sig i tanke, att Mac möjligen önskade substantiellare förfriskningar än knäck.

— Jag skulle tro det, om du låter henne springa dina ärenden, du lata lilla rackare, svarade Mac, i det han följde henne med blicken, då hon gick upp för den grönskande sluttningen, ty det låg något mycket tilldragande för honom i denna spensliga gestalt

i den enkla vita klänningen med ett svart skärp om midjan och det vågiga håret hopsamlat i en knut.

— Verkar pre-rafaelitisk och är riktigt uppiggande att se efter alla de där utstyrda varelserna på hotellen, sade han för sig själv, då hon försvann under valvbågen av scharlakansröda blommor över trädgårdsgrunden.

— Ja, men hon tycker om det. Rose tycker om mig, och jag är mycket snäll mot henne, när jag har tid, förklarade Jamie helt lugnt. Jag lät henne skära ut en metkrok, som fastnade i mitt ben, och du kan vara säker på att det gjorde väldigt ont, men jag ryckte inte till ett enda tag, och hon sade, att jag var en modig gosse. Och en gång blev jag lämnad kvar på min obebodda ö — i dammen, förstår du — båten flöt bort, och jag var där en hel timme, innan jag kunde göra mig hörd av någon. Men Rose tänkte, att jag kanske var där och kom ned och sade, att jag skulle simma i land. Det var inte långt, men det var förfärligt kallt i vattnet, och jag tyckte inte alls om det. Men jag klarade mig ända tills jag var halvvägs över, men då fick jag kramp eller någonting, så att jag stannade och började tjuta, och hon plumsade i efter mig och halade mig i land. Ja då, och hon var våt som en sköldpadda och såg så skojig ut, att jag började skratta, och det kurerade krampen. Var det inte hyggligt gjort av mig att kliva ner i vattnet, när hon sade, att jag skulle göra det.

— Det var mycket hyggligt av henne att ge sig ut efter en så'n olycksfågel som du. Jag gissar, att du gör livet surt för henne och att det blir bäst, att jag tar dig med mig hem i morgon, sade Mac, i det han rullade gossen runt i hövålmen och godmodigt klatschade honom, medan Dulce applåderade från sitt rede.

När Rose kom tillbaka med iskall mjölk, pepparkakor och breven, fann hon läsaren av Keats och Emerson uppe i ett träd, bombarderande och bombarderad med äppelkart, under det att Jamie förgäves försökte komma åt honom. Belägringen upphörde, när tant Jessie anlände, och återstoden av eftermiddagen ägnades åt samtal om hemmet och dem där hemma.

Tidigt följande morgon begav Mac sig av, och Rose följde honom ända fram till den gamla kyrkan.

— Ska du gå hela vägen? frågade hon.

— Endast tjugu mil. Se'n tar jag skjuts och återvänder till mitt arbete, svarade han, i det han bröt en vacker ormbunke åt henne.

— Känner du dig aldrig ensam?

— Aldrig. Jag har mina bästa vänner med mig, förstår du. Och han klappade sig på fickan, ur vilken Thoreau stack upp.

— Jag är rädd för att du lämnar din allra bästa vän kvar, sade Rose, syftande på den bok, som han lånat henne föregående dag.

— Jag delar den gärna med dig. Jag har mycket att hämta ur den här, och litet räcker lång väg, såsom du snart kommer att uppdaga, svarade han, i det han knackade sig för pannan.

— Jag hoppas, att läsningen kommer att göra mig lika gott, som den tyckts ha gjort dig. Jag är lycklig, men du är vis och god, och det vill jag också vara.

— Läs på bara och smält det ordentligt. Skriv sedan och tala om, vad du tänker därom. Vill du det? frågade han, då de stannade, där fyra vägar möttes.

— Ja, om du svarar. Har du tid till det trots allt ditt andra arbete? Poesi — jag ber om ursäkt — medicin upptar en hel del av ens tid, förstår du, svarade Rose odygdigt, ty medan han stod där barhuvad och med skuggorna av bladen spelande på hans vackra huvud, tänkte hon på deras samtal bland hövålmarna, och hon tyckte inte alls, att han såg ut som en blivande doktor.

— Jag ska skaffa mig tid.

— Farväl, Milton.

— Farväl, Sabrina.

XVI.

VILKETDERA VAR DET?

Rose läste och smälte och fann sina dagar mycket rikare tack vare det goda sällskap, hon hade, ty en närmare bekantskap med så mycket, som var vist, vackert och sant, kunde icke undgå att göra denna månad till en minnesvärd sådan. Och brev kommo och avgingo med berömvärd regelbundenhet.

Rose njöt mycket av denna korrespondens och kände sig nära nog ledsen, när den upphörde, då hon återvände hem i slutet av september, ty Mac skrev bättre, än han talade, vilket han dock kunde göra ovanligt bra, när han ville. Men hon fick intet tillfälle att uttala vare sig glädje eller ledsnad, ty när hon träffade honom första gången efter sin återkomst hem, kom den stora förändringen i hans utseende henne att glömma allt annat. Han hade gripits av en nyck att vara slätrakad och kortklippt, så att Rose knappast kände igen honom, ty det yviga håret var putsat och väl borstat och det omhuldade bruna skägget försvunnet, så att man såg den vackert tecknade munnen och den välformade hakan, som förlänade ett nytt uttryck åt hela ansiktet.

— Försöker du likna Keats? frågade hon efter en kritisk blick, som lämnade henne obeslutsam, huruvida förändringen var till det bättre eller ej.

— Jag försöker att inte likna farbror, svarade Mac lugnt.

— Och varför det, om jag får lov att fråga? sade Rose i största förvåning.

— Därför att jag föredrar att vara lik mig själv och inte någon annan man, hur stor och god han än må vara.

— I så fall har du inte lyckats, för du är nu mycket lik unga Augustus, svarade Rose, som i det stora hela glädde sig åt att se, hur välformat hans huvud var, sedan det blivit »skalat».

— Vad säger du om mig i det stora hela? frågade han, då Rose alltjämt granskade honom.

— Har inte kommit till någon slutsats ännu. Det är en sådan absolut förändring, att jag inte känner igen dig, utan tvärtom har en känsla av att jag borde bli presenterad för dig. Du ser verkligen bra mycket mera vårdad ut, och jag har för mig, att jag kommer att tycka om det, när jag blivit van vid att se en herre med ganska distingerat utseende komma och gå i huset i stället för min gamla vän Orson, svarade Rose med huvudet på sned.

— Var snäll och tala inte om för farbror, varför jag gjort det. Han tror, att jag gjort det, för att jag ska känna mig svalare, och tycker om det, så låtsas ingenting om.

— Nej, det ska jag inte göra, men du får inte ta illa upp, om jag för en tid inte visar mig lika sällskaplig som vanligt. Jag kan aldrig vara det mot främlingar, och du förefaller mig verkligen nu som en sådan.

— Som du vill, men jag kommer i alla fall inte att besvara dig mycket, för jag blir mycket upptagen. Reser kanske till L. i vinter, om farbror anser det lämpligt, och då kan inte mitt originella utseende förarga dig.

— Jag hoppas, att du inte reser, Mac, för jag börjar just lära känna och njuta av dig, och jag hade tänkt mig, att vi skulle ha en trevlig vinter och läsa tillsammans, sade Rose. Måste du resa?

— Ja, det måste jag, men du kommer att bli glad över att jag rest, om jag kommer tillbaka med — började Mac ivrigt; så hejdade han sig och bet sig i läppen, som om han nästan sagt för mycket.

— Med vad? frågade Rose nyfiket, ty han såg högst besynnerlig ut.

— Jag glömde, hur lång tid det erfordrar att ta ett doktorsdiplom, svarade han.

— Om du reser, har jag åtminstone den trösten, att du kommer att träffa Phebe och kan berätta allt om henne för mig, för hon är så anspråklös av sig, att hon inte gör det tillräckligt. Då får jag veta, hur hon reder sig, vilka framsteg hon gör, om hon är

engagerad att sjunga ballader på konserterna, de talar om till i vinter. Du skriver väl, inte sant?

— Ja då, otvivelaktigt. Och Mac skrattade för sig själv, i det han lutade sig fram för att titta på en liten Psyche på kakelugnen. Så näpen den är! sade han och tog den i sin hand.

— Var försiktig. Farbror gav mig den till nyåret, och jag är mycket förtjust i den. Hon lyfter sin lilla lampa för att titta efter, hur Cupido ser ut.

— Du borde ha en Cupido åt henne att titta på. Hon har väntat tåligt i ett helt år och endast haft en bronsödda att se på, sade Mac med denna nya halvt skygga, halvt djärva blick, som var så förbryllande.

— Cupido flög sin väg, så fort hon väckte honom, förstår du, och sedan har hon haft det otrevligt. Hon måste vänta längre, tills hon kan finna och hålla honom kvar.

— Vet du av, att hon påminner om dig? Håret uppsatt i en knut och ett slags förändligt ansikte. Ser du inte det? sade Mac och vände den vackra lilla pjäsen mot henne.

— Inte ett dyft! Jag undrar just vem jag härnäst ska bli liknad vid? Jag har blivit jämförd med en Fra-Angelico-ängel, Sankta Agnes och nu med »Syke», såsom Annabel en gång kallade henne.

— Du skulle förstå, vad jag menar, om du någonsin iakttog ditt eget ansikte, när du hör musik, talar allvarligt eller är mycket rörd; då går din själ in i dina ögon, och du är — lik Psyche.

— Tala om för mig, när du nästa gång ser mig i en »själfull» stämning, så ska jag titta mig i spegeln, för jag skulle gärna vilja se, om det är klädsamt, sade Rose glatt.

Efter detta såg Rose inte till honom mycket på flera veckor, enär han tycktes taga igen förspild tid och var ännu besynnerligare och mer förströdd än någonsin. Allteftersom hon blev van vid hans utseende, uppdagade hon, att han hastigt förändrades i andra hänseenden, och iakttog med stort intresse »herrn med det distingerade utseendet».

Alldenstund familjen hade sorg, anordnades det

inga festligheter på Roses tjuguförsta födelsedag, ehuru gossarna hade planerat alla möjliga trevligheter. Alla visade sig särskilt ömma mot flickan denna dag, ty de kommo ihåg, hur »stackars Charlie» hade älskat henne, och de försökte visa det medelst de gåvor och lyckönskningar, de sände henne.

En present behagade henne i all synnerhet, ehuru hon icke kunde låta bli att småle, vid tanken på från vem den kom; ty Mac sände henne en Cupido — icke det knubbiga barnet med den muntert odygdiga uppsynen, utan en smärt bevingad ung gud, som lutade sig mot sin båge och hade en avbruten pil vid sina fötter. Ett poem »Till Psyche» följde med, och Rose blev helt överraskad av dess skönhet.

Alla tittade in under dagens lopp, och allra sist kom Mac. Rose var händelsevis ensam med Dulce och satt vid fönstret och njöt av den vackra solnedgången. Hon vände sig om, när han kom in, satte ned den lilla flickan och sade tacksamt:

— Kära Mac, det var förtjusande! Jag vet inte, hur jag ska kunna tacka dig på något annat sätt än detta. Och därmed drog hon ned hans huvud och gav honom den födelsedagskyss, hon givit alla andra.

Men denna gång hade den en egendomlig verkan, ty Mac blev blossande röd och sedan likblek, och när Rose lekfullt tillade: Säg aldrig mer, att du inte skriver poesi, och kalla aldrig dina verser för smörja. Jag visste, att du var ett snille, och nu är jag alldeles säker på det! — Då utbrast han, liksom mot sin vilja:

— Nej, det är icke snille, det är — kärlek! När hon då ryggade tillbaka litet, tillade han med en självbehärskning, som kom hans röst att låta besynnerlig: Det var inte min mening att tala, men jag kan inte tillåta, att du begär ett sådant misstag. Jag måste omtala sanningen och inte låta dig kyssa mig som kusin, när jag älskar dig av hela mitt hjärta och hela min själ!

— O, Mac, skämta inte! utbrast Rose, förbryllad av denna plötsliga inblick i ett hjärta, som hon trott sig känna så väl.

— Det är mitt fullaste allvar, svarade han i så lugn ton, att Rose kanske hade betvivlat hans ord,

om han icke hade varit så blek. Bli ond, om du vill. Jag väntar det, för jag vet, att det är för tidigt att tala. Jag borde ha väntat — kanske i årtal, men du föreföll så lycklig, att jag vågade hoppas, att du glömt.

— Glömt vad? frågade Rose i skarp ton.

— Charlie.

— Ah! Ni envisas allesammans med att tro, att jag älskade honom högre, än jag gjorde! utbrast hon.

— Hur skulle vi kunna undgå att göra det, när han var allt, kvinnor beundrar mest? sade Mac — icke i bitterhet, utan som om han förundrat sig över deras bristande insikt.

— Jag beundrar icke svaghet av något slag; jag skulle aldrig kunna älska, utan vare sig tillit eller aktning. Gör mig den rättvisan att tro det, för jag är så trött på att man hyser medlidande med mig. Hon talade nästan lidelsefullt, ty hon blev mer upprörd av Macs återhållna sinnesrörelse, än hon någonsin blivit av Charlies mest rörande demonstrationer, ehuru hon icke visste varför.

— Men han älskade dig så! började Mac.

— Det var just det värsta! Det var därför som jag försökte älska honom, hoppades, att han skulle stå fast för min skull, om icke för sin egen; och det var därför som jag emellanåt fann det så sorgligt, att jag icke kunde låta bli att förakta honom för hans brist på mod. Jag vet inte, vad andra känner, men för mig är kärleken icke allt. Jag måste blicka upp, icke ned, kunna hysa tillit och högaktning av hela mitt hjärta och finna styrka och redbarhet att stödja mig på. Jag har haft det än så länge och skulle icke kunna leva utan det.

— Ditt ideal är högt. Hoppas du kunna finna det, Rose?

— Ja, svarade hon i fast ton. Jag hoppas finna det, därför att jag försöker att inte vara oresonlig och vänta mig fulländning. Småle, om du vill, men jag vill ännu inte uppge min hjälte. Och hon försökte tala i lätt ton, i förhoppning att leda honom bort från ett farligare samtalsämne.

— Det tjänar ingenting till att jag säger mer, ty jag har mycket litet att erbjuda. Det var inte min

mening att säga ett ord, förrän jag gjort mig förtjänt av rättigheten att hoppas på något i gengäld. Jag kan icke ta det tillbaka, men jag kan önska dig framgång, och det gör jag, därför att du förtjänar det allra bästa. Och Mac tog några steg, som om han ämnat gå utan vidare och bära det oundvikliga så manligt, han kunde.

— Tack. Det kommer mig att känna mig mycket otacksam och ovänlig. Jag önskar, att jag kunde ge dig det svar, du önskar, ty, Mac, jag håller verkligen mycket av dig på mitt eget sätt. Och Rose blickade upp till honom med ett sådant ömt deltagande och en sådan uppriktig tillgivenhet, att det icke var underligt, att den stackars gossen fattade litet hopp och sade på sitt besynnerliga sätt:

— Skulle du inte kunna ta mig på prov, medan du väntar på den riktiga hjälten? Det dröjer kanske år, innan du finner honom. Under tiden kunde du öva dig med mig i det, som skulle bli till nytta, när du funnit honom.

— O, Mac, vad ska jag ta mig till med dig? utbrast Rose, på vilken detta högst karaktäristiska gillande gjorde ett sådant egendomligt intryck, att hon icke visste, om hon skulle gråta eller skratta.

— Fortsätt bara med att hålla av mig på ditt eget sätt och låt mig älska dig så mycket jag kan på mitt sätt. Jag ska försöka vara belåten med det. Och han fattade båda hennes händer med så bönfallande min, att hon kände sig otacksammare än någonsin.

— Nej, det vore inte rättvist, ty du skulle älska mig mer, och vad skulle det då bli av dig, om hjälten komme?

— Jag skulle bli lik farbror Alec i ett hänseende åtminstone — i fråga om trofasthet, ty min första kärlek skulle bli min sista.

Det gick direkt till Roses hjärta, och i en hel minut stod hon tyst och blickade ned på de två starka händer, som höllo hennes så fast och dock så ömt, och genom hennes själ drog tanken: »Måste även han förbli ensam i hela sitt liv? Jag har ingen, som jag älskar, liksom min mor hade, och varför skulle

jag då icke kunna göra honom lycklig och glömma mig själv?»

— Du kommer att bli lik farbror på lyckligare sätt än detta, hoppas jag, ty även du måste ha ett högt ideal och finna henne och bli lycklig, sade hon, beslutet att vara sann mot samvetets röst och att icke låta sig ryckas med av ögonblickets impuls.

— Jag har funnit henne, men jag kan icke se några utsikter till lycka. Kan du det? frågade han sorgset.

— Kära Mac, jag kan icke ge dig den kärlek, du önskar, men jag högaktar dig och litat på dig av hela mitt hjärta, om det kan lända dig till någon tröst, började Rose. Hon kom icke längre, ty de sista orden framkallade en underbar förändring hos Mac. Han släppte hennes händer och rätade på sig, liksom uppfylld av plötslig energi och förhoppning, under det att över hans ansikte kom ett uttryck, som för ögonblicket gjorde honom till en ädlare och vackrare man, än vad den vackra prinsen någonsin varit.

— Det ländet mig till tröst! sade han med en tacksamhet, som gjorde ett djupt intryck på henne. Du sade, att din kärlek måste vara grundad på aktning, och det har du givit mig, så varför skulle jag icke kunna förvärva återstoden? Nu är jag ingenting, men allt är möjligt, när man älskar av hela sitt hjärta, hela sin själ. Rose, jag vill bli din hjälte, om en dödlig kan bli det, om jag också ska behöva arbeta och vänta i årtal. Jag ska tvinga dig att älska mig och att göra det med glädje. Var inte rädd. Jag är inte från mina sinnen — jag har just återfunnit dem. Jag ber dig icke om något; jag ska aldrig tala om mina förhoppningar, men det tjänar ingenting till att försöka hindra mig — jag måste försöka, och jag ska all lyckas!

Därmed lämnade han rummet, liksom ivrig att låta handling följa på ord och börja sitt uppdrag med ens.

Mac hade talat om att resa i november, och Rose började hoppas, att han skulle göra det, ty hon ansåg, att den stumma tillbedjan, som nu följde, hindrade henne från att fullfölja sina sysselsätt-

ningar. Vad tjänade det till att läsa nyttiga böcker, när hennes tankar ständigt förirrade sig till en förtjusande essäerna om »Kärlek och vänskap» o. s. v.? Eller att kopiera antika skulpturer, när alla manshuvudena sågo ut som Cupido och kvinnornas som Psyche på hennes kakelugn? Eller att inöva den allra bästa musik, om den ständigt slutade med den vackra vårsången, fastän utan Phebes fågelkör? Dulces sällskap var angenämast numera, ty Dulce talade sällan, så att Rose kunde meditera ostört.

Till sist fattade hon sitt beslut, beväpnade sig med en oformerad penna och marscherade modigt in i arbetsrummet för att rådgöra med d:r Alec vid en timme, då Mac icke brukade vara där.

— Jag vill ha en märkpenna formerad. Kan du göra det åt mig, farbror? sade hon, i det hon stack in huvudet för att se efter, om han var ensam.

— Ja, min kära vän, svarade en röst, så lik doktorn, att hon med ens steg in.

Men innan hon gått tre steg, stannade hon och såg smått förargad ut, ty det huvud, som tittade upp från den höga skrivpulpeten, var icke rufsigt och grått, utan brunt och glatt, och Mac, icke farbror Alec satt där och skrev. Hennes erfarenhet hade lärt henne, att hon icke hade något att frukta av en tätatät, och sedan hon väl fattat sitt beslut, utförde hon det nu utan tvekan.

— Sitt stilla. Jag vill inte besvära dig, om du har brått, sade hon, som inte var riktigt säker på om hon borde stanna eller springa sin väg.

Mac gjorde slag i saken genom att taga pennan ifrån henne och börja formera den. Han smålog, då han frågade:

— Trubbig eller spetsig?

— Spetsig, svarade hon; så tillade hon: Det gläder mig att se dig göra det där.

— Och det gläder mig mycket att få göra det.

— Jag menar inte, att du formerar pennan, utan att du skriver den roman, jag rådde dig till. Och hon vidrörde de tätskrivna bladen och såg därvid ut, som om hon gärna velat läsa dem.

— Det här är mitt sammandrag av en föreläsning

om blodomloppet, svarade han, i det han vänligt lade papperen så, att hon kunde läsa det skrivna. Jag skriver inga romaner — jag upplever en sådan. Och han såg på henne med denna lyckliga, förhoppningsfulla uppsyn, som alltid kom henne att känna sig, som om han hopade glödande kol på hennes huvud.

— Mac, jag är trött på de där dumheterna. De oroar mig, och du förspiller bara din tid.

— Har aldrig arbetat hårdare. Men oroar det dig verkligen att veta, att jag älskar dig? frågade han ängsligt.

— Ser du inte, hur förargad det gör mig? Och hon drog sig litet tillbaka med en känsla av att saker och ting icke avlöpte så, som hon ämnat.

— Jag fäster mig inte vid törnena, om jag blott får rosen till sist, och jag hoppas alltjämt, att jag ska göra det om cirka tio år, sade denne ihärdige friare, som icke lät avskrämma sig av »en lång väntan».

— Jag tycker att det är ganska hårt att bli älskad, vare sig jag vill det eller ej, invände Rose.

— Men du kan inte rå för det och inte jag heller, så jag måste fortsätta att älska dig av hela mitt hjärta, tills du gifter dig, och då — ja, jag är rädd för att jag då kommer att hata någon i stället. Och Mac förstörde pennan genom att ofrivilligt tilldela den ett hugg.

— Var snäll och gör inte det, Mac.

— Vilketdera? Älska eller hata?

— Gör ingendera delen. Gå och fatta tycke för någon annan. Det finns så gott om rara flickor, som med glädje gör dig lycklig, sade Rose, i avsikt att på något sätt göra slut på oron.

— Det är alldeles för lätt. Jag njuter av att arbeta för min lycka, och ju hårdare jag arbetar, desto mer kommer jag att uppskatta lyckan, när den kommer.

— Skulle du således sluta att älska mig, om jag plötsligt bleve vänlig mot dig? frågade Rose, som undrade, om denna behandling skulle befria henne från en kärlek, som både rörde och pinade henne.

— Försök det, så får du se, svarade han med en

glimt i blicken, som tydligt utvisade, hur snöpligt försöket skulle misslyckas.

— Jag ska skaffa mig något att göra, som upptar mina tankar till den grad, att jag glömmer dig helt och hållet.

— Tänk inte på mig, om det oroar dig, sade han ömt.

— Jag kan inte låta bli det. Rose försökte återhålla orden, men det var för sent, och hon tillade hastigt: Det vill säga, att jag inte kan låta bli att önska, att du måtte glömma mig. Det bereder mig en stor missträkning att finna, att jag begick ett misstag, när jag hyste sådana förhoppningar i fråga om dig.

— Ja, du var mycket säker på att det var kärlek, när det var poesi; och nu, när jag endast har kärlek till hands, önskar du poesi. Kommer båda delarna tillsammans att vara dig till behag?

— Försök, får du se.

— Jag ska göra mitt bästa. Någonting annat? frågade han.

— Säg mig en sak, som jag ofta önskat veta. Älskade du mig, när du i somras läste Keats högt för mig?

— Nej.

— När började det? frågade Rose, mot sin vilja småleende åt hans föga smickrande sanningsenlighet.

— Hur ska jag kunna veta det? Fast det kan förstås hända, att det började däruppe, för det där samtalet föranledde vår brevväxling, och breven visade mig, vilken vacker själ du har. Det var den, jag älskade först, och jag längtade efter att du skulle komma hem och finna mig förändrad till det bättre i somliga hänseenden, liksom jag funnit dig. Och när du kom, blev det mycket lätt för mig att se, varför jag längtat efter dig — för att älska dig helt och hållet och säga dig det. Det är allt, Rose.

En kort historia, men den var tillräcklig; rösten, som berättade den så okonstlat och sant, gjorde de få orden så värtaliga, att Rose kände sig svårt frestad att lägga till den avslutning, Mac önskade. Men medan han talat, hade hon sänkt blicken, och den hade

fallit på en liten pall. Asynen av den påminde henne livligt om Charlie, ty han hade sparkat den åt sidan den där gången på nyårsdagens kväll, som hon icke tyckte om att tänka på; som en gnista tände den en lång rad av hägkomster, och hon tänkte: »Jag inbillade mig, att jag älskade honom, men jag misstog mig, och han gjorde mig förebråelser för en enda blick, som sade för mycket. Denna känsla är helt annorlunda, men alltför ny och plötslig, för att jag skulle kunna lita på den. Jag ska varken se eller tala, förrän jag är riktigt säker på min sak, ty Macs kärlek är mycket djupare än stackars Charlies, och jag måste vara sann.»

Denna tanke formade sig icke i ord, utan i en impuls, som hon åtlydde, övertygad om att den var rätt, eftersom det föll sig så svårt att ge efter för den.

Tre dagar senare tog Mac avsked på allvar, och ingen blev förvånad över att han reste ganska plötsligt, enär detta var hans vana och en serie föreläsningar av en framstående läkare var det föregivna skälet för resan till L.

XVII.

VAD MAC GJORDE.

Efter Macs avresa försökte Rose uppdaga, vilka hennes känslor voro med avseende på kusinen. Hon tyckte sig icke kunna förena den karaktär, som hon känt så länge, med den, om hon sett nu senast, och tanken på att älska den lustige, förströdde bokmalen Mac från fordom föreföll henne alldeles omöjlig och absurd; men den nye Mac, klarvaken, begåvad, eldig och högsinnad var henne en sådan överraskning, att hon tyckte, att en främling höll på att vinna hennes hjärta och att hon borde studera honom väl, innan hon gav vika för en charm, som hon icke kunde förneka.

Hennes tillgivenhet för gossen hade kommit helt och hållet av sig själv och hade alltid varit stor; aktning för den flitige ynglingen fördjupades med lätthet till högaktning för den unge mannens redbarhet, och nu spirade något varmare upp inom henne; men till en början kunde hon icke avgöra, huruvida det var beundran för det snabba utvecklandet av något slags begävnig eller kärlek, som besvarade kärlek.

Liksom för att avgöra den saken, sände Mac henne till nyårsdagen en liten, enkelt inbunden bok med den anspråkslösa titeln »Sånger och sonetter». Efter att ha läst den med ständigt tilltagande förvåning och för-tjusning hyste Rose icke minsta tvivel om att författaren var skald, ty fastän hon icke var kritiker, hade hon läst de bästa författare och visste vad som var bra. Hur anspråkslöst det än var, så hade det dock den rätta klangen, och själva dess enkelhet visade medveten förmåga.

Det hade många fel men var så lovande, att det var alldeles uppenbart, att Mac icke förgäves »haft gott sällskap, läst goda böcker, älskat goda ting och odlat kropp och själ så bra han förmått». Allt detta gjorde sig nu gällande, ty sanning och dygd hade slagit ut till en karaktär och hade sitt eget språk, som var vältaligare än den poesi, för vilken det var, vad doften är för blomman. Visare kritiker än Rose kände och beundrade detta; de mindre partiska kunde icke neka att berömma ett första försök, som föreföll lika spontant och uppåtsträvande som en lärkas sång. Och när ett par av dessa Jupitrar nickat gillande, fann Mac sig, om också icke berömd, så dock mycket omtalad. Det ena kottieriet var ovetligt, det andra berömde honom, och den lilla boken blev svårt malträterad av dem, ty den var för originell att bli ignorerad och för robust att bli dödad av misshandel, så den kom ut ur striden helt oskadd, ja, om möjligt med ännu mera glans, tack vare den friktion, som bevisat, att guldet var äkta.

Detta tog emellertid tid, och Rose kunde endast sitta hemma och läsa alla de notiser, hon kunde komma över, såväl som det litterära skvaller, Phebe skickade henne; ty Mac skrev sällan och vid dessa

tillfällen aldrig ett ord om sig själv, så Phebe pumpade honom skickligt, när de möttes, och inrapporterade troget allt.

Det var rätt besynnerligt, att flickornas brev — utan att det från någondera sidan gjorts en enda fråga därvidlag — huvudsakligen innehöllo meddelanden om deras respektive älskade. Phebe skrev om Mac, Rose svarade med detaljerade underrättelser om Archie, och båda tillade som hastigt några ord om sina egna angelägenheter, som om dessa varit av mindre vikt.

Phebe fick den mesta tillfredsställelsen av korrespondensen, ty strax efter det att boken kommit ut, började Rose önska, att Mac skulle komma hem igen och bli ganska avundsjuk på de plikter och nöjen, som höllo honom kvar i staden. Hon var ofantligt stolt över sin poet och jublade högt över detta vackra uppfyllandet av hennes profetior, ty till och med tant Plenty medgav nu ångerfullt, att »gossen inte var någon idiot». Varje berömmande ord lästes upp högt, så att säga från hustaken, av Rose; varje nedsättande kritik diskuterades med hetta, och hela familjen befann sig i ett tillstånd av största förtjusning över »den fula ankungens» första flygförsök, och alla betraktade honom numera såsom den mest lovande unga svanen i hela flokken.

Men ingen var så uppfylld av förtjusning som d:r Alec. Ingen mer än kanske Rose visste, hur stolt och glad den gode mannen kände sig över sin gudsons första lilla framgång, ty han hade alltid hoppats mycket av gossen, därför att denne, trots sina besynnerligheter, hade en sådan hederlig och rättfram natur och, lovande litet, utträttade mycket med en ihärdighet, som utvisar en manlig karaktär. All romantiken i doktors hjärta väcktes till liv av denna petiska löftesknopp och den kärlek, som kommit den att gå i blom så tidigt, ty Mac hade anförtrott farbrodern sina förhoppningar och funnit mycken tröst och ett gott stöd i dennes medkänsla och råd. Som den kloke man han var, överlämnade d:r Alec åt de båda unga att lära sig den stora läxan på sitt eget sätt, rådde Mac att arbeta och Rose att vänta, tills båda voro

riktigt säkra på att deras kärlek var byggd på en säkrare grundval än beundran eller ungdomlig romantik.

Mac tycktes emellertid inte göra sig någon brådskan med att komma hem, och till sist blev doktor Alec otålig och beslöt helt plötsligt att resa till L. för att hälsa på ungdomarna.

Han skrev ofta och lämnade utförliga rapporter om »de stora varelserna», såsom Steve kallade Phebe och Mac, och tycktes ha mycket att utträtta, ty den andra veckan av hans frånvaro hade nästan gått till ända, innan han utsatte en dag för sin återkomst och lovade att förvåna dem med en skildring av sina upplevelser.

Rose kände, att något storartat skulle komma och ordnade sina angelägenheter, så att den annalkande krisen skulle finna henne fullt redo. Ty nu hade hon »uppdagat sanningen», var fullt säker på sin sak och hade skjutit ifrån sig alla tvivel och farhågor för att hälsa välkommen kusinen, som hon var övertygad om att farbrodern skulle föra med sig hem. Hon tänkte på det en dag, när hon tog fram brevpapper för att skriva ett långt brev till stackars tant Clara, som tränade efter nyheter därute i Kalkutta.

Något visst däri påminde henne om den andre friaren, vars giljande fått ett sådant tragiskt slut, och efter att ha öppnat den lilla lådan med minnen tog hon upp det blåa armbandet, i en känsla av att hon borde ägna Charlie en öm tanke mitt i sin nya lycka, ty på senaste tiden hade hon glömt honom.

En lång tid efter hans död hade hon burit armbandet dolt under klänningsärmen, men armen hade blivit för rundad, förgätmigejerna hade ramlat ur en i sänder, spännet hade gått sönder, och på hösten hade hon lagt bort det, inom sig erkännande, att hon vuxit ifrån suveniren såväl som den känsla, det väckte.

Hon betraktade det förstrött ett ögonblick; så lade hon sakta ned det igen, låste lådan och tog upp den lilla gråa bok, som var hennes stolthet, varvid hon i tankarna jämförde de båda männen och deras inflytande på henne — det ena sorgset och oroande, det andra ljuvt och inspirerande.

- Charlies var lidelse, Macs är kärlek!
- Rose, Rose! ropade en gäll röst. Hon spratt till, sprang upp och fram till dörren.
- De har kommit! De har kommit!

XVIII.

HUR PHEBE GJORDE SIG VALKOMNAD.

D:r Alec hade icke anlämt, men i stället hade det kommit tråkiga underrättelser, vilket Rose förstod i samma ögonblick hon fick se tant Plenty komma linkande nedför trappan med mössan på sned och ett brev fladdrande i handen, i det hon utbrast i för-tvivlan:

— O, min gosse! Min gosse! Sjuk, och jag som inte är där och kan vårda honom! Svår feber så långt borta! Vad kan de där barnungarna göra? O, varför lät jag Alec resa?

Rose lyckades få henne med in i salongen, och medan den stackars damen kved och jämrade sig, läste flickan brevet, som Phebe skrivit till henne, på det att hon »skonsamt skulle förbereda Rose».

»Kära miss Plenty!

Var snäll och läs först det här själv och omtala sedan innehållet för min lilla matmor på det sätt, ni anser bäst. Den käre doktorn är mycket sjuk, men jag är hos honom och lämnar honom varken dag eller natt, förrän han är på bättringsvägen. Så lita på mig och var inte ängslig, ty allt skall göras, som omvårdnad, skicklighet och absolut hängivenhet kunna göra. Han har inte velat låta oss underrätta er förr, ty han befarade, att ni skulle komma hit med risk för er hälsa. Och det hade verkligen icke tjänat någonting till, ty det behövs endast en sköterska, och jag kom först, så lät inte Rose eller någon annan beröva mig rättigheten till faran och plikten. Mac har skrivit till sin far, ty numera är

der Alec alltför sjuk att veta, vad vi göra, och vi tyckte båda, att ni borde bli underrättade utan vidare uppskov. Han har en elakartad feber, och ingen vet, hur han ådragit sig den, såvida det icke var bland några stackars immigranter, som ströfvade omkring alldeles bortkomna i den främmande staden. Han förstår portugisiska och visade dem till rätta, då han hört deras historia. Men jag fruktar, att han fått lida för sin vänlighet, ty denna feber kom hastigt på, och innan han visste ordet av, var jag där, och sedan var det för sent för honom att skicka i väg mig.

Nu kan jag visa er, hur tacksam jag är, och, om så erfordras, med glädje offra livet för denne vän, som varit som en far för mig. Tala om för Rose, att hans sista tankar och ord, innan han förlorade medvetandet, gällde henne. 'Låt henne inte komma hit. Håll min älskling borta och i trygghet.' O, lyd honom! Stanna hemma, och med Guds vilja skall jag i sinom tid föra farbror Alec hem. Mac gör allt, jag tillåter honom att göra. Vi ha de bästa läkare, och allt går så bra, man kan hoppas, tills krisen inträder.

Kära miss Plenty, be för honom och för mig, att jag måtte lyckas utföra detta för dem, som gjort så mycket för

Er tillgivna Phebe.»

Då Rose blickade upp från brevet, halvt bedövad av denna plötsliga underrättelse och stora fara, såg hon, att den gamla damen redan upphört med sin gagnlösa klagan och i stället bad innerligt, likt den som vet, varifrån all hjälp kommer. Rose gick fram och föll på knä och pressade ansiktet mot de hopknäppta händerna i hennes sköte, och under några minuter varken gråto eller talade de. Så banade en halvkvävd snyftning sig väg över flickans läppar, och tant Plenty tryckte henne till sitt bröst och sade, medan tårarna långsamt rullade över hennes visnade kinder:

— Håll modet uppe, mitt lamm! Den gode Guden kommer icke att ta honom ifrån oss, det är jag säker på, och jag känner på mig, att den präktiga flickan får tillåtelse att betala sin tacksamhetsskuld till honom.

— Men jag vill hjälpa till. Jag måste resa, lilla tant, jag måste det, oavsett vilken faran är, utbrast Rose.

— Du kan det ej, kära barn, ty det tjänar ingenting till nu, och hon har alldeles rätt, då hon säger: »Håll er borta!» Jag känner till de där febersjukdomarna — sköterskorna blir ofta smittade av dem och får dem mycket svårare till följd av spänningen och ansträngningen. En sådan präktig flicka, som är så modig och förständig och inte låter Mac komma i hans närhet! Hon är en storartad sjuksköterska — Alec skulle inte kunna ha en bättre, och hon lämnar honom ej, förrän han är bättre.

— Ah, nu börjar du lära känna henne och uppskatta henne till hennes fulla värde. Jag anser, att få människor hade handlat såsom hon, och om hon blir sjuk och dör, blir det delvis vårt fel, för hon skulle kunna gå genom eld och vatten, för att vi ska göra henne rättvisa och ta emot henne så, som vi borde, utbrast Rose, stolt över ett föredöme, som hon gärna velat följa.

— Om hon för hem min gosse, ska jag aldrig mer säga ett ont ord om henne. Om hon vill, får hon gifta sig med varenda nevö, jag har, och jag ska ge henne min välsignelse, utbrast tant Plenty.

Innan Rose hunnit svara något, anlände farbror Mac och tant Jane, ty Macs brev hade anlämt samtidigt med det andra, och familjen greps av förfäran vid tanken på den högt älskade farbror Alecs fara. Hans bror beslöt att resa dit med ens, och tant Jane påyrkade att få följa med honom, ehuru alla ansågo, att man icke kunde göra något annat än vänta och lämna Phebe på hennes post, så länge hon höll ut.

Sedan följde flera ängsliga veckor, då man svävade mellan fruktan och hopp, ty Livet och Döden kämpade om det byte, som båda ville ha, och mer än en gång tycktes Döden ha vunnit. Men Phebe stod på sin post och trotsade både fara och död med det mod och den hängivenhet, som kvinnor ofta lägga i dagen. Hon hade inlagt hela sin själ, hela sin styrka i sitt verk, och när det föreföll mest hopplöst, utropade hon med den lidelsefulla energi, som tycks

sända dylika böner direkt upp till himmeln: Bevilja mig denna enda bön, o, Herre, och jag skall aldrig mer be Dig om något för min egen räkning!

Dylika böner utträtta mycket, och en sådan hängivenhet tycks mången gång utföra underverk, när annan hjälp är förgäves. Phebes bön blev besvarad, hennes självvalagda uppdrag utfört och hennes långa vaka belönad med en lycklig daggryning. D:r Alec sade alltid, att hon höll honom vid liv genom sin viljestyrka och att under de timmar, då han tycktes ligga medvetlös, han kände hennes varma, starka hand hålla hans, liksom för att hålla honom tillbaka från den snabba ström, som försökte rycka honom med sig. Den lyckligaste stunden i hennes liv, var, då han slog upp ögonen, kände igen henne och försökte säga på sitt forna muntra sätt:

— Säg Rose, att jag vikt om hörnet, tack vare dig, mitt barn!

Hon svarade honom mycket lugnt, glättade ut hans kudde och såg honom insomna igen, innan hon smög sig in i det andra rummet för att skriva och meddela den goda underrättelsen; men hon kunde endast kasta sig på sängen och finna lättnad för ett överfullt hjärta i de första tårar, hon fällt på många veckor. Mac fann henne där och pysslade om henne så, att hon var redo att återvända till sin post — som nu i sanning var en hederspost — medan han kilade i väg och avsände ett telegram, som skulle komma många hjärtan att jubla av glädje och föranledde Jamie att föreslå, att de skulle ringa i stadens kyrkklockor och avlossa kanonen:

»Räddad tack vare Gud och Phebe.»

Det var allt, men alla voro belåtna, och alla brusto i gråt, som om hoppet behövt mycket saltvatten för att bli starkare. Det gick emellertid snart över, och sedan gingo de omkring och smålogo och sade till varandra med handskakningar eller omfamningar: »Han är bättre! Den saken ges det intet tvivel om!»

Men det blev inte förrän sent i april, som man kunde tänka på att föra d:r Alec hem. De första varma dagarna tycktes komma tidigt endast för att han skulle kunna återvända i trygghet från den resa, som så

när hade blivit hans sista. Vid detta stora tillfälle var det absolut omöjligt att hålla någon medlem av familjen borta. De kommo från alla håll och kanter, trots uttryckliga förhållningsordet, ty d:r Alec var alltjämt mycket svag och fick icke utsättas för några sinnesrörelser. Och liksom om vinden fört med sig den glada underrättelsen, löpte farbror Jem föregående kväll in i hamnen; Will och Geordie skaffade sig lov från skolan på eget ansvar; Steve skulle ha trotsat hela fakulteten, om så erfordrats; och farbror Mac och Archie sade som med en mun: Åt helsicke med affärerna för i dag!

Jamie pinades svårigen denna dag, så slets han mellan sin önskan att uppföra sig väl och en vanvettig lust att skrika med sina lungors hela styrka, slå kullerbyttor och anställa en kapploppning genom hela huset.

Men det fullaste hjärtat klappade och dunkade i Roses bröst, där hon gick omkring och ställde fram vårblommor överallt, mycket tyst men så strålande av lycka, att tanterna, som iaktogo henne, viskade till varandra: Skulle en ängel kunna se älskligare ut?

Bland porträtten i hallen hängde ett av d:r Alec, målat strax efter hans återkomst av Charlie. Det hade blivit vackert inramat och intog nu hedersplatsen, smyckat med girlander, under det att den stora indiska urnan inunder lyste av en pyramid drivhusväxter, som Kitty skickat dit. Rose höll just på att lägga en sista ordnande hand vid dessa, då ljudet av vagnshjul kom henne att springa till dörren. Det hade varit hennes avsikt att uttala de första välkomsthälsningarna och emottaga den första omfamningen, men då hon såg det förändrade ansiktet i vagnen och den svaga gestalt, som bars upp för yttertrappan av alla gossarna, stod hon orörlig, tills Phebe slöt henne i sina armar och viskade:

— Jag gjorde alltsammans för dig, älskling!

— O, Phebe, såg aldrig mer, att du står i tacksamhetsskuld till mig! Jag kan aldrig gengälda dig det här, var allt, Rose hann svara, då de stodo för ett ögonblick med kind mot kind, hjärta mot hjärta, båda alltför lyckliga för många ord.

Tant Plenty hade också hört vagnshjulen, och då alla reste sig upp, sade hon i befallande ton, i det hon satte på sig glasögonen upp och ned och grep en antimakass i stället för sin näsduk:

— Alla stannar här och låter mig ta emot Alec! Kom ihåg, hur svag han är, och var lugna, lika lugna som jag är.

— Ja, tant! Ja visst! svarade alla, men det hade varit lika omöjligt att åtlyda tillsägelsen som att hålla fjädrar stilla i en storm, och en oemotståndlig impuls förde dem alla ut i hallen, där de fingo se tant Plenty vackert illustrera sin egen »lugnteori» genom att, viftande med antimakassen, kasta sig i d:r Alecs armar, gråtande och skrattande med en hysterisk abandon, som inte ens tant Myra hade kunnat överträffa.

Tårjubileet var emellertid snart överståndet, och ingen tycktes ha tagit skada därav, ty så fort hans armar voro fria, glömde d:r Alec sig och började göra andra lyckliga genom att säga, i det hans utmärklade ansikte strålade, då han drog Phebe till sig:

— Tant Plenty, om det icke varit för denna goda dotter, hade jag aldrig blivit hälsad välkommen hem på detta sätt. Älska henne för min skull!

Den gamla damen visade nu, hurudan hon var, ty hon vände sig till Phebe, böjde på sitt gråa huvud, som om hon hälsat på en jämlike, räckte henne handen och svarade med en röst, som skälvde av ånger, beundran och ömhet:

— Jag är stolt över att få göra det för hennes egen skull, och jag vill visa, att jag menar det uppriktigt, genom att — Var är den där pojken?

Det fanns sex pojkar närvarande, men den rätta var på rätt plats just i det rätta ögonblicket, och tant Plenty fattade Archies hand och lade Phebes i den; hon försökte säga något högtidligt, som lämpade sig för tillfället, men kunde det ej, så hon kramade dem båda och snyftade:

— Om jag hade ett dussin nevöer, skulle jag ge dem alla åt dig, mitt kära barn, och dansa på bröllopet, om jag också hade reumatism i varenda lem!

Det var bättre än något tal, ty det narrade dem

alla att skratta, och där Alec fördes fram till soffan på en våg av munterhet. Då han väl befann sig där, beordrades alla utom tant Plenty och Rose bort av Mac, som nu förde befälet och tycktes ha förvandlats från skald till läkare.

— Det måste vara alldeles tyst i huset, och han måste sova så fort som möjligt efter resan, så säg nu adjö, allesammans, och kom tillbaka i morgon, sade han i det han med ängslig min iakttog farbrodern, som satt tillbakalutad i soffhörnet, medan fyra kvinnor togo av honom schalarna, två bröder skakade hans händer med korta mellanrum, tre pojkar slogos om att få dra av honom galoscherne och tant Myra höll en flaska med luktsalt under hans näsa, så fort hon kom åt.

Med svårighet blev huset delvis utrymt, och medan sedan tant Plenty satt och vakade över sin gosse, smög Rose sig ut för att se efter, om Mac följt med de andra därifrån, ty än så länge hade de icke fått tala med varandra, ehuru deras ögon och händer mötts.

XIX.

KORT OCH GOTT.

I hallen fann hon Steve och Kitty, och de tycktes ha det så trevligt, att hon skulle ha smugit sig bort, om de inte hade sett och ropat på henne.

— Han har inte gått. Jag gissar, att du finner honom i salongen, sade Steve, som med en älskares instinkt förstod innebörden av den hastiga blick, hon kastat på rockhängarna.

— Bevars nej då! Archie är där, så han har nog haft förstånd att stiga in i det allra heligaste och vänta, såvida du inte vill, att jag ska gå efter honom? tillade Kitty.

— Nej tack, jag går in till honom, när jag träffat

min Phebe. Hon fäster sig inte vid att jag kommer in, svarade Rose.

— Hör du, ropade Steve efter henne, säg dem, att de ska raska på, så att vi kan gifta oss alla på en gång. Vi var just färdiga, när farbror insjuknade, så vi kan inte vänta en enda dag längre än till första maj.

— Ja, och tänk, så förtjusande! ropade Kitty. Tre bröllop på en gång, om du kommer med! Skynda dig att få saken klar!

— Hur ska jag kunna göra det, när jag inte har någon brudgum ännu? började Rose med vacker färg på sina förrådiska kinder.

— Du sluga varelse! Du vet, att du bara behöver säga ett ord för att få en, som är berömd. Una och hennes lejon blir ett intet i jämförelse med dig! ropade Steve, som var angelägen om att skynda på broderns affär.

I salongen satt ett allvarligare men lyckligare par, ty de hade lärt känna skilsmässans smärta och njöto nu av återföreningens välsignelse, som skulle förbli obruten under återstoden av deras liv. Phebe satt i länstolen, mager och blek, men härligare än någonsin i Archies ögon. Det var mycket uppenbart, att han hållit på att tillbedja sin gudom, ty efter att ha ställt en pall framför hennes fötter hade han glömt att resa sig upp och knäböjde där med armbågarna stödda mot armstödet till hennes stol; han såg ut som en förstig man, som dricker det klaraste vatten i djupa drag.

— Stör jag er, om jag går igenom rummet? frågade Rose, som ogärna ville förstöra denna vackra tablå.

— Inte om du stannar ett ögonblick och lyckönskar mig, kusin, för hon säger äntligen »ja!» utbrast Archie, i det han sprang upp för att lägga henne i Phebes armar, som breddes ut, då hon blev synlig.

— Jag visste, att hon skulle belöna ditt fålamod och lägga av sig sin stolthet, när båda blivit riktigt prövade, sade Rose och lade sitt trötta huvud mot hennes bröst med en sådan ömhet och beundran i blicken, att Phebe måste skaka några tårar ur sina

egna ögon, innan hon kunde svara i en ton av tacksam ödmjukhet, som visade, hur rörd hon var: Hur skulle jag kunna låta bli det, när alla är så vänliga mot mig? Varje stolthet måste smälta under så mycket pris och tacksägelse och välönskningar, som jag fått emottaga i dag, ty varje medlem av familjen har bemödat sig om att hälsa mig välkommen, utfala alltför mycken tacksamhet och be mig bli en av er. Jag var inte svårbedd, men när Archies far och mor kom och kallade mig »dotter», hade jag kunnat lova vad som helst för att visa, hur högt jag älskar dem.

— Och honom, tillade Rose.

Några minuter senare trädde Rose in i sitt eget rum, som hon dagen till ära prytt med blommor och girlander och ormbunkar, som var och en hade sin mening. Mac tycktes ha tytt detta språk av symboler, ha gissat, varför Charlies lilla porträtt var inramat med vita rosor, varför penséeer hängde kring hans eget, varför Psyche var till hälften dold bakom fjäderlätta klasar av jungfruhår och en purpurröd passionsblomma låg vid Cupidos fötter. Det sistnämnda tycktes tilltala honom särskilt, ty han smålog och gnolade för sig själv, liksom för att fördriva väntetiden, refrängen i den sång, Rose så ofta sjungit för honom:

»Vackra tös, vill du gå, vill du gå
Till Aberfeldies björkar?»

— Ja, Mac, vart som helst!

Han hade icke hört henne komma in. Nu vände han sig hastigt om och såg på henne med strålände uppsyn, i det han sade med ett djupt andetag: Äntligen! Du var så upptagen av den kära mannen, att jag icke fick tillfälle att säga ett ord. Men jag kan vänta. Jag är van vid det.

— Du glömmor, att du icke är den Mac, som reste hemifrån. Jag skulle ha sprungit och mött kusinen, men jag vågade icke visa mig familjär mot skalden, som alla börja ära.

— Du tycker således om blandningen? Som du minns, sade jag, att jag skulle försöka giva dig både kärlek och poesi.

— Tycker om den? Jag är så glad, så stolt, att jag saknar tillräckligt starka och vackra ord att ens till hälften uttrycka min undran och beundran. Hur kunde du göra det, Mac?

— Det gjorde sig självt däruppe bland bergen och här med dig eller då jag var ensam ute på sjön. Jag skulle i detta ögonblick kunna skriva ett himmelskt poem och ta dig med i det som Vären — du påminner om henne i denna gröna klänning med snödropparna i ditt vackra hår. Rose, börjar jag göra framsteg? Hjälper en antydning om ryktbarhet mig närmare det mål, jag arbetar för? Är ditt hjärta mera villigt att bli vunnet?

— Det är icke värt så mycken vacker strävan, men om du alltjämt önskar en så obetydlig sak, tillhör den dig.

Han fattade hennes händer och tycktes stå i begrepp att sluta henne i sina armar, men tvekade ett ögonblick, oförmögen att kunna tro, att så mycken lycka var hans.

— Är du säker på din sak, Rose — riktigt säker? Låt icke ett ögonblick av beundran göra dig blind. Jag är ännu ej någon skald, och de bästa av oss är endast dödliga, som du vet.

— Det är icke beundran, Mac.

— Eller tacksamhet för den andel jag haft i farbrors räddning? Jag såväl som Phebe hade en tacksamhetsskuld att betala och riskerade med glädje livet.

— Nej, det är icke tacksamhet.

— Eller medlidande med mitt tålmod? Än så länge har jag icke utträttat mycket, utan är lika långt som någonsin från att vara lik din hjälte. Jag kan arbeta och vänta ännu längre, om du icke är säker, ty jag måste hava allt eller intet.

— O, Mac, varför ska du vara så tvivlande? Du sade, att du skulle tvinga mig att älska dig, och det har du gjort. Vill du tro mig nu? Och i ett slags desperation kastade hon sig i hans armar och klängde sig fast där i värtalig tystnad, medan han höll henne tryckt intill sig, erfarande med en känsla av öm triumf, att detta icke längre var den lilla Rose, utan en älskande kvinna, redo att leva och dö för honom.

— Nu är jag belåten! sade han om en stund, då hon höjde ansiktet i jungfrulig blygsel över den plötsliga lidelse, som ryckt henne med sig för ett ögonblick. Nej, glid inte ur mina armar ännu, låt mig hålla dig en välsignad minut och känna, att jag verkligen funnit min Psyche.

— Och jag min Cupido, svarade Rose, skrattande, trots sin sinnesrörelse, vid tanken på Mac i denna sentimentala roll.

Han skrattade också, såsom endast en lyckligt älskande kan skratta; så sade han med plötsligt allvar:

— Ljuva själ, höj din lampa och se dig väl för, innan det är för sent, ty jag är ej någon gud, endast en mycket bristfällig människa.

— Kära älskade! Jag skall det. Men jag har ingen fruktan, förutom det att du skall flyga för högt för att jag skall kunna följa med, därför att jag icke har några vingar.

— Du skall leva poesien, och jag skall skriva den, så min lilla gåva kommer att celebrera din större.

— Nej, du skall hava all ryktbarheten, och jag kommer att nöja mig med att endast vara känd såsom poetens hustru.

— Och jag kommer att med stolthet erkänna, att min bästa inspiration kommer från en ljuv och ädel kvinnas välgörande liv.

— O, Mac, vi skola arbeta tillsammans och försöka göra världen bättre genom den musik och den kärlek, vi lämna efter oss, när vi gå bort!

— Det skola vi med Guds vilja! svarade han innerligt; och medan han betraktade henne, som stod där i vårsolskenet, strålade av ömhet och lycka, höga förhoppningar och allvarliga föresatser, som göra livet vackert och helgat, kände han, att det sista bladet nu viktis tillbaka, att hjärtat av guld låg öppet för dagens ljus och att hans Rose hade gått i blom.

INNEHÅLL.

Kap.	Sid.
I. Hemkomsten	5
II. Gamla vänner med nya ansikten	17
III. Miss Campbell	28
IV. Törnen bland rosorna	34
V. Prins Charmant	40
VI. Polering av Mac	45
VII. Phebe	60
VIII. Bränningar föröver	76
IX. Nyårsvisiter	82
X. Den sorgliga och nyktra sidan	94
XI. På Kittys bal	102
XII. Tant Claras plan	118
XIII. Stackars Charlie!	123
XIV. Goda verk	133
XV. Bland hövålmarna	140
XVI. Vilketdera var det?	150
XVII. Vad Mac gjorde	160
XVIII. Hur Phebe gjorde sig välkommen	164
XIX. Kort och gott	170

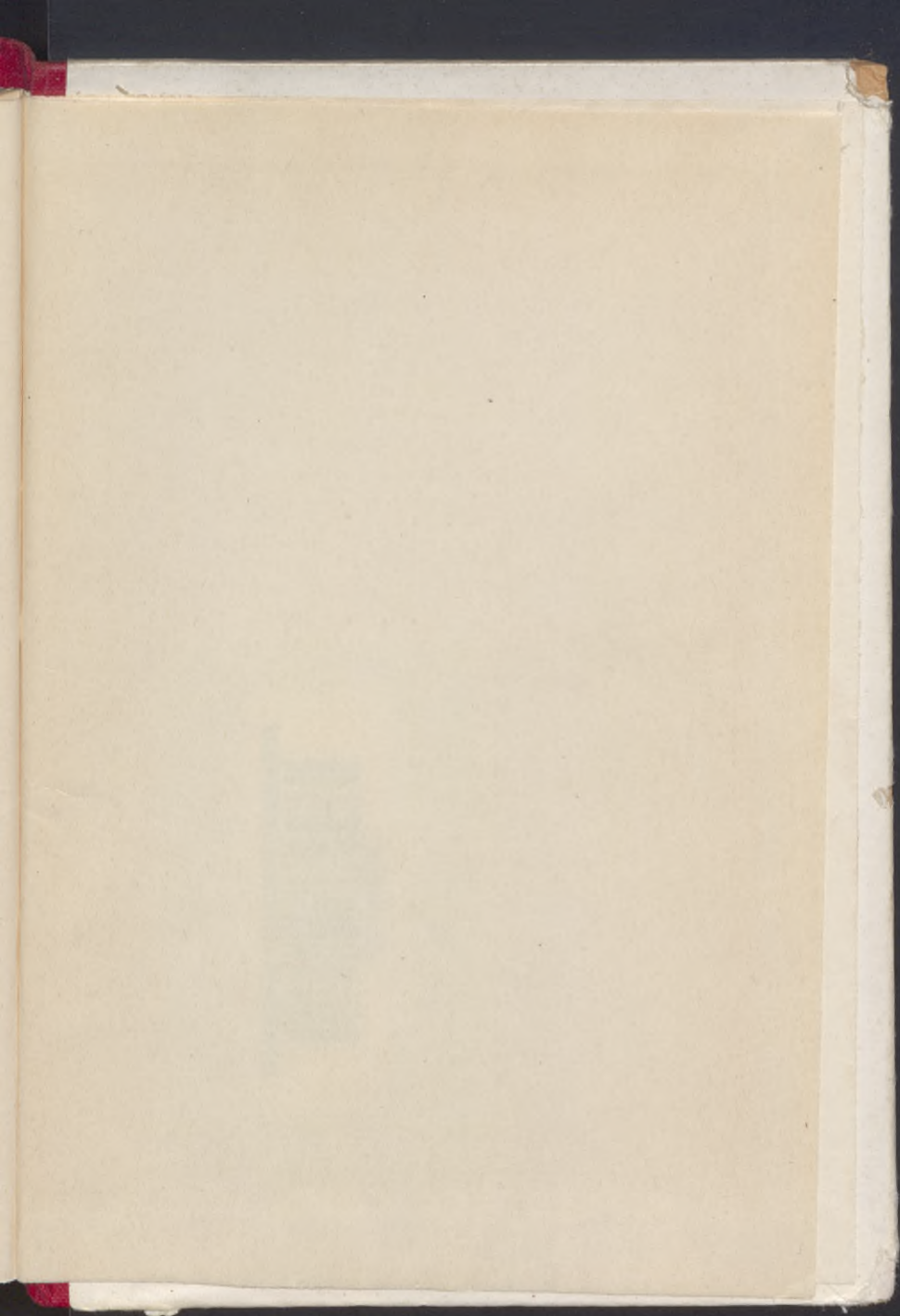
B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED
FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. Bland guldgravare och indianer av *G. A. Henty* 1.50
6. Ljudlösa steg av *E. S. Ellis* 1.50
7. Silverormen av *Axel Kerfve* 1.50
10. Spöket på floden av *E. S. Ellis* 1.50
12. Sam Engrens äventyr i Mexiko av *Axel Kerfve* 1.50
13. Jetro Juggens av *E. S. Ellis* 1.50
17. Björnjägarens son av *Karl May* 1.50
25. Hjortfot av *E. S. Ellis* .. 1.50
26. Lilla prinsessan av *Frances Hodgson Burnett*. Flickbok. 1.50
27. Järnhjärta av *E. S. Ellis* 1.75
28. En yrhätta av *Emmy von Rohden*. Flickbok. 1.50
- 29-30. Tre kommandörer av *W. H. G. Kingston* 3.—
31. Hjortfot på prärien av *E. S. Ellis* 1.50

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA

ROYAL HISTORICAL SOCIETY
LONDON

THE HISTORY OF THE
ROYAL SOCIETY

BY
JAMES H. BURNETT

IN TWO VOLUMES
VOL. I

LONDON
PRINTED BY
RICHARD CLAY AND COMPANY, LTD.

BUNGAY, SUFFOLK

1928

THE HISTORY OF THE
ROYAL SOCIETY

BY
JAMES H. BURNETT

IN TWO VOLUMES
VOL. II

LONDON
PRINTED BY
RICHARD CLAY AND COMPANY, LTD.

BUNGAY, SUFFOLK

1928

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001910381

F

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMS BÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

32. Smugglarna av <i>Axel Kerfve</i> 1.75	71. Julle, Långstroppen och vi av <i>Ebbe Lieberath</i> 1.50
33. Kaparens guld av <i>Wilkins</i> 1.75	72-73. Det sjunkna guldskeppet av <i>Hanns von Zobeltitz</i> ... 2.50
34. Hjortfot i Klippiga Bergen av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	74. Trollsländan som backfisch av <i>Clément</i> . Flickbok. 1.50
35. Regnbågsön av <i>Louis Tracy</i> 1.75	75. Nelly och hennes vänner av <i>v. Vietinghoff</i> . Flickbok. 1.50
36. Lilla hennes nåd av <i>Edgar Jepson</i> . Flickbok. 1.50	76. Bessie och hennes bröder av <i>Habberton</i> . Flickb. 1.50
37. Yrhättan som förlovad av <i>Emmy v. Rohden</i> . Flickbok. 1.50	77. En modern flicka av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok. ... 1.50
38. Vargjägarna av <i>James Olliver Curwood</i> 2.—	78. Tre flickor på äventyr av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok. 1.50
39-40. Tre Amiraler av <i>W. H. G. Kingston</i> 3.—	79. Trollsländan som förlovad av <i>B. Clément</i> . Flickb. 1.50
41. Havets herre av <i>Strang</i> ... 2.—	80. På äventyrliga stigar av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
42. Skattsökarna av <i>Curwood</i> 2.—	81. Kolonisterna vid Ohiofloden av <i>E. S. Ellis</i> 1.50
43. Sjörovaren av <i>Marryat</i> 2.—	82. Sam Engren på nya äventyr i Mexiko av <i>Kerfve</i> ... 1.50
44. Öknens ande av <i>Karl May</i> 2.—	83-84. Korallön av <i>Ballantyne</i> ... 2.50
45. Myteriet på Grosvenor av <i>Clark Russell</i> 2.—	85. Den gyllene staden av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
46. Ej som andra flickor av <i>Rosa N. Carey</i> . Flickbok. 2.—	86. Myteriet på Capella av <i>Radscha</i> 1.50
47. Vid indiangeränsen av <i>G. A. Henty</i> 2.—	87. Vikingablod av <i>Ax. Kerfve</i> 1.50
48. Överfallet på nybygget av <i>Olov Thomas</i> 2.—	88. Sten Hane av <i>Nils Hydén</i> 1.50
49-50. En präktig flicka av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok 2.75	89. På strövtåg med Hjortfot av <i>E. S. Ellis</i> 1.50
51. Den förste svensken av <i>Radscha</i> 1.75	90. Cowboy-Kitty av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok. 1.50
52. Sit Markus-Lejonet av <i>G. A. Henty</i> 1.75	91. Stora syster av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok. 1.50
53. Indianer och vita av <i>Ellis</i> 1.75	92. Moster Saras skyddsling av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok. 1.50
54. Martin Forster av <i>Friedrich J. Pajeken</i> 1.75	93. Åtta kusiner av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok. 1.50
55-56. Pieter Maritz av <i>Niemann</i> 2.75	94. Ett hjärta av guld av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok. ... 1.50
57. Barnen på Böljenäs av <i>K. Wenström</i> . Flickbok. ... 1.75	95. Rosor i blom av <i>Louisa M. Alcott</i> . Flickbok. 1.50
58. Prinsessan på ärten av <i>Anna Bjerke</i> . Flickbok ... 1.75	96. Cowboyprinsessan av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok. 1.50
59. Blockhuset vid Hocking River av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	97. Flickförbundet Silverkorset av <i>B. Clément</i> . Flickb. 1.50
60. Guldsökarna i Texas av <i>Gunnar Örnulf</i> 1.50	98. Yngsta syster av <i>Ingeborg Völlquartz</i> . Flickbok. 1.50
61. Indianhövdingen av <i>Ellis</i> 1.50	99-100. Incasindianernas skatt av <i>G. A. Henty</i> 2.—
62. Gabu, grottmänniskan av <i>Radscha</i> 1.50	101. Tappra kamrater av <i>G. Bolinder</i> 1.50
63. Rödskjorta av <i>E. S. Ellis</i> 1.50	102. Piraterna på Gula floden av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
64. Med rödskind på krigssträt av <i>Chas. R. Kenyon</i> 1.50	103. Mänlandet av <i>Nils Meyn</i> ... 1.50
65. Sven Vägmanns äventyr av <i>Gunnar Örnulf</i> 1.50	104. I rödskindens våld av <i>E. S. Ellis</i> 1.50
66. Lilla kusinen av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok. 1.50	
67-68. Värnlös av <i>Malot</i> . Flickbok. 2.50	
69. Med luftskepp till Nordpolen av <i>Roy Rockwood</i> ... 1.50	
70. Klämmiga pojkar av <i>Ebbe Lieberath</i> 1.50	